

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Spiesz, Krist. Henrik.; oversatte af C. H.

Vanvittige Personers Biographier

Vol. 2

København : S. Poulsens Forlag, 1798-99

2 bd.

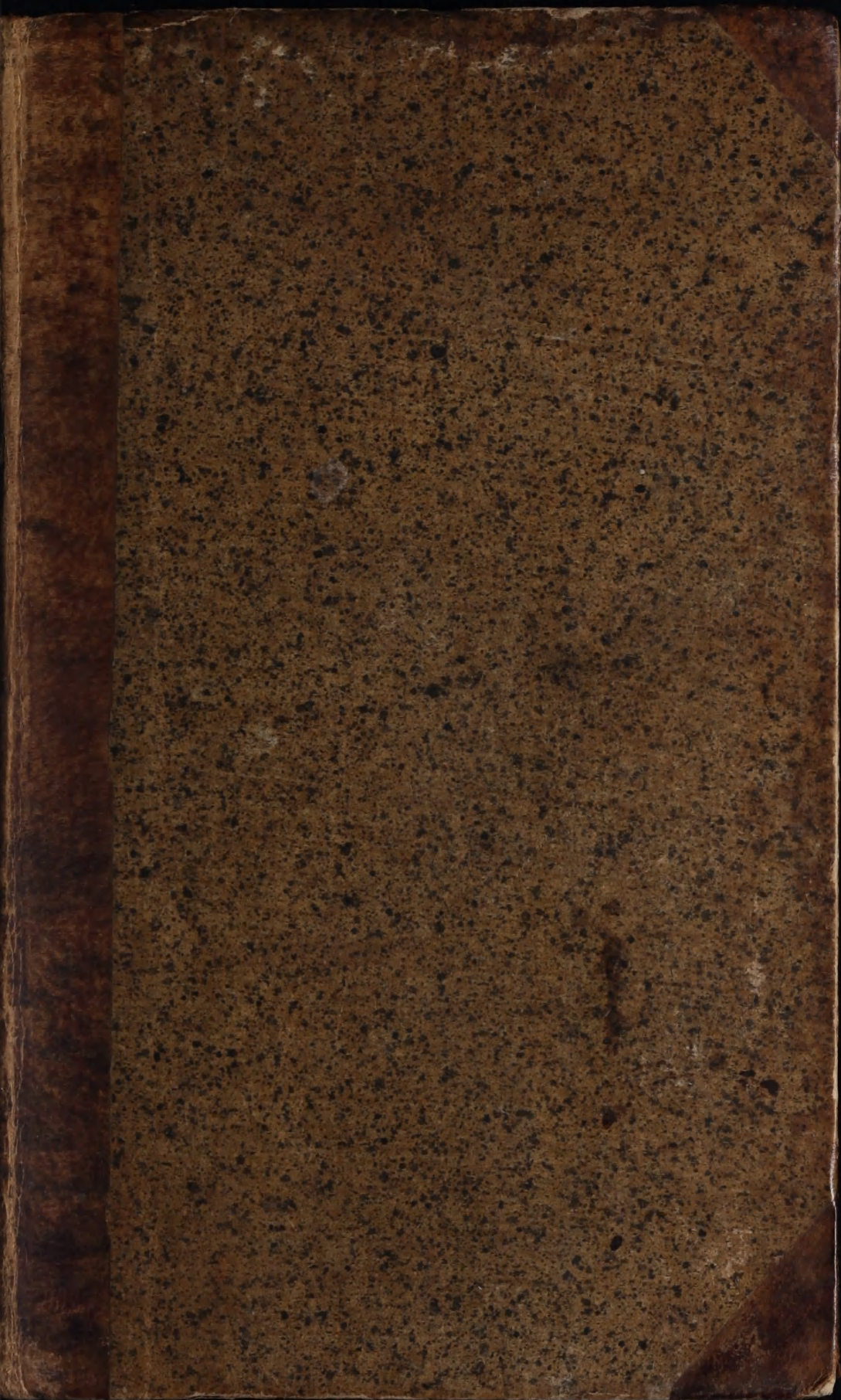
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

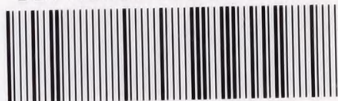
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

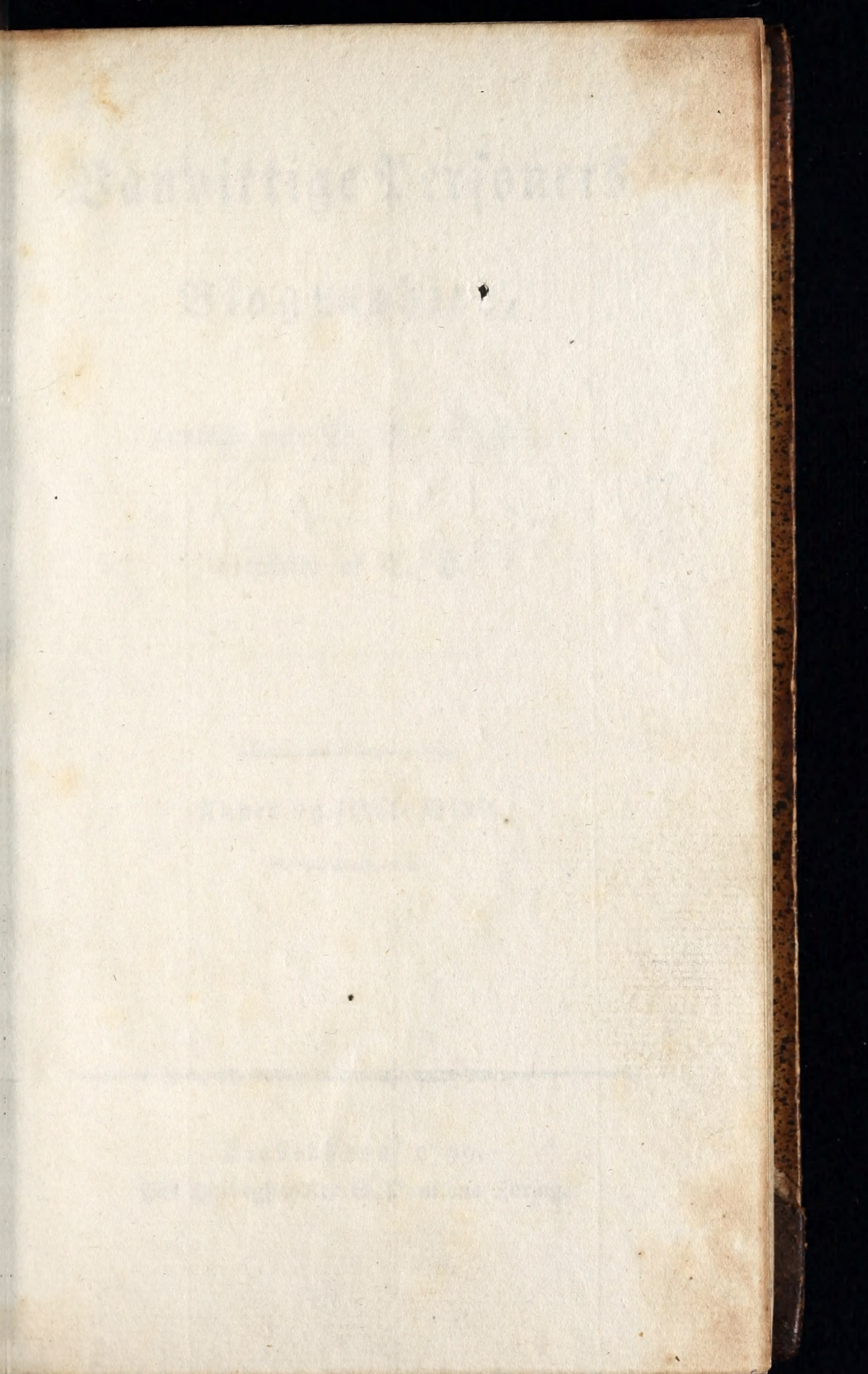
57. - 496.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020873958

Vanvittige Personers

Biographier,

samlende ved R. H. Spieß,

oversatte af E. H.

Andet og sidste Bind.

Kjøbenhavn 1799.

Paa Hofboghandler S. Poulsens Forlag.

Handwritten title in a cursive script, likely in German, appearing as "Handwritten title" (mirrored).

Handwritten text in a cursive script, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text in a cursive script, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text in a cursive script, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text in a cursive script, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Vanvittige Personers
Biographier.

Andet Binds første Hefte.

Handwritten text, likely a title or chapter heading, appearing as a mirror image.

Handwritten text, likely a title or chapter heading, appearing as a mirror image.

Handwritten text, likely a title or chapter heading, appearing as a mirror image.

M a r t e A — r

Marie var Husholderske hos en gammel Katholisk Landsbyeprest; han havde, som en Fader, sørget for dette stakkels faderløse Barns Opdragelse, og hun søgte nu, ved Troekab i sin Tjeneste, at gjengjælde hans Edelmødighed. Hun var ung, smuk og artig; hendes gode ubesmittede Rygte, hendes ulastelige Opførsel var almindeligen bekendt, og selv den meest Dadsyge kunde ingen Plet sætte paa den, thi den gamle Prest var en Olding og al Mistanke umkelig. Hendes naturlige Munterhed, hendes behagelige Spøg, var den gamle syge Mand's eneste Udspredelse; ikkun hun formaaede at opvække Glædes Gnist hos ham, og at afløkke ham et blidt Smil.

Med Harene tiltog hendes Estertanke og Overlæg; hun saae sørgendes mod det Tilkommende; hun indsaae alt for vel at hendes Lykke var forbi med Prestens Liv; hun agtede derfor paa Oldingens Raad og saae sig om blant Landsbyens unge Karle efter en Mand, der snart vilde ægte hende. Den gamle Pleiefader havde bestemt fem hundrede Gyl- den til hendes Medgift.

Mange forskode det søgende Dje, mange søgte at svare det ved Gebærder og Ord, men Marie saae og hørte det ikke, thi hendes Dje havde allerede fundet hvad det søgte, og forgjeves ville hun skjule for sin Fornuft det Indtryk, som en ung smuk Jist Mand havde gjort paa hendes Hjerte.

Hun havde ikke kjendt eller seet ham før. Han var kort forhen bleven ansat som Opsynsmand ved Herskabets Gaar; hun saae ham første Gang i Kirken og hendes Dje blev hængende fast ved ham.

Forgjeves viiste Fornuften hende den ved hans Side staaende unge Kone, forgjeves søgte Fornuften at overtyde hende om, at Konen rimeligviis kunde leve ligesaa længe, som hun. Tanken: denne er din tilkommende Mand; denne skal være din Egetesælle, var fra dette Øjeblik fast i hendes Hjerte; den svævede hende for Dje, skilte hende ved Noe og Søvn og pine hende uophørligen.

Saaledes fortalte hun det siden efter for sine Bekjendtere og Venner; hun ansaae det for en ubegribelig Anelse, som paa engang havde opfyldt hendes Hjerte.

Marie var ved Opdragelsen bleven meget sædelig og gudfrygtig; man havde asmalet hende Mandsoffenes Selskab som yderst farlig, og dog søgte hun nu naafladeligen samme, naar hun iblant dem fik Dje paa den elskte Opsynsmand. Hun græd, hun sørgede, naar han blot svarede hende lige.

ligegyldig, og naar han ikke syntes at føle, det hun følede med saa megen Levenhed.

Hun sluttede snart et nære Venstreb med hans Kone, og da hun merkede, at Manden elskede sin Kone inderligen, forøgede dette meget hendes Lidelser.

Da han engang i hendes Nærværelse gav tydelig Forsikkring herom, og hun i sin rasende Jalousie ilede hjem, da blev hun dog atter trøstet ved den Tanke: Han maae dog blive din Mand.

Fra den Tid af undveg hun hans Huus, hans Selskab; søgte Ensomhed, fandt blot Glæde ved den, og syntes roeligen at oppebie den Tid, da hendes saa firkte Anelse skulle gaae i Opfyldelse.

Skæffeligen stormede det i hendes Hjerter, da den unge Egtemand ikke længe efter indfandt sig i Præstegaarden og med den umiskjendelige glade Fadermine forkyndte hende, at hans kjære Kone havde født ham en Søn. Hun foregav at være syg, for ubehindret at kunne græde, og ifkun da forlod hun Sengen, naar Tanken, at han dog skulle blive hendes Mand, sysselsatte hendes Indbildningskraft.

Glad og haabende, (fortalder hun siden ofte) saae hun ned fra Vinduet, da han nogle Dage senere, bedrøvet og grædende kom til Præstegaarden for vemodigen at bestille et Gravsted til sin døde Kone. Marie nærmede sig ham nu deeltagende,
og

og kunde græde med ham, thi hun fødte hans El-
delsler.

Hun efterforskede nøje Aarsagen til denne
pludselige Død; efter Mandens Eigende havde den
Uforsigtige selv paadraget sig den; hun havde for-
ladt Sengen for tidlig, og en standset Transpira-
tion, havde, det Lægen forstikkede, forarsaget
hende en heftig Kolik, som under gruelige Smer-
ter havde gjort Ende paa hendes unge Liv.

Den inderlige Deeltagelse, som Marie yttre-
de ved hans Tab, hendes hyppige nedriidende Taa-
rer, rørte hans Hjerte; han saae hende for første
Gang skarpt under Dinen, og tænkte: saadan en
Pige kan, om ikke oprette, saa dog formilde dit
Tab.

Efter een Uges Forløb kom den bedrøvede
Enkemand atter til Præstegaarden, for at betale
Begravelses Omkostningerne. Den gamle Præst
sov, Marie bad ham derfor at opholde sig i de
nederste Værelser. Sorg herskede endnu i hans
Afsyn; han saae taus mod Jorden, som nu skjue-
lede al hans Glæde, thi ogsaa Barnet fulgte Da-
gen efter sin Moder i Graven. Marie var just
ifærd med at sømme et Silke Halsørklæde; hun stak
ofte fejl, medens hun stottede til den Sorgmodige.

Denne fandt det uansændigt, at sidde saa
gandstke taus hos en deeltagende Veninde, han gjorde
sig Umage for at udfinde noget at tale om, saae mod
Him:

Himlen, betragtede det smukke Silke-Tørklæde og roste det uden nogen Hensigt.

Marie. Dersom dette Tørklæde, kjære Mester, har hans Bifald, da er det mig desto kjerrere.

Han. Saa ville vel enhver ung Karl bede forgjæves derom.

Marie. (smilende) Det mueligt, thi jeg har bestemt det til en Foræring for min tilkommende Mand.

Han. For Deres tilkommende Mand?

Marie. (sukkende) Ja!

Han. Nægtede De mig Tørklædet, naar jeg udbad mig det?

Marie. (gandske rød) Han kan jo sætte Forsøg derpaa.

Han. Engang kan jeg vel vove at gjøre det.

Marie. (zittrende) Nu, der har han det; det vil være mig kjert, hvis han vil bære det til min Grindring.

I dette Øjeblik traadde den Gamle ind i Bærelset; Enkemanden betalte hvad han havde at betale; men han kom igjen samme Aften, og efter ti Maaneders Forløb førte han Marie hjem med sig som sin Kone.

Ingen fortænkte ham, at han saa hastigen forglemte sin første Kone; han holdte trende Drenge i sin Tjeneste, maatte give dem Kost, og det ville

vilde snart have gaaet til agters med hans Huus-
holdning, naar egenhyttige Fremmede længere skulde
have forestaaet samme.

Enhver, som kjendte ham, ønskede ham me-
get meer til Lykke med sit nye Giftermaal.

Den gamle Præst gav den troe Tjenestepige
mere end hun kunde have ventet; han forøgede
hendes Wedgift til tusinde Gylden, og herved blev
det unge Egtepar sat i Stand til at forpagte en
af Herskabets Grunde, og at forstørre deres Ud-
gifter.

Alle Landsbyens Folk vare ved Erfaring blevene
overbeviste om, at Marie havde forestaaet den
gamle Præstes Huus med Indsigt og uden ringeste
Egenhytte; de forudsaae at hun i sin egen Mands
Huus vilde fordoble sin Iver, og de misundte ofte
den alt for lykkelige.

Han sølede lige saa meget sin Lykke; hans
første Kone havde været ham dyrebare og kjær; den
nærværende blev det endnu meere. Stedse venlig,
fredse søjelig, yderlig flittig og end mere nøjsom;
disse vare de Egenskaber, som han meest beundrede
hos sin Kone.

Ofte naar han med sine Folk vandrede bag
efter Hjorden, og hans Herskab eller fremmede
Gjæster kjørte ham forbi, paastod han offentlig, at
han i sin elskte Kones Arme ansaae sig langt lyk-
keligere end disse. Marie var, naar han yttrede
denne taknemmelige Tænkemaade, af samme Me-
ning

ning, og forsikrede ham højt og dyrt, at hun ej ville bytte med den rigeste adelige Frue.

De fik Haab om, snart at nyde endnu større ægtefælgelig Lykke: Marie følte sig frugtbar og lykkelig; men denne søde Gørelse, blev hende, uden nogen grundet Aarsag Afskedning til en nagende Kummer.

Naar hendes hjemkomnende Mand indfandt hende i sine Arme, og spurgte, hvorfor hendes Dine vare røde af Graad, da aabenbarede hun ham, hun havde den faste Troe, at hun, ligesom hans første Kone, skulle døe under Forløsningen, og rives fra hans Arme.

Hendes Mand søgte vel at trøste hende med mange kraftige Beviisgrunde, men hendes vedholdende Tungsiidighed virkede ogsaa paa hans Indbildningskraft; han tilfod for sine Folk, at han ogsaa frygtede, og vist ville blive meget uheldig ved hendes Død.

Bange og forfægt ilede han hjem, da der engang kom Bud til ham, for at lade ham vide, at hendes Forløsning nærmede sig. Glad og inderlig fornøjet holdt han siden den nyfødte Datter over Daaben da Forløsningen, imod al Forventning, var vel overstaet og da al Fare efter nogle Dages Forløb var forbi, og Moderen fuldkommen frisk.

Godsejeren var yderlig gjerrig. Uden at overlægge, om ikke en ubetydelig Udgifts Besparelse i Fremtiden kunne aarsage ham en langt større

re Skade, søgte han omhyggeligen, at undgaae den første. Derfor lod han levere alt for libet Salt til sin talrige Faarehjord, hvorved disse spæde Dyrs Sygdomme meget tiltog.

Det var forgjeves at Skæferen ofte eftertryffeligen gjorde ham Forestilling herom; Den Gierige vilde intet høre om Udgifternes Foragelse, og lod sig saa tørt forstaae med, at hvis Skæferen var grundig i sin Kunst, da kunne han gjerne, uden Salt bevare Faarene fra enhver Sygdom.

Da denne indsaae, at ingen videre Forestilling kunde hjælpe, men tillige, at intet uden Salt kunne frie Faarene fra Sygdom, saa gif han i Raad med sin Kone, og fandt efter nsie Udbregning at han selv, da han havde Deel i Hjordens Indkomster, ville vinde ved, paa sin egen Pung at indkjøbe det fornødne Salt.

Det var under disse Omstændigheder nødvendigt, at han sørgede for at faae Saltet for den laveste Priis mueligt, og da det paa hiin Side af Grændsen ikkun kostede Halvdelen, saa fik denne indlysende Fordeel Overvægten mod den med Indkjøbet forbundne Fare, som bestod i, at det i hans Land var strengeligen forbudet, at indføre fremmed Salt, da dets Salg udgjorde en anseelig Deel af Landsherrens Indkomster. Mere end een Gang havde han været paa, at gaae over Grændsen, man havde aldrig grebet ham, og han var herved bleven sikker.

Alle

Alfereede i lang Tid havde han haast i Sinde atter at sætte Forsøg derpaa, men hans Kones forestaaende Forløsning og den dermed forbundne Beskymring havde hidtil forhindret ham; nu kunde han ej længer opsætte det, thi Faren var forbi og Hjorden trængte højligen til Hjelp.

Hans Kone bad ham forgjæves, at hie end nu noget; han satte de vigtigste Grunde mod hendes Bønner; forgjæves bespoer hun ham, overbeviste ved disse, at sende en anden for sig. Han overtydede hende om, at man i slige Tilfælde ikke maatte betroe sig til nogen, at man da aldrig kunde leve roelig af Frygt for at blive opdaget. Alt hvad hun kunde erholde af ham, var en Forsikkring, at han snart ville komme tilbage, og heller med tomme Hænder, end udsætte sig for Fare.

Efter sit Løfte vilde han begive sig hjem om Aftenen i Tusmarken; hans Kone var hele Dagen i en ubeskrivelig Angst, og hende anede en forestaaende Ulykke, hun udlod sig hermed for sine Naboer, og jamrede højt da Natten kom paa og hendes Mand endnu ikke lod sig see.

I al denne Elendighed bad hun en af sine Tjenestekarle, at gaae hendes Mand imøde, og at efterforske, om han skulde være tilfodt en eller anden Ulykke.

Det var naturligt, at hun maatte fortroe Budet, hvad det skulde udrette, og beskrive Vejen det skulde tage. Karlen var gandske villig til, i

Els

Selskab med en af Drengene, at gaae ham imøde, og ej at komme tilbage, førend han havde fundet ham.

Sansomt og pinende henrandt hver Time for hende, indtil det var over Midnat; hun zittrede og bævede, da de vagtsomme Hunde omsider forkyndte, at nogle Vandringsemænd nærmede sig langt borte.

Vettere og mere glad trak hun sin Vande, da hun igjennem det aabne Vindue blev vaer, at Hundene taug og ilede en Beskjender imøde; men bleg og sandsesløs faldt hun tilbage, da hun ved Maanens Skin fik Dje paa begge de Udsendte, som, tilligemed nogle Bønder, syntes at bære et Liig.

Neppe var hun ved sin Piges Hjelp kommet sig af sin Besvimmelse, førend man virkelig bar hendes blodige Mand ind i Bærelset. Ingen af de medfølgende kunde sige Aarsagen, hvorfor han var blefferet. De Udsendte havde fundet ham liggende blodig paa Jorden og faldt paa Bønderne; Han selv kunde ikke vise Gjerningsmanden, da han, efter Sigende ikke havde seet ham, men var, i det han havde hørt et Skud, faldet faaret omkulde.

Almeligviis troede alle, at den Ulykkelige var bleven anraabt af en af Grændse Inspecteurerne, og at denne da han intet Svar havde faaet, havde skudt ham. Karlen og Drengen fortalte nogle Omstændigheder, som gjorde det end mere sandsynligt: de havde nemlig, førend de fandt deres Herre medt

mødte en af ovenmeldte Inspectører, som løb i fuld Spring. Han flygtede naturligviis af Frygt for Straf, thi det var blot i Tilfælde, at man haardt nokket satte sig til Modværge, at Loven tillod at bruge Bevæhr.

Marie nedstyrtede grædende for sin Mand, han saae inderlig bevæget paa hende, men da Saa- ret smertede ham meget stærkt, saa bad han vee- modigen, de Omkringstaaende at sende Bud efter en Præst, for at han kunne berede sig til sin fores- staaende Død.

Da idenke kom fristede han et Kvarteers Tid, og da den jamrende Kone atter nærmede sig til ham, kunde han allerede ikke mere tale, men døde inden det gryede ad Dag, i hendes Arme.

Marie havde baaren en inderlig og grændse- løs Kjerlighed til sin Mand; Smerten over hans Tab var derfor yderlig stor, og sieg ofte til Ras- serie! Først den tredie Dag kunde man formaae hen- de til at overlade Liget til dem, som skulde bære det til dets Hvilested. Hylende og vriende sine Hænder, fulgte hun med.

Godsejeren kom just tilbage fra en liden Lyst- rejse, og mødte Ligskæren. Marie rev sig løs fra dem, som ledte hende, løb til Bognen, beklagede sin inderlige Sorg for Herren, og hvistede ham derefter nogle Ord i Øret, som ingen kunde høre. Godsejeren befalede strax, at Liget skulde bæres til- bage, da han, efter Pligt nærmere ville lade det

undersøge. Han steg af Bognen, og gik ind mellem Sørgeparrene.

Jeg er ogsaa virkeligen at beklage, sagde han; jeg føler dybt Tabet af denne redelige! hvor skal jeg finde en Skæfer, der ligner ham? og som kan fritage mig fra at sørge for den bedrøvede Enke!

Han havde neppe ubladt sig med disse Spørgsmaal, førend den ommeldte Tjenestekarl trængte sig igjennem Hoben og med Grunde beviste, han havde tilstrækkelige Kundskaber til at forestaae Embedet, og at han gjerne ville ægte Enken. Guds herren syntes glad herover, og fulgte Liget, som blev baaret tilbage. Efter hans Befaling kom der strax en Saarlæge. Saaret blev nøje undersøgt, og snart bleve alle Tilsiadeværende overbeviste om, at den Ulykkelige's Mordere, ved denne Undersøgelse ville blive opdagede.

Chirurgen fandt i Saaret, som gik fra den venstre Side ind i Maven, tvende smaae runde Bjælder, (af det Slags man plejer at hænge om Halsen paa Gaarene) som havde forarsaget Saaret. Nu var det afgjort, at ingen Grændse Inspecteur havde dræbt den Ulykkelige, thi disse ere forsynede med almindelige Rugler; og det var en rimelig Formodning, at Karlen, som var gaaet ham imøde, maatte være Morderen.

Denne blev strax kaldt frem; han soer skælvende tilbage, da man forelagde ham Beviser, og
ført

kort efter tilstod han, virkeligen at have myrdet sin Herre.

Allerede i lang Tid, udsagde han for Rette-
ten, elskede jeg min Mesters Kone; ofte stred jeg
mod denne Lidenkab, men kunde ej overvinde den.
Naar jeg gik bag efter Hjorden; og paa alle Maa-
der søgte at adspredde Tankerne, da saae jeg steds-
hendes Billede for mig, og kunde hverken bede eller
bande det bort.

Jeg erfarede, hun elskede sin Mand paa det
ømmeste, og denne hestige Kjerlighed gjorde mig
steds mere forbitret, opvakte Lyst til Mord i mit
Hjerte; ofte ville jeg udføre det, men var altid for
svag dertil.

Just da jeg paa nye var ifærd med at ud-
føre mit Forsæt, kom den Dreng, som min Me-
ster kort forhen havde antaget til Medhjælper, og
beklagede sig, at hans nye Tjeneste indbragte ham
saa lidet, at dersom han ikke havde Haab, snart
at blive Karl, da vilde han vandre videre frem.
Jeg benyttede mig af hans Stemning, opflam-
mede end mere hans Ønsker, og da Mesteren en-
gang havde pryglet ham, fortroede jeg Drengen
min hele Plan.

Han tilbød sig strax at myrde ham, naar
jeg derimod vilde staae ham inde for, at hvis jeg
fik Tjenesten, jeg da ville gjøre ham til Karl. Dette
lovede jeg, kjøbte en Pistol og ladede den, af Man-
gel paa Rugler, med de smaae Bielder, som man
har

har fundet i Saaret. En heel Maaned bar han den skjult hos sig, men fandt aldrig nogen passende Lejlighed til at begaae Mordet; og saa lagde jeg selv med god Grund Hindringer i Vejen, da jeg frygtede, at Skrækken kunne være farlig for min Elskede, hvis Forløsning var saa nær forestaaende.

Endnu ville jeg have forhalet Gjerningen længer, da hun saa indstændig bad mig, at gaae hendes Mand imøde. Lejligheden til at udføre Gjerningen var alt for beqvem, jeg tog Drengen med mig, og sagte ved nogle Glas Brændevin, som jeg lod ham give i Kroen, at styrke hans Mod.

Han lovede mig atter, sikkert at fuldbyrde Gjerningen; havde endog en Slags Grund dertil, da han i Messerens Fraværelse, ved sin Uagtsomhed havde ladet Kørnet tage Skade, og atter kunde vente sig at blive anklaget og at faae Prygl.

Vi gik tvende Mil inden vi traf Messeren; han takkede os hjertigen for vor Omforg, lod mig bære Sækken med Saltet og gik selv foran os. Ofte spurgte Drengen mig hemmeligen, om han skulle flyde? men stedse var det mig umueligt at svare; mit Bink standsede ham ofte; men da vi nu var nær ved Byen og ved Enden af Skoven, og Messeren glædte sig saa inderlig, at han snart skulle gjøre Ende paa sin kjære Kortes Bekymring, da optændtes min Jaloufie, jeg vinkede til Drengen og Messeren styrkede mod Jorden.

Jeg

Jeg blev betagen af Angst og Frygt, da han her klagende spurgte os, hvormed han havde fornærmet os? Hvorfor vi paa saa gruesom en Maade ville myrde ham? Mere end ti Gange oploftede jeg min tunge Kjæp, for at slaae ham gandske Død, men altid faldt den nat tilbage, da den Saarede bad mig saa veemodig, dog at forbarme mig over hans arme Sjæl, ikke at myrde den, og at forunde ham Tid til at skrifte sine Synder. Han svor den helligste Eed, at han vilde ikke forraade os, men derimod bidrage alt, for at borte fjerne enhver Mistanke.

Jeg kunde ikke længer staae imod; den fuldebragte Gjærning havde opvakt pinende Anger hos mig. Ogsaa Drengen bad mig, skjelvende og bævende, at opfylde Mesterens Begjering.

Efter min Ordre ilede han til Byen, for at hente nogle, der kunne bære den Saarede, hvortil Angst og Skræk havde gjort os udygtige.

Det var blot min Hensigt, at lade ham bære til det nærmeste Bondehuus og der at lade hente en Præst; men da han i alles Nærboerelse yttrede det Ønske, endnu eengang at see sin Kone, saa kunde jeg ej forhindre dem fra at opfylde hans sidste Begjering. Han saae min Forlegenhed, mærkede min Angst, og tilhviiste mig gandske sagte, da jeg løftede ham i Beiret, at han skulde holde sin Eed, og ikke forraade mig med mindste Mine.

Denne nye Forsikkring gav mig Styrke, og satte mig istand til, roelig at oppebie Enden. Jeg veeg ej fra hans Seng saalænge han levede, traadde ikkun da tilside, naar han skiftede; og er aldeles overbevist, han ej har forraadt mig. Gud har styret det anderledes, og jeg takker ham hjerteligen, at han her lader mig lide hvad jeg maaskee hisset evig maatte bøde.

Sandsynligviis ville Morderen ikke saa hastig været bleven opdaget, dersom Marie ikke havde opvakt Gudsherrens Opmærksomhed; hun tilhviskede ham hemmeligen ved Vognen, at hun havde Karlen mistænkt, og bekræftede sit Udsagn derved, at Præsten, da han havde hørt den Saaredes Confession, havde seet nogle Gange med Foragt paa Karlen; ogsaa var det hende siden efter meget paa-faldende, at denne ikke ville vige fra Mandens Seng og at han ved dennes Død blev saa munter og glad. Hun var en roelig Tilhører da Gudsherren kom for at trøste hende, og bragte hende den Forsikkring, at hendes Formodning var rigtig, og at Morderen allerede var opdaget; men hun sank sandseeløs til Jorden, da han fortalte hende, at ikke saa meget Begjerlighed efter den fede Tjeneste, som heftig Kjerlighed til hende, havde foranlediget dette Mord.

Man tvivlede om hendes Liv da Besvimelsen, naagtet alle anvendte Hjælpe midler holdt ved i sex
 Liv

Limer. Det Følgende overbeviste alle, at hun havde mistet sin Forstand.

Nogle Dage efter blev hun fuldkommen frisk; spiste og drak som sædvanligen, men hun talede ikke et Ord og søgte stedse omhyggeligen at skjule sig. Saaledes handlede hun i een heel Maaned, og de, til hvis Forsorg hun blev betroet, havde ofte Møje med at finde hende i Krogene, hvor hun havde skjult sig.

Siden efter døde hendes Barn, hun saae med Ligegyldighed paa at man bar det til Graven, hun fulgte endog frivillig med; men da Ligkisten var bleven tildækket med Jord, steg hun op paa Graven og udraabte trende Gange med en frygtelig Stemme: Gud er retfærdig. Efter dette Udraab holdt hun endnu en lang Tale til Folket, men ingen forstod et Ord deraf, det var tomme uforstaaelige Toner, som ofte bleve afbrudte ved det Udraab: Gud er retfærdig.

Disse Ord, som hun altid udtalte med den største Emphasis, var det eneste forstaaelige man nogensinde horte hende sige.

Hun gjorde aldrig noget Menneske Fortræd, gik stedse paa Gaden med omhinanden slagne Arme, stille og i dybe Tanker, men naar hun fik Dje, enten paa en Forhøjning eller paa en stor Steen, da sprang hun hurtig op derpaa og raabte: Gud er retfærdig. Derefter fulgte en lang uforstaaelig Tale som hun ledsagede med de

meeft heftige Anfigtskræk og Gesticulationer. Byens Børn fulgte hende altid i Hælene og kaldte hende spottewijs Præstinden, de vare vis paa, hun ville præke for dem i hele Timer, naar de blot viste hende en Steen, hun kunde staae op paa.

Hendes Formue blev gjort frugtbringende, og Byens Hyrde paatog sig at underhoide hende bestandig for Kenterne. Endau efter ti Aars Forløb havde alle Byens Indvaanere Medlidenshed med hende fordi hun havde vlist Godhed imod mange af dem, ikke fornærmet nogen, og efter deres For- mening misiet sin Forstand over sin Mands gruelige Ende og ved Mordets pludselige Opdagelse.

Paa denne Tid blev hun indsejnet for Criminal Retten i Hovedstaden, fordi en arresteret overbeviist Giftblanderste havde beskyldt hende for Deeltagelse i et begaaet Mord. Man sendte hende derhen; hun smilede da man lagde hende i Lænker, og sagde ofte: Gud er retfærdig!

Dommerne indsaae snart, at de kunne ikke forhøre en Vanvittig, og ligesaa lidet dømme hende, men da den Fængslede udtrykkelig bekjendte, at dette var den Anklagede, og døende vedblev sit Udsagn, saa blev Marie ikke meer sendt tilbage til Byen men forvaret i de Vanvittiges Hospital til sin Død. Denne indtraf først efter femten Aars Forløb.

I dette lange Tidsrum var alle hendes Handlinger eensformige; hun tilraabte højt enhver, som nær

nærmede sig hendes lille Kammer: Gud er retfærdig! og kyssede Kjeden, til hvilken hun var lanket.

Da hun alt stred med Døden, rejste hun sig endnu engang op, stirrede stivt paa den ved Siden staaende Opvarterste, sammenfoldede sine Hænder, og raabte: Gud er retfærdig, men til lige barmhjerterig. Efter disse mærkelige Ord sank hun kraftesløs tilbage, og et Suk gjorde Ende paa hendes Jammer.

Jeg vil nu fortælle mine Læsere den dømt Giftblanderskes Udsagn uden at bestemme; — thi hvor tør jeg det — om den indeholder den rene Sandhed.

Jeg gik, saaledes bekendte hun i et af Forhørene, engang, hen imod Aften, igjennem Byen St—e; den smukke Præstegaard forførte mig til at gaae ind. Jeg vilde, hos Præstens Huusholderske fortjene mig et got Aftensmaaltid, og om muligt en Tærepenge; min Hensigt lykkedes fuldkommen.

I Begyndelsen lod det, som den unge smukke Huusholderske ikke agtede paa min Begjering; hun blev siddende sørgmodig og fordybet i Tanker ved Szebordet. Dette gav mig Lejlighed til at see ind i hendes Hjerte, jeg aabenbarede hende hemmeligen, at jeg hos en gammel Zigeunerste fuldkommen havde lært den Kunst at spaae, og dersom hun ville gjøre, hvad jeg bad hende om, skulle jeg for:

fortælle hende sin hele tilkommende Skiebne. Denne List virkede kraftigen; hun rakte mig Haanden, og lovede mig en anseelig Foræring, hvis jeg ville opfylde mit Løfte.

Du er, sagde jeg til hende meget forelsket, men der ere mange Hindringer i Vejen for din Lykke, du opnaaer den ej førend tvende Dine ere lukte. Den Bedragne var aldeles tilfreds med min Prophetering, ikkun bad hun mig indstændigen, at aabenbare hende, naar de tvende saa forhadte Dine skulle lukke sig.

Halvtredsfindsthye Gylden, vedblev hun, vil jeg med største Glæde give dig, naar du snart, i det ringeste om en Maaned, kan forløse mig af min Qual.

Begjerligheden efter de belovede halvtredsfindsthye Gylden virkede hos mig lige saa stærkt, som Kjerligheden hos hende. Jeg lovede hende virksom Hjelp, naar hun gandske ville gjøre mig til sit Hjertes Fortroelige. Nu sagde hun mig, at hun var meget forelsket i en Skæfer, men som allerede havde en Kone, som han havde kjer, men at hun dog haabede, at han sikkert skulle tage hende til sin anden Kone, naar ikkun den første maatte døe snart.

Jeg udbad mig tre Dages Betænkning, for efter Evne at kunne overlægge dette vanskelige Forretagende. Næste Dagen besøgte jeg Skæferinden, fandt hende i Barselseng, og følgerigen gandske
 fik:

stillet til, uden stor Mistanke, at spadserer ud af Verden.

Jeg sammenblandede strax Arsenik og Sukker, gjorde deraf et lidet Pulver og leverede det til Huusholderessen med den Betydning, at det indeholdt hendes Rivalindes Død, at det stod i hendes Magt, hvilken Dag og Time, hun vilde, at blive hende qvit.

Det er Sandhed, at hun i Begyndelsen gysende soer tilbage, standhaftig forkastede Forslaget, og strax gjettede sig til, at Pulveret maatte indeholde Gift; men da jeg med Dristighed sagde hende, at jeg ikke kjendte noget andet Middel, og da jeg trodsig ville tage Afsked, da bad hun mig, blive længer, forlangte næste Morgen Pulveret, og spurgte, om det kunne gjøre sin Virkning i al Slags Spise? Ikke længe efter gik hun hen, for at besøge Skæferinden.

Da hun kom tilbage herskede der Frygt og Angst i hendes Afsyn; end mere tiltog de, da Præsten blev kaldet til den syge Skæferinde. Jeg trøstede hende med den Forsikkring, at Byens Feltstær ikke forstod sig paa Giftens Virkninger, at der i intet Tilfælde kunde falde Mistanke paa hende, og at der, uden dette Middel, intet Haab var, at blive Skæferens Kone.

Min Trøst virkede kraftigen; de tilkommende glade Udsigter styrkede hendes Mod, hun fældte blot nogle Taarer, da jeg bragte hende den Es-

terretning, at Konen allerede var død. Jeg for-
glenste at spørge, hvorledes og paa hvilken Maade
hun bibragte hende Pulveret. Jeg var fornøjet
med at faae de belovede Penge, og desuden nogle
gamle Gangflæder til Foræring.

Jeg gik strax min Vej, og kom efter et halvt
Mars Forløb igjen til Byen, fandt hende allerede
gift med Skæferen, og at leve i det meest lyk-
keligste Ægteskab. Synet af mig forårsagede hende
stor Rummer; jeg lovede hende, imod tredive Gyl-
den, aldrig mere at komme igjen. Jeg har holdt
mit Ord. Et opdaget Tyverie kom mig til at
flygte fra Egnen, og jeg kan ikke sige, om Skæ-
ferinden lever endnu, men jeg er beredvillig til,
i hendes Nærværelse, at igjentage min Beksjendelse,
og at overbevise hende om Mordet.

Dersom nu Marie virkelig havde begaaet
Gjerningen da ligger Marsagen til hendes Banvit-
tighed klarligen for Dagen. Den Overbeviisning,
at hun skulle maales med samme Maal, med hvil-
ket hun før havde maalt andre, maatte virke skræk-
keligen og mægtigen paa hende. De mærkelige Ord:
Gud er retfærdig, de eneste som hun endnu
tydeligen kunde udsige, synes at være en Bekræf-
telse paa denne skræffelige Gjerning.

Meget sandsynligt er det desuden, at den
lange uforstaaelige Tale, som altid fulgte efter
dette Udraab, skulle indeholde en Beksjendelse om
hendes Forbrydelser, hvilken den nagende Anger
søg-

søgte at ndpresse, men Frygt og Undseelse at holde tilbage.

Gud! hvor store, hvor gruelige maae den Lidendes Piinsler have været! hvor græffelig maae det have stormet og raset i hendes Inderside, da Krampen trak i hendes Tale Organer, og hun blot kunde fremlælle uforstaaelige Toner.

Stor var hendes Forbrydelse, men hun led ogsaa uophørligen, og naar jeg tænker mig hendes Fod paa hiin Gave af Graven, da erindrer jeg mig stedse hendes sidste Ord: Gud er retfærdig, men tillige barmhjertig.

Karoline G — v. H —.

Da jeg for et Aar siden gjorde en Reise igjennem Landet, og i en Skov kjørte op af et højt Bjerg, fik jeg Øje paa en gammel Kone, som gik ved Siden af min Vogn. Medtrykt under Byrden af et Knippe Brændsel, listede hun sig sagte frem og søgte, staaandend at bestige Bjerget.

Ålderdommen er mig altid ærbørdig, men opvækker stor Medlidenhed hos mig, naar den maa leve i Kummer, og ved dens Dages Slutning tilfattede de saa Livskræfter ved strengt Arbejde. Jeg steg ud og gik hen til hende da hun stod og hvilede sig og trak efter Vejret. Hun saa mig forfærdende i Ansigtet og derefter faldt hendes Øje længselsfuld paa min Vogn, som kjørte hende forbi. Der bag paa, smaaesnaktede hun for sig selv, kunde mit Brændsel ligge ret godt, naar Herren tillod Det. De stærke Heste vilde neppe kunne merke det. Jeg kaldte paa min Kudst, lod ham læsse Brændet paa, og gik nu paa Gudsstien ved Siden af hende.

Den

Den Gamle. Gud lønne Dem det tusendfold! De kjøre vel dog til den Landsbye, som ligger der nede i Dalen?

Jeg. Ja.

Den Gamle. Og tager mit Træ med derhen.

Jeg. Hjerteligen gjerne.

Den Gamle. Saa lønne Gud Dem ogsaa for det! thi (betragtende sig selv med en smertelig Jølelse) af mig vente De Dem dog ingen anden Drillepenge end Taksigelse!

Jeg vilde just have fortsat Samtalen, og overbevist hende om min Uegennyttighed, da den Gamles besynderlige Paaklædning ganske opvakte min Nysgjerrighed. Vel sandt, den var overmaade ujsel, men man kunde dog tydeligen spore, at den engang havde været smuk. Hun bar en hvid Kjole, som nu var meget gul, for det meste stoppet, hvorved den saae meget smudsig ud, men den var alligevel af det fineste Parchet, og om Kanterne saae jeg hist og her Ruinerne af en bred Garnering som var udsyet paa ligesaa fiint Mousselin. Hun havde et lidet Livstykke af samme Slags Tøj, som foran var sammenbundet med en gammel Silke Sløjfe. Oven over dette havde hun en slags Korsette, som i Fordoms Dage havde været af Læst, men nu næsten var overtrukket med uldne og linnede Pletter af alle slags Farver. Paa hendes Fødder blev jeg vaer gamle senderrevne Silkesømper,

per, og gamle Silke-Tøfler. Hendes allerede temmelig graae Haar vare skjulte af en fin, men meget sønderrevet Straahat, paa hvilken man endnu hist og her kunde see et Stykke Baand eller Flor. Jeg blev strax opmærksom ved hendes fremmede næsten svabiske Dialekt; og hendes Klæbedrægt gjorde mig endnu mere nysgjerrig, og syntes mig, at være et Devis paa, at denne stakkels gamle Kone engang maatte have haft ledre Dage. Gjerne ønskede jeg mig nøjere underrettet herom, men da Nysgjerrighed altid fornærmer den Ulykkelige, og denne meest fortjener Skaandsel, saa skulle jeg gandske have undertrykt den, dersom den troestyl-dige Gamle ikke selv havde givet Anledning til Samtale, O Gud! sagde hun sukkende, hvor ere nu de Tider?

Jeg. Hvilke Tider.

Den Gamle. Da jeg kjørte i smukke Karetter med fire Heste, da jeg havde Midler og Penge i Overflødighed, da jeg havde Oprartere i hundredevis, og blev tilbudet af tusinde! (hun afstørrede en Taare). Dengang var det anderledes, og bedre; jeg gav rigeligen Almisse, hjalp, hvor jeg kunde hjælpe, og nu, (sukkende dybt) nu er der ingen, som forbarmer sig over mig. —

O bedste Herre, de har vundet mere end De troer, De kan nu frit rose Dem af, at have seet og talt med den meest ulykkelige og meest elendige Person i Verden.

Jeg.

Jeg. Det var forførdeligt!

Den Gamle (med Eftertryk). Forsførdeligt, men ligesaa sandt! hvis jeg endog ville fortælle Dem mine Lidelser, Deres deeltagende Mine synes at fortjene det, dersom jeg endog ville fortælle Dem alting indtil den ringeste Omstændighed, saa kunde de dog intet Begreb gjøre Sig herover. Der ere visse indvortes Følelser, som ikke lade sig beskrive. Iffun den, som blev opdraget i det største Bellevnet, som havde været meget riig, og vant til bedre Dage, og som nu forsmægter i den største Elendighed, i den jammerligste Armod, iffun han kan række mig Haanden og udraabe: min Følelse ligner Din. — Jeg vilde da omfavne ham som min Broder og gjerne vilde jeg dele mit Stykke skimlede Brød med ham.

Jeg. O jeg kan forestille mig denne Følelse, den maae være nagende, fortvivlende.

Den Gamle. Fortvivlelse! Ja! Ja! dette er det rette Ord. Forlængst havde jeg været et Ros for samme, forlængst skulde mit usle Legeme, været henmudret i en Sump, naar ikke andre, ligesaa ulyksalige Skabninger fordrede min Hjælp.

Jeg. Saa har De Børn.

Den Gamle (i en bitter Tone). Børn? Børn? O Gud, hvis jeg havde flere end et, da var min Ulykke grændseløs. Jeg har iffun et, og dog har det kostet mig flere Taarer, end der ere
Stjær

Stjerner paa Himlen. Jeg elsker det, ach jeg elsker det med en sielden moderlig Omhed, men græde maae jeg, naar jeg seer paa det (tagende fat paa sin Haand). Herre, tænk Dem min Ulykke, det er først tyve Aar gammelt, og allerede vanvittigt.

Jeg. Himmelske Gud! vanvittigt?

Den Gamle. Den gode blødhjertede Caroline havde ikke Standhaftighed nok til at bære sin og min Ulykke; den berøvede hende det eneste, hvad man ellers ikke kan berøve Armoden, hendes Forstand (grædende). Hun har det nu got, hun føler ikke mere sin Ulykke; vel tilfreds, gnæver hun paa det tørre Brød, som hendes gamle Moder maae tilberste sig hos de haardhjertede Bønder. Hvor ofte bad jeg ikke Gud, at han ogsaa maatte lade mig faae det saa got, men han hører ikke min Stemme, han er døv for min Graad. Sandt nok, sandt nok, jeg har høyligen fornærmet ham, men Fortrydelse plejer jo dog, at kunne forsones ham! eller kan Moderens Forbandelse ikke udslukkes? saaledes maae det være, mig trykker den i det mindste skrækkeligen.

Jeg. Jeg tager den største Deel i Deres Ulykke, stod det i min Magt at rydde den af Vejen, eller blot at lindre den, da vilde jeg anvende alt.

Den Gamle. Tak ædle Ven, tak! Medlidenshed er ogsaa en Almisse, en Salve for Elendigs

dighedens Saar, og den affjoler dens Smerter. Troe mig, thi jeg taler desstoverre af Erfarenhed. En Gylde, som en sølesløs Rig henkaster til mig, saarer altid mit Hjerte: men det glæder sig, naar Medlidenhed trykker mig en halv Skilling i Haanden. O Gud! o Gud! hvad har jeg ikke maattet udstaae og hvad har jeg ikke erfaret!

Jeg. Har De da slet ingen Udsigt til bedre Tider?

Den Gamle. Ingen; men desto sikkrere til de værre. Snart, meget snart, kan jeg ikke mere frygte af Stedet, og da vil jeg faae at see, hvad der bliver af mig og af mit stakkels Varn? Der staaer vel skrevet i Biblen, at Gud klæder Lilierne paa Marken, og føder Ravnens Unger, men at Mennesket kan vente og gjøre Fordring paa det samme, derom staaer der ej skrevet et Ord. Det heder blot: sørg ej for den Dag i Morgen, (thi enhver Dag har sin egen Plage! (leende bittert)) Ja det har den i gandske Gylde, — — Himlens Glæder maae være evige, de maae være langt over enhver Beskrivelse, hvis de skulle erstatte de jordiske Lidelser.

Jeg. Har De da slet ingen Venner, fra hvem de kan vente Understøttelse?

Den Gamle. Venner? Bøffe Herre dette Spørgsmaal er meget overflødigt. Kan Gld og Band staae i Harmonie med hinanden. Nu! De svarer intet? De anseer det for unødvendigt, og

og De har Ret. Jeg har Venner, men de ere forneemme og rige, de søle ikke Armodens Piinsler, de skamme sig over mig, og de flygte, naar jeg nærmer mig.

Jeg. Det er skrækkeligt.

Den Gamle. Nej, det er det ikke. I dette Tilfælde tænke vi meget forskellige. Mine Venners Stolthed krænker mig ikke; Jeg har Kraft nok til at foragte dem. Jeg ville sør døe af Hunger, heller see mit eeneste Barn forsmægte, førend jeg ville modtage en Skilling af deres Haand. De maae ikke lasse dette Forsæt; Elendigheden har ogsaa deres Luner, og disse ere for mig blevene til et urofskeligt System. Jeg er nu dristig nok, hos enhver Rejsende, hos enhver Bonde at tilbetle mig en Almisse; det har kostet mig Møye og utallige Taarer; men jeg har dog endnu ikke kunnet bestride min Stolthed; den vægrer sig gandske, at modtage Almisse af dem, hvis Skyldighed det var, at udbetale mig mange Tusinde som min Ejendom.

Under disse Samtaler naaede vi Bjergtoppen, en smuk, behagelig og meget frugtbar Egn laae for vore Fødder. Man kunde fra dette Sted af overskue flere end ti anseelige Landsbyer, som vare beskyggede af frugtbringende Træer. Den Gamle havde udmattet sine Kræfter ved sin ivrige Tale, hun stod nu stille, for at samle nye. Omfider satte hun sig ned ved Siden af Bejen, og saae med et fordrejet Smil, som mere nærmede sig til
en

til en smertelig Fornemmelse, gandske forbaus-
 ned paa den vidudsstrakte Egn.

Hendes Tale havde rørt mit Hjerter meget;
 jeg vilde ikke forlade hende saa tidlig, ikke skilles
 fra hende saa gandske uden Trøst, og tog Plads
 ved Siden af hende.

Hun stottede sig paa sin Albue; hendes Smil,
 som strax i Begyndelsen havde smertet mig saa meget,
 fortrak sig lidt efter lidt til en stille Bæmød. Flere
 end ene Taare, snege sig langsom ned over hendes
 hvide Kinder, og dryppede i Sandet. Endeligen
 opløstede hun sin høire Haand, og betegnede med
 den i al Taushed nogle Gange en stor Landstrækning.

Alt, alt, raabte hun sukkende, var engang
 mit! Jeg var den lykkeligste og rigeste blandt de
 Tusinde som boe her, nu er jeg den fattigste og
 ulykkeligste blant dem. (Sukkende) Ach det
 smelter, det piner grueligen! (til mig) De forbau-
 ses! o gjør det luns, De har fuldkommen Ret
 dertil. Jeg selv forundrer mig over, hvorledes
 det kunde skee, og dog skee det, saa let, saa na-
 turligt, saa tilfammenhængende, at det igjen skulle
 undre mig, hvis det var skeet anderledes. (hurtig)
 Har De Hastverk?

Jeg. Jeg skal endnu i Dag indtræffe i K —
 og dertil er — —

Den Gamle. (saldende mig i Taler)
 Kan de komme tidlig nok, naar de stænger mig

en halv Time. Jeg vil aabenhjertigen og troeligen fortælle Dem mine Lidelser.

Jeg. Med den meest inderlige Deeltagelse vil jeg høre dem.

Den Gamle. Derom er jeg overbeviist; jeg havde ellers ikke gjort Dem dette Forslag. Det er saa behageligt, naar man læser Deeltagelse i eens Dje, og hører af den Ubekjendtes Mund, Dig skeete Uret; Du havde fortjent en bedre Skiebne.

Jeg er en født Baronesse af B —. Der veden under i det blaalige Fjerne fremrage over den lille Høj tvende Taarne. Disse pryde det Slot, hvor jeg blev født og opdraget. Min Fader eyede det og denne store anseelige Eyendom; og jeg var den eneste Frugt af et meget ulykkeligt Ægteskab. Han døde midt i syvaars Krigen, og jeg arvede hans store Formue, som bestod i mere end een halv Million.

Jeg var den Gang atten Aar gammel, og som man i det mindste forstikkrede mig meget smuk.

De kan let tænke, at der var mange anseelige og fornemme Ynglinge, som friede til en saa rig Arving; men endstjøndt Slottet sjelden var fri for Beslære, saa gjorde jeg i hele to Aar intet Valg. Min Moder, som fra min Barndom af havde behandlet mig tyrannisk, som aldrig havde undt mig et moderligt Djekast, og som nu var bleven min Formynderse, holdt det for Pligt, at blande sig i mit

i mit Hjertes Ansiggende. Saa ofte en Frier nærmede sig mig, var hun strax tilrede med sit afgjørende Raad. Denne, sagde hun altid, kan du tage, men paa denne eller hiin maae du ikke tænke.

Da nu mine Sølelser aldrig harmonerede med min Moders, da jeg altid ifkun ville vælge den, paa hvilken jeg dog, efter hendes Ordre ikke maatte tænke, saa blev der naturligtviis intet af Giftermaal. Jeg havde allerede taget den Beslutning, at blive ugift indtil mit fire og tyvende Aar, og da at vælge efter mit eget Sind; men en Hændelse tilintetgjorde min Beslutning, og jeg blev evig ulykkelig.

Fjenden var den Gang fordreven fra den største Deel af Böhmen, og Tropperne trak i de roelige Vinter. Qvarterer i vor Egn.

Blant de mange Officerer, som laae rundt omkring, og som ofte søgte deres Underholdning paa Slottet, befandt sig ogsaa en Lieutenant af det forrige R — Husar Regiment. Han var af Gødsel en Ungerst Greve, men meget fattig og levede blot af sin Gage. Strax den første Gang at jeg saae denne smukke blomstrende Mand, blev den Tanke opvakt hos mig: saadan en Mand, og du var lykkelig.

Da jeg kort derefter mærkede, han dømte ligesaa gunstig om mig, at han med forelskede Øjeblikke fulgte mig overalt, at han blandt hundrede

andre ikkun saae paa mig; da forskaffede mit Hjer-
te ham snart Lejlighed at kunne aabenbare mig sin
heftige Kjerlighed.

Jeg hørte hans Tilstaaelse med en inderlig
Fornøjelse, og fødte mig ikke stærk nok til at mod-
staae hans heftige Begjering om Gjenkjerlighed.
Jegt ilstod ham den snart i gandske Gylde, jeg el-
skede ham med en Jnderlighed, som ej lader sig
beskrive. Jeg saae, jeg hørte ikkun ham, og alle
andre Mandspersoner var mig mere end ligegyldi-
ge; jeg hadede enhver, som affortede mig et Øje-
blik, naar jeg saae og talde med min Karl.
Ach vore Elskovs Dage vare saa salige, bortilede
saa hastigen. Naar jeg i hans Arme kunde gjens-
nemvælte de buntede Rader, naar min Kind da
hvilede paa hans, og han i en hastig Fart frastjal
mig et Kyss, da ansaae jeg mig lykkeligere end en
Dronning, der hersker over mange Lande og Mil-
lioner Undersaatter. Jeg vil ikke længere skildre dem
hver herligt det var at nyde denne Kjerlighed; det
flinger ikke got af en gammel Kones Mund; man
troer ikke, at saadan en Beenrad nogeninde har
kunnet opvække Kjerlighed, og at den selv har kun-
net elske.

Min Moder, som altid var opmærksom; kom
snart efter vor Kjerlighed, hun udspurgte mig i
den strængeste Tone, og forsikrede mig høit og
dyrt, at hendes Forbandelse skulde her følge mig,
hvis jeg understod mig at love den usle Lieutenant
Kjer-

Kjerlighed. Hun havde, sagde hun, et langt bedre og anseeligere Partie, at bringe ti Forslag; hun skulle nok aabenbare mig det, naar hun havde bragt alting i Rigtighed.

Jeg overlader til Dem selv at dømme, om sli­ en Trudsel kunne svække eller forhindre min smme Kjerlighed; den gjorde mig blot noget mere forsigtig, dersom heftig Kjerlighed ellers kan være forsigtig.

Endnu førend man brød op fra Vinter­ kvartererne, havde vi allerede aftalt og besluttet imellem os, at han skulle bide efter mig til jeg var myndig, og da modtage mit Hjerte og min Formue til Belønning. Jeg spurgte aldrig, om han derimod kunde forsikre mig andet, end sit Hjerte, thi den ægte rene Kjerlighed agter ikke paa Rigdom, og troer sig lykkelig, selv i Straaehytten.

Jeg kunde neppe fatte mig, da han omsider skulle skilles fra mig, min haardhjertede Moder gjorde mig herover de meest bittere Bebreidelser, og ofte hilfede hun mig med en Ørefigen, naar jeg lod mig see for hende med røde Øjne; men jeg led for hans Skyld, og glædte mig, at jeg derved kunde bringe hans Kjerlighed et Offer.

Han havde endnu ikke været aatte Dage borte fra mig, da den unge, bemidlede Greb S * * * ankom til Slottet, og strax forsikrede, at det var af Kjerlighed til mig, han havde forladt Hovedstaden ved disse flette Veje. Det ahnede mig, han

ey var kommet ukaldt, og ved vor første Samtale lod jeg ham forstaae, at han igjen maatte rejse bort uden Haab.

Han syntes ikke, at agte herpaa, og møde sig i nogle Dage blot med faa Spadsere-tourer som han foretog med min Moder omkring paa mine Eiendomme. Nogle Dage derefter lod min Moder mig sige, at der i Dag ville komme mange Fremmede, og at jeg derfor maatte indrette min Paaklædning derefter. Førend jeg endnu var færdig hermed, kom min Moder, imod Sædvane, ind paa mit Værelse; hun syntes, at være gandske forandret; klappede mig, i Pigerne's Paasyn paa Kinden, og kaldte mig, mere end engang sit gode, kjære Barn. Da Pigerne derefter gik bort, spurgte hun mig smilende, om intet anede mig? da jeg benægtede det, saa fortalte hun mig aabenhjertigen, at min Forlovelse med Grev S * * * i Dag skulle høytideligholdes, at hun, som Moder allerede havde aftalt og afgjort alleting med hans Forældre, og at hun, hvad mig angik, var vis paa, at jeg med Tak ville erkjende hendes moderlige Omsorg, og vide at paastjønne den store Lykke, at komme i Forbindelse med en saa anseelig Familie. De kan let tænke Sig min store Forundring; den varede længe, men da jeg igjen mægtede at tale, tilfød jeg min Moder ligesvem, at jeg havde fast besluttet, ikke at gifte mig, især end jeg havde naaet min myndige Alder, og
da

da at vælge efter eget Behag. Hun blev rasende, hun mishandlede mig, men jeg blev standhaftig. Hun soer, hun skulde dræbe mig med egne Hænder, førend hun ville see mig i den usle Lieutenants Arme; jeg taug, og vegrede mig, ligesaa fast, nogenfinde at blive Grev S * * * Kone.

Min Moder vilde give mig Tid at betænke mit i, men jeg afflog det; thi min Beslutning var tagen. Hvert Forsøg, som hendes Benner og mine Benner, efter hendes Raad, vovede, for at lokke mig ind i Salen, vare forgjeves. De bestilte Bidner maatte drage bort igjen, og tog, til min største Glæde, den forhadte Greve med sig.

Min Moder havde ladet mig forkynde sit uforsonlige Had; jeg turde ikke driste mig til at lode mig see for hendes Dine, maatte spise paa mit Kammer og blev behandlet som en Fange.

Men dette forhindrede mig dog ikke fra at skrive til min Karl, og igjen at modtage hans Breve. De vare min eneste Glæde, jeg læste dem vel hundrede Gange om Dagen, og blev ej feed af atter at læse dem, thi de indeholdte de kraftigste Forsikkringer om hans evige Kjerlighed. Da paa denne Maade en Uge var tilendebragt i stille Røe, erfarede jeg ved min Kammerpige, at de Geistlige nu ofte besøgte min Moder, og at hun den næste Morgen ville reise til Nonneklosteret D **. Denne sidste Efterretning opvakte Mistanke hos mig, jeg udsendte min Pige paa Spionerie til en
gaml

gammel Selskabsfrøken, som i høyeste Grad besad min Moders Fortrolighed; og følgerigen ogsaa maatte vide Hensigten med hendes Rejse. Denne snue Pige gjorde sine Sager got, og udløfede hele Planen af den Gamle. Efter hendes Beretning rejste min Moder virkeligen til Klostret, for der at erholde en Plads for mig; jeg skulde da føres derhen med Nagt, nøje besørges, og indspærres saalænge, indtil jeg ville føie mig efter min Moders Villie; min Moder haabede desuden ved alle Slags Skingrunde, og ved sine Venners Hjælp, at formeaae Landsregjeringen, at den ikke skulde erklære mig myrdig, førend jeg havde naaet mit tredivte Aar. Jeg forfærdedes over disse Kunstneer hos en Moder, som, for at tilfredsstille sin Stoltthed vilde opoffre sit eneste Barn og gjøre det ulykkeligt; men i den paafølgende Nat tog jeg ogsaa min Beslutning. Da min Moder virkeligen næste Dag rejste til Klostret, pakket jeg alle mine Kostbarheder og lidet Linned hemmeligen sammen, og vandrede om Aftenen, uden at nogen mærkede det, ud af Slottet.

Min Karl havde i sit sidste Brev meldt mig, at han opholdt sig i en Bye, ti Mile fra mig og ventede paa Heste, som han skulde føre til Regimentet. Jeg tog Vejen derhen, vandrede hele Natten, og kom om anden Dagen lykkeligen til Byen. Jeg fandt ham just ved sin Skrivepult, ifærd med at besvare et af mine Breve. Han fløi mig imøde,

jeg

jeg laae maalkes i hans Arme; og havde ikke glædet mig ved at see ham igjen, førend en Vogn kjørte igjennem Porten. Jeg kigede ud, og saae min Moder, ledsaget af min Onkel, at kjøre rask forbi. Jeg blev forstenet af Forsærdelse; Vognen holdt stille ved Raadhuset, som var i Nærheden, og min Onkel gik hastig ind. Jeg var hverken istand til at handle eller tænke, min Karl satte sig hastigere og spurgte; om nogen i Huset havde seet mig? da jeg benægtede det, og forsikrede jeg havde mødt hans Tjener paa Gaden, og at han havde fulgt mig, saa førte han mig strax ned i Stalden, hvor hans Ridehest stod.

I Krogen laae en Mængde Straae, jeg maatte lægge mig paa det og han tildækkede mig omhyggeligen dermed. Sildig om Aftenen kom han igjen til mig, og fortalte at min Onkel havde allerede besøgt ham, og gjort ham alle slags Spørgsmaal, men at han igjen var gaaet bort uden at aabnebære den egentlige Hensigt; kort efter var Huset strax blevet besat med Vagt, som skjønt den ikkun gik op og ned af Gaden, dog stedse holdt Øje med Huus-Døren. Da han saaledes ikke havde nogen nærmere Undersøgelse at befrygte, og desuden havde taget den Beslutning, ikke at aabne sin Dør for nogen, saa førte han mig igjen ved Middnatstiden ind i sit Kammer.

Her kunde vi ubehindret tale og raadslaae med hverandre, han lovede vel, tapper at forsvare mig

mig mod enhver, ikke at lade mig komme sig af
 Armene og at lade sine Husarer sætte sig til Mod-
 værg imod enhver offentlig Magt; men da jeg
 saa forud, at dette kunne styrte ham og mig i
 den største Fare saa bad jeg ham paa det instæn-
 digste, at tænke paa andre Udveje. Disse fandt
 Karl snart; han havde en gammel, men fattig
 Tante i Wien. Hun stod i høi Naade hos Mo-
 narckinden; blev ofte bønhart af hende, og havde
 ved at indlægge et got Ord for Karl, forhjul-
 pet ham til sin Licutenants Plads ved Regimentet;
 Han besluttede, strax at tilskrive hende alleting, og
 at anbefale mig til hendes Beskyttelse. Dette
 Brev blev snart færdigt, men ey saa snart blev
 det afgjort, hvorledes jeg, ubekiendt skulle komme
 ud af Byen og til Wien, uden at blive efterfat.
 Vel havde Karl en Bagage, Bogn tilligemed He-
 ste og Rudst hos sig, han forsikrede mig, at han
 til Nød kunde undvære denne paa nogle Uger;
 men Bognen stod i Forstaden, og derhen kunde jeg
 ikke komme uden at blive opdaget.

Hans Opfindelses Kraft fandt omsider ogsaa
 her Udvej; Jeg maatte strax resolvare mig til, at
 trække en af hans Uniformer paa. Det begyndte
 at grye ad Dag, da jeg var færdig med min Paa-
 klædning. Han befalede sin Tjener at følge strax
 efter mig med mine Klæder, og førte mig nu dri-
 stig ned af Trappen og ud af Huset. Dagten,
 som stod paa Laur, veg ærbødigen tilbage, da den
 saae

saar tvende Husarer, gaae Arm i Arm, og vi ankom lykkelig til Forstaden. Kudskene, en troe Karl, lovede, at bringe mig ligesaa lykkelig til Wien.

Medens han gjorde de fornødne Anskalter, klædte jeg mig om, tog Afsked fra min Karl, og sprang ind i Vognen, som stod assides i et Skuur.

Det hvide Regnklæde, med hvilket den sædvanlig blev tildækket, laae i den; for ikke at blive fjendt, krob jeg ind under det, og ventede paa vi skulle kjøre. For at undgaae al Mistanke, var Karl allerede gaaet tilbage til Byen. Da Kudskene trak Hestene frem, blev jeg igjennem de flettede Riis hvormed Vognen var indfattet, min Onkel vaer, som sagte nærmede sig til Kudskene. Hvorhen saa tidlig Landsmand? spurgte han ham; efter Fourage svarede Kudskene, og spændte for.

Min Onkel. Var den som nyelig gif herhen, hans Herre.

Kudskene. Ja.

Min Onkel. Og den anden Herre, som fulgte ham fra Byen, hvo var det?

Kudskene. Fordømt nysgjerrig! det var vor Kædet.

Min Onkel. Hvor blev han da af?

Kudskene. Hvad veed jeg det! I Stalden eller i Stuen; — nu gav han Hestene et Nap, og min Onkel ilede hen til Stalden.

Jeg

Jeg kunde i lang Tid ikke komme mig af min Angst og Skræk; vi havde allerede kjørt een Miil, og endnu tiltroede jeg mig ikke at see i Bejret. Min ærlige Kudsæt satte Mod i mig, og forsikrede mig, al Fare var forbi. I Færdsningen havde jeg ikke megen Tiltro til hans Forsikring, men den viiste sig siden at være rigtig, da vi den sjette Dag lykkelig naaede Residensen. Jeg tog ind i et Vertshuus, og gik Dagen efter, med et tungt Hjerte til Karls Tante. Alt mit Haab, al min Lykke beroede paa, hvorledes hun vilde tage imod mig. Hun saae paa mig med et koldt forskende Øje, da jeg overleverede hende Brevet, men da jeg havde læst det for hende, omarmede hun mig med desto større Varme. Hun forlangte derpaa en nøye Beretning, om alt, hvad der var hendes mig, spurgte ofte om jeg elskede hendes Søstersøn næget høyt? og endnu oftere spurgte hun mig, til hvormed min Fædrene Arv da egentligen beløb sig?

Jeg saae tydelig, at denne især opvakte hendes Opmærksomhed og kunde forstaae mig hendes Beskyttelse; men jeg tog det ikke den gode Gamle ilde op, da hendes kjære Søstersøns Lykke laae hende saa meget paa Hjertet, og hun ofte kaldte ham sin kjære Son.

Da hun nøie havde hørt og prøvet alt, gav hun mig al mueligt Haab, naar jeg blot havde bragt saa mange Penge med, at jeg kunde klæde mig

mig standsmæssig, og underholde mig et Aar Maaned, thi, sagde hun, trohjertig, fra mig kan De nok vente Ubefaling, men ingen Understøttelse i Penge, thi jeg ejer ingen Midler, og maa leve af en liden Pension, som Monarkinden af særdeles Naade forunder mig.

Jeg viste hende alle mine Kostiigheder, de kunde vel beløbe sig til en aatte a ti Tusinde Gylden. Tanten sendte strax Bud efter nogle Joder, og folgte disse Kostiigheder endnu samme Morgen for fem tusinde Gylden. Min Tante ansaae denne Summe for tilstrækkelig til min standsmæssige Underholdning i det mindste i et Aar, og maaskee til jeg blev myndig. Ikke længe derefter gik hun ud, indkjøbte, hvad jeg nødvendig skulle bruge, og bragte mig, da hun kom hjem, den Efterretning, at hun allerede havde bestilt Kost og Logi for mig i et Kloster. Da jeg blev forfærket, blot ved at høre det Ord Kloster nævne, og meddeelte hende min Bekymring, saa forfækkede hun mig, at Abbedissen var hendes Slægtning og vilde pleje mig som hendes eget Barn, og at der intet andet Sted var, hvor et ugift Fruentimmer kunde boe, uden at besmitte sit Rygte. Jeg indsaac det var Sandhed, og billigede hendes Omsorg; hun lovede mig derimod, ikke at lade mig vansmægte i Klosteret; ved første Leilighed at foredrage min hele Historie for Monarkinden, og at bede hende for en fattig Families Skyld, men som var af gammel Adels,

Adel, og stedsse havde været Monarkinden hengiven, at give sit Samtykke til Egetskabet. Endnu førend jeg drog ind i Klosteret fik jeg Brev fra min Karl, som lod mig vide, at min Moder havde opholdt sig endnu tvende Dage i Byen, og at hun fort efter min Afreise havde besøgt ham. Hun blev rasende, da han forsikrede, at han ikke havde seet mig, og tilsooer ham og mig den skrækeligste Hevn, hvis han ikke ville aabenbare mit Opholdsstед, og jeg ikke føie mig efter hende. Men da han ikke brød sig om hendes Trudsel, og til Slutning fordrede enten Derris eller Skaansel, saa bød hun ham tyve tusinde Gyllden, naar han skriftlig vilde forbinde sig til, aldrig at ægte mig. Det var naturligt at Karl forkastede dette vanærende Forslag, og hun skiltes fra ham med nye Trudslar.

Disse syntes ogsaa allerede at gaae i Opfyldelse, da hans Oberst havde indkaldt ham til Regimentet, og truet ham med streng Straf, dersom man kunde overbevise ham, at han havde den mindste Kundskab om min Bortførsel eller Flugt; han forsikrede mig til Slutning, at han ey forsagede, at han ville taale al Ulejlighed, og ikke frygte for noget, naar man kun ikke tvang hans Folk til at bekjende; hvilke Obersten udtrykkelig havde forlangt, han skulde bringe med sig.

Jeg fortalte strax den gamle Tante alt, og bad hende indstændig, at tænke paa at redde os; hun

hun lovede det, og forlangte blot, at jeg endnu den samme Dag skulle flygte til Klosteret, da Monarkinden var meget streng i henseende til en Piges ubesmittede Rygte, og da jeg blot ved frivillig at vælge denne Boelig, kunde sætte mig i Sikkerhed for hendes Mistanke. Jeg fulgte hendes Raad og drog usfortøvet i Klosteret. Paa tredie Dagen meldte Portneren mig, at en af Keiserindens Kammer-Æruer, forlangte at tale med mig. Jeg blev meget forundret, da hun sagde mig, at Monarkinden havde beordret hende, at føre mig paa Slottet. Sørg ikke, sagde hun, da jeg blev dødbleg; Deres Tante er hos Monarkinden, og har paadraget mig, at sige Dem, at alting skal faae et got Udfald.

Uagtet denne trøstelige Forsikkring, skjælvende og bævede jeg dog og kunde neppe klæde mig paa. Jeg var nær ved at besvime, da jeg blev ført ind til Monarkinden; hun saa min Angst og talte venlig og kjærlig med mig. Hun gjorde mig mange Spørgsmaal, jeg kunde blot besvare dem med Ja og Nej! men da hun forlangte, at jeg oprigtig skulle tilstaae, om jeg elskede min Karl af gandske Hjerter, og om jeg havde besluttet at ægte ham? da nedstyrtede jeg grædende for hendes Fodder, og bad om Beshyttelse og om Medlidenhed. Hun blev kjendelig rørt, løftede mig op, og kyssede mig paa Panden. Du skal have ham, sagde hun i en Engletoner, jeg vil ikke lægge Hindring i Vejen for
saa

saadan oprigtig Kierlighed; jeg vil endnu i Dag skrive til din Moder, og jeg haaber, at hun ikke længer vil nægte, at give sit Samtykke til et Giftermaal, som har mit Bifald; men, vedblev hun, for at Du efter Behag kan understøtte din Elsker, og ved din anseelige Formue lægge en ny Glæde til hans Familie, som er mig saa hengiven, saa vil jeg strax befale, at man skal erklære dig myndig; nu! sagde hun, til Slutning, er du fornøjet med min Beskyttelse? Jeg takkede med en inderlig Følelse, og med en Varme, som oplivede mig med nyt Mod til at udtrykke mine Førmøimøisler. Hun hørte med Velbehag paa min Stammen, og kyskede mig igjen da jeg kaldte hende Moder. Naar vil du da ægte ham, spurgte hun venlig, da du har valgt mig til din Moder, saa maa jeg vel faae dig bi. Din Elsker skal strax faae Rejse-Permission paa nogle Maaneder, og du vil da vel ikke forsømme, at gjøre ham gandske lykkelig? Jeg vilde just besvare dette Spørgsmaal, da en Kammerherre traadde ind og anmeldte min Moder hos Monarkinden.

Det er ret tilpas, sagde hun gandske sagtmødig, saa sparer jeg at skrive, og hun at svare. Hun saae nu hen til mig, jeg var sprunget op, og holdt mig fast ved Karls Tante. Bring hende ind i Kabinettet, sagde Monarkinden til hende, jeg vil først tale med Moderen og siden lade Eder falde. — Jeg har aldrig kunnet faae at vide
 hvor!

hvorom hun egentlig talte med hende. I Begyndelsen hørte jeg min Moder tale meget rask, men nu talte Monarkinden endnu med mere Hæftighed, siden talte de begge mere sagte, og jeg hørte min Moder hulke. Endelig kaldte Monarkinden, og jeg kom frem.

Mit Barn, sagde den Edle, du har frækket og fornærmet din Moder ved din overilede Flugt, bed hende om Forladelse; jeg gik frem og tilbage, omfavnede hendes Kne, og græd høit. Jeg tilgiver dig alt, sagde min Moder, og skar med Tænderne.

Hun har, vedblev Monarkinden, paa min Forbøn, givet sit Samtykke til dit Giftermaal, bed hende om sin Velsignelse. Jeg adlød, og min Moder velsignede mig med en Tone, som forkyndte, ikke Velsignelse, men Forbandelse; og gaae nu i Guds Ravn, sagde Monarkinden med Røst til min Moder, for det Dørlige skal jeg nok sørge; Hun gik hastig bort, og slog Døren i efter sig.

Monarkinden (til mig). Du har en ond Moder! (til Karls Tante) Jeg havde Møje med at fraholde hende ikke i min Nærværelse at forbande sit eget Barn. (sukkende) Der gives dog meget haarde Hjerter. (Meget venlig til mig) Veed du noget Nyt? din Elsker sidder hos Profossen!

Jeg. (forfækket) Hos Profossen?

D

M o

Monarkinden. Og det med fuldkommen Ret; Han har befordret din Flugt, og ved sine Hefter ladet dig bringe til Wien! Du har ikke sagt mig et Ord herom.

Jeg. Han gjorde det af Kjerlighed.

Monarkinden (leende). Skal da Kjerlighed undskyldte alle Ting? — Hvor lang Tid skal jeg vel lade ham sidde der?

Jeg. O kun ikke længe, ikke længe.

Monarkinden. Saa bliver det vel nødvendigt, at jeg sender en Stafette efter ham.

Jeg. Ja! Ja, en Stafette.

Monarkinden (leende). Du er'i det mindste oprigtig. Jeg maae da strax opfylde din Billie. Gaae nu igjen hjem, og naar Greven kommer skal jeg nok lade dig det vide. Men Straf havde han dog fortjent, du maae altsaa love mig, — — — dog nei! hvorfor skulde jeg forlænge den Ulykkeliges Angest! Om en Time skal Staffetten afgaae, den skal først melde sig hos dig, og dersom Du vil tilskrive ham nogle Linier, da skal jeg rigtig besørge dem.

Hun lod mig nu gaae, og jeg ilede hjem for at kunne takke Gud i mit Kammer. Min Glæde var stor og undsigelig; jeg vidste neppe, at finde mig i den; jeg bad, jeg græd, jeg talede med mig selv, jeg vilde skrive, men kunde ikke.

Da Kammertjeneren lod Brevet affordre, havde jeg endaa ikke endt en Linie; jeg skrev nu blot i første

største Hast, hvad jeg havde kunnet skrive mere udførlig.

Den sjette Dag, just da jeg var kommet op af Sengen, og regnede efter: om min Karl ikke maaske allerede samme Dag kunne indtræffe, lod hans Tante mig kalde ind i Forsamlings-Salen. Jeg sprang derned, og min Karl stoi i mine Arme. Han havde rejst som Courier Dag og Nat fra Wien, for at kunne see og tale med mig nogle Dage før. Hans Haar hang uordentlig, han var bleg, men aldrig saae jeg ham smukkere, aldrig havde hans Skabning gjort saa dybt et Indtryk paa mit Hjerte. Alt, endog hans overstænkte Kjole var mig et Beviis paa hans heftige, sømme Kjærlighed.

Næste Dag lod vi os melde hos Monarkinden. Hun var huld og naadig, forærede min Karl Kammerherre Røglen og en Ring, som han i hendes Nærværelse, maatte sætte paa min Finger og hvilkken hun befalede mig, at tage med mig i Graven. Siden denne salige, mig uforglemmelige Tid, har mangen en forfærdelig Ulykke truffet mig, jeg har lidt Nød og Elendighed i højeste Grad I hele Uger har jeg maattet lide Hunger; i hele Aar har jeg maattet betle, og ladet mig nøje med den elendigste Kost, men intet kunde faae mig til at overtræde den fortræffelige Monarkindes Villie. Ringen er sagtens nogle tusinde Daler værd, og med disse kunde jeg rigelig ernære mig til min

Død; men jeg har Ringen endnu, og vil tage den med mig i Graven.

Endnu førend den Gamle havde sagt disse Ord, trak hun en meget sønderreven Brevtaske frem af sin Pose, og lagde den i sit Skjød; da hun aabnede den faldt en lille Pakke Breve ud. Disse, sagde hun sukkende, ere min Karls Breve; alt for hyppige Laarer har gjort hvert Bogstav utydeligt, jeg kan selv ikke mere læse dem, men de ere den eneste Levning, jeg har fra hans Kjærlighed, og derfor ere de mig ligesaa dyrebare som Ringen.

Hun aabnede nu et lidet Futteral, og rakte mig en Ring, hvis Glands, ved første Øjekast satte mig i Forundring. Det var en Solitaire af den skjønneste, reneste Ildfarve, næsten saa stor, som en liden Rød, indfattet au jour, og uden mindste Fejl. Jeg er ingen rigtig Kjender af Edelfstene, men jeg har dog i min Levetid seet saa mange Brillanter, at jeg kan adskille de ægte fra de falske, og altsaa dristig tør paastaae, at den meget maatte overstige den angivne Værdie. Den Gamle syntes at finde Fornøjelse over min Forundring, i det mindste smilede hendes Mund, men hendes Øie fulgte enhver Vending, jeg gjorde med Ringen, og blev ofte ængstelig, naar jeg blot bortfjernede den lidet fra hende. For ikke at opvække hendes Mistanke, gav jeg den tilbage, og saae da først, at der i Ringen vare indgravne nogle

Bog

Bogstaver, som jeg nu ikke mere kunde læse. Imens den Gamle igjen omhyggeligen skjulte Ringen, og sammenpakkede sin Brevtaske, begyndte følgende Samtale imellem os.

Den Gamle. De forbauses? Jeg har, troer jeg, alt sagt Dem, at Ulykken har sine Løner. Denne er rigtig nok en af de største, men det hjælper ikke, Ringen skal begravet tilligemed mig.

Jeg. Men Madam, De har en ulykkelig Datter.

Den Gamle. Ja hun er meget ulykkelig, thi hun er vanvittig.

Jeg. Og De vil tage det eneste, som kunde lindre hendes Ulykke med i Graven?

Den Gamle. Hvad Nytte kan en vanvittig have af Ringen?

Jeg. Af Ringen vel ingen, men den af samme indløste Kapital, kunde dog meget forbedre hendes Tilstand, kunde forskaffe hende Føde og Op-
pasning sin Livstid!

Den Gamle (leende bittert). Hvor længe? For hendes hele Levetid? (heftig) ikke i fire Uger! De kan ikke forestille Dem, hvormed mit Barn behøver, nej De skulle aldrig troe det! jeg maae dog opdrage det standsmæssig; jeg maae jo dog holde fire Tjenere, een Kammerjomfrue og tvende Stuepiger til mit Barn; hun vil ogsaa have Heste og Vogn; alt dette koster Penge; og
her,

hertil kommer endnu Klæder og Føde. Slig De selv, ere tolv Ketter for meget for saadan en Dame?

Jeg. (gandske forundret) Men Madam! — —

Den Gamle (meget vred) Ej hvad! Madam! Madam! Saaledes kalder man enhver Borgermands Kone; mig tilkommer Titel af Excellens, og den lader jeg mig ikke betage af enhver fremmed Laps. Gaae bort fra mine Dine, eller jeg kalder paa min Tjener, og lader Dem mørprygge. Det er Takken fordi man giver sig af med saadant omløbende Pak, og hører paa deres uforkammede Kjærligheds-Erklæring. Hvorledes kan De ogsaa falde paa de Tanker, at en Dame af min Rang kan nedlade sig saa dybt, at byde Dem sin Haand? Fyrstier og Grever have forgjeves bejlet til den, hvorledes tør De — — De gjøre sig det mindste Haab?

Jeg (end mere forundret). Men for Himlens Skyld, jeg har jo ikke tænkt derpaa, jeg — — —

Den Gamle. Hvad De vil nu nægte det? vil holde mig for en Løgner! Deres Dumdriftighed bliver stedse større (løber hen til Rudsken, som holdt i Nærheden med Bognen) Han kan bevidne sin Herres Dumdriftighed!

Rudsken (i en pflegmatisk Tone). Jeg har intet hørt, jeg veed ikke af noget!

Den

Den Gamle (mild). Seer han, det behager mig! Han er sin Herre troe, og det fortjener Belønning. Der har han en Dukat, drik min Skaal for den. (Vendende sig til mig med en dyb Kompliment). Med Dem min Herre, kan jeg nu ikke længere rejse. Deres Selskab er mig alt for farligt, og der er intet Haab om vor Forening. Tillad, at jeg lader min Kuds fert tage sned, min Vogn kommer strax efter.

Hun gik nu bag ved Vognen, trak hendes Knippe Brænde ned, lagde det paa sine Skuldre, og gik, nedbøjet under Byrden, stiltiende forbi. Jeg var maalløs af Forundring, jeg kunde ikke tale, men saae efter hende med opsperret Mund. Da hun med hastige Skridt tog Vejen til Landsbyen, saa befalede jeg min Kudsk at kjøre sagte bag efter, og satte mig i Vognen.

Kudsk'en (kjørende). Den Kjerling har nok en Skrue løs!

Jeg. Mueligt! men høist usandsynligt, hvad har hun da givet dig?

Kudsk'en. Een Dukat!

Jeg. Hvad, en Dukat?

Kudsk'en. Nu ja; der seer De den (han viste mig Dukaten).

Jeg. Hun maae være Banvittig! Du skal give den Stakkel sine Penge tilbage.

Kudsk'en. Hjertelig gjerne; hvorledes skulle jeg kunne tage noget af saadan en fattig Kone, men
man

man maae ikke sige en Mar imod, og jeg var glad til, at vi blev hende qvit.

Jeg. Ret nok. I Landsbyen finde vi hende vel igjen.

Jeg overvejede nu alt, hvad jeg havde talt med hende, jeg prøvede hvert hendes Ord, hendes saa lange sammenhængende Fortælling; jeg fandt end ikke det mindste vanvittige deri, og dog yttrede det sig saa tydelig mod Slutningen. Det gjorde mig meget ont, at jeg ikke havde faaet Enden at vide paa en Historie, som interesserede mig saa meget, og som rimeligviis maatte ende sig paa en skrækkelig Maade, da den Ulykkelige paa sine sidste Dage gik omkring i største Armød.

Endnu havde jeg ingen Beslutning taget, da min Kudske holdt stille, steg af og gik til en Steen, paa hvilken den Gamle just hvilede sig. Der har De, sagde han Dukaten tilbage, De kan bedre bruge den, end jeg. Gud lønne Dem det, som De gjør imod mig Gattige, raabte den Gamle over til mig! Kudsken vendte tilbage og loe. Naar hun vil have det saaledes, mumlede han, maae hun ogsaa gjerne for mig. Jeg overlagde hos mig selv, om jeg ikke skulde nærme mig til hende, i det mindste ikke forsøge paa, at faae den øvrige Deel af hendes Historie at vide.

Hendes venlige, smilende Ojeblik syntes at indbyde mig; Nyssgjerrigheden sejrede, og jeg gik hen til hende.

Den

Den Gamle. Ih velkommen! velkommen! Rejser De da ogsaa engang forbi os; nu det glæder mig, (seende paa Dukaten) at De dog ikke ogsaa have forglemmt mig. Hvorlænge kan det vel være siden De rejste her forbi, og førte mig min Træbyrde op ad Bjerget? Dersom jeg ikke gandske tager fejl, Saa er det nok et halvt Aar siden?

J. (fattende mig). Ja saalange maae det nok sikkert være.

Den Gamle. Gud, hvor Tiden gaaer. Alting forsvinder, men min Ulykke ikke, alting forandrer sig, men min Elendighed ikke! O Herre, det er skrækkeligt!

Jeg. Ja vist, ja vist! De fortalte mig Deres ulykkelige Historie, vi blev forstyrret, jeg er meget begjerlig efter at høre den heelt ud.

Den Gamle. Hjertelig gjerne; ach mit Livs Historie er lærerig for enhver, jeg ønsker, jeg kunne oplæse den fra Præke-Stolen; det vilde virke og nytte mere end mangen Præken. Hvor langt kom jeg da i min Fortælling?

Førend jeg kunde svare, traadde min Rudst hen til mig, og bad mig hemmelig, ikke at give mig mere af med denne Forrykte. Det kunne maa-
ske, meente han, ikke spænde saa got af, som første Gang; man havde Exempel paa, at slige Folk snakkede, ret kjerlig og got, men at de med et kunde blive rasende, og tragte en efter Livet.

Jeg

Jeg takkede for hans velmeente Raad, og berøeligede ham, da jeg lovede at tage mig i Agt.

Sandske Uret havde han ikke, det indsaae jeg selv; men min Nysgjerrighed var stærkere, end Faren, som kunde true mig. Jeg overlagde nu, hvorledes jeg paa nye kunde begynde Samtalen, og hvorledes jeg især kunde undgaae at bringe Ringen i Erindring, som sandsynligviis var Marsfagen, at hendes Banvittighed brød frem. Da jeg vilde begynde, spurgte den Gamle mig atter, hvor langt hun var kommen i sin Fortælling.

Jeg. De havde just faaet Tilladelse af Monarkinden, at ægte Deres Karl, de vare begge meget venlig blevne modtagne af hende, og faaet rigelige Foræringer.

Den Gamle. Rigtig! nu erindrer jeg det; Jeg har vel dog viist Dem den smukke Ring?

Jeg. Ja.

Den Gamle. Mange fortænke mig i, at jeg vil tage den med mig i Graven, men jeg kan ikke gjøre det anderledes, jeg maae nsie efterkomme min Monarkindes Villie.

Jeg. Deri har De fuldkommen Ret.

Den Gamle. Ikke sandt! Nu det glæder mig, at De dog ogsaa er af min Mening! O hvor ofte har jeg ikke ærgret mig, naar man bebrejdede mig, at jeg stjal det fra mit stakkels Barn, og at jeg ville efterlade mig hende uden Forsørgelse, i Jammer og Elendighed; men Folk forstaae det

det ikke, og dømme blot efter deres egne grobe
 Gølelser, som ikke er istand til at fornemme alt dette;
 De er en af de faa, som sympathisere med mig,
 og fortjene derfor min gandske Fortroelighed; jeg
 vil ikke længer opholde dem med at afsmale vor
 Kjerlighed, den var stor og inderlig, den syntes
 hver Dag at tiltage. Fire Uger efter blev jeg
 Karls Kone, den hulde Monarkinde havde ladet
 mig erklære myndig. Jeg kunde skaffe og valte
 efter Behag med min store Formue, og testamen-
 terede den gandske til Karl i Tilfælde at jeg dø-
 de uden mandlige Arvinger.

Min Bryllupsdag var den gladeste i mit
 Liv, men min unaturlige Moder formærkede den
 meget. Kort førend vi ville kjøre til Kirke, fik jeg
 et Brev fra hende, som indeholdt de grueligste
 Forbandelser over mig. Hun havde vel, skrev
 hun, velsignet mig i Monarkindens Nærværelse,
 men hun tog nu denne Velsignelse tilbage, og for-
 vandlede den til Forbandelse, fordi jeg paa den
 meest trædske Maade havde unddraget mig hendes
 Formynderskab, og forskrevet til en Fremmed den
 Formue, som hun havde tiltænkt sine Slægtninge.

Du fulgte en heel Række af de skrækkeligste
 Forbandelser, hvis Erindring endnu opvækker Øn-
 sen hos mig. Din Formue, skrev hun, skal for-
 svinde, som Vandet i Sien; du skal føde vanvilt-
 tige Børn, betle ved dine Dages Ende, og ende
 den sidste i Fortvivlelse. Evende af disse skrække-
 lige

lige Forbandelser ere allerede gaaede i Opfyldelse; Gud vil maaskee dog være saa barmhertig, at afsende den sidste fra mig.

Min Karl søgte vel at trøste mig, og at bevise mig, at sliq en Moders Forbandelser ikke kunne virke, men hans Trøst kunne dog ikke forhindre, at jeg jo dog maatte græde ved Alteret, og række ham min Haand med Taarer. Monarkinden var saa naadig, at forlænge Karls Permission indtil Foraaret, som omsider medbragte Freden over hendes lykkelige Land. Karl nedlagde, efter min indstændige Begjering, sin Plads ved Regimentet, og drog med mig til min Gaard. Vi levede her meget fornøjet og lykkelig, og rimeligviis skulde vi have endt vore Dage ligesaa lykkelig, hvis min Moder havde betragtet mig som sit Barn. Rundt omkring boede hendes nærmeste Slægtninger; hendes Had til mig bragte det snart saavidt, at disse søgte, ikke allene at krænke os, men og at forfølge os paa den uredeligste Maade. Af tusinde Exempler, ikkun et. Jeg elskede Natur og Eensomhed, min Karl byggede, uden at jeg vidste det, en Eremitage i en smuk lille Skov, og vilde indvie den med en landlig Fest paa min Fødselsdag. Da han havde foranstaltet alleting her til, og nu førte mig derhen, fandt vi det hele skjønne Alæg forstyrret, og Bygningen selv ødelagt paa den afskyeligste Maade. Vi fik siden efter at vide, at min Onkel havde foranstaltet denne

Øde

Udelæggelse om Natten, og at min Moder, som boede hos ham, ikke i lang Tid havde været saa lykkelig, som da hun ved sine Spioner fik at vide, at jeg var kjørt grædende hjem, og havde endt min Fædelsdag uden nogen Høytidelighed.

Disse og utallige andre Bryderier forbittede os enhver Glæde, men da vi, ved at paatale dem, vilde have indviklet os i lige saa mange Processer, saa opvakte Tid efter anden det Forsæt hos os, paa nogen Tid at forlade denne Egn, og at søge Udspreddelse i fremmede Lande. Da jeg for det meste var syg, saa rejste vi det følgende Foraar til Badene i Spaa. Vandets Brug gjorde mig glad og munter; jeg fandt Veninder hvis Omgang forfordede mig Tiden paa en behagelig Maade; Karls Kjerlighed aftog ikke, og jeg var derfor aldeles lykkelig.

Man spillede stærk i Spaa, Karl fandt Smag heri og tabte anseelige Summer, hvilket dog ej gik mig nær, da det stecte til hans Fornøjelse. Nogle Venner havde indbudet ham til Pisa; Lægerne troede desuden, at Italiens milde Klima ville være meget velgjørende for mig; Vi rejste derhen, og her spillede allerede Karl med en Passion, saa at han ofte blev borte fra mig i hele Dage og Nætter; men da enhver Graværelse blev belønnet med en fyrig Kjerlighed, saa ansaae jeg det for grusomt, ved Bebreidelser at forbitte ham sin eneste Fornøjelse.

Vi rejste ogsaa til Venedig i 'Karnevals-tiden, og derfra til Paris, hvor vi opholdt os i tvende Aar, og levede meget fornøjet, men med megen Bekostning. Karl havde stedsse forestaaet Kassen, jeg bekymrede mig aldrig om Penge, underskrev alt hvad han forelagde mig, uden i mindste Maade at undersøge det; han blev stedsse den gamle troe Karl; mere forlangte og fordrede jeg ikke.

Han yttrede kort efter det Ønske, at see London; jeg søjede mig villig efter hans Løner, og om Foraaret rejste vi derhen. Karls Passion for Spil var mærkelig aftagen, men han fandt nu desto større Glæde i Heste-Løb, og bortvæddede anseelige Summer derpaa. Da vi atter havde levet her tvende Aar i den største Udspredelse, og jeg havde født ham en Datter, fandt jeg ham ofte meget sorgmodig og melankolsk paa sit Bærelse. Da jeg formodede, at Engellands tykke Luft virkede paa ham, saa blev Landet mig forhadet, og jeg drev paa, at vi skulde forlade det jo før jo heller; Karl lovede det, men opsatte det stedsse fra Tid til anden.

Engang, da jeg kom hjem fra Skuespillet, fandt jeg en Ubekjendt, som leverede mig en Billet og strax derpaa gik sin Vej; det var min Karls Haand; han skrev mig, at han af Marsager, som han mundtlig skulde sige mig, sad i Arrest, hvorfor han bad mig, saasnart mueligt, at besøge ham. Jeg giennemvaagede hele Natten i Graad, pine-
 mig

mig med tusinde skrækkelige Forestillinger, og ilede om Morgenen til hans Fængsel. Han nedsank hulkende i mine Arme, bad om Tilgivelse, og forbandede sin Fetsind, som havde gjort ham og mig ulykkelig. O! du kan ikke tilgive mig, du maae evig hade og forbande mig, raabte han stedse, naar jeg forsikkrede ham, at jeg var beredt til, roelig at høre paa det meest gruelige. Først efter et langt Mellemrum, og paa min insiændigste Begjering fik jeg hans skrækkelige Fortælling at høre.

Da vi rejste fra Böhmen, medtog vi tredive tusinde Gylden, som vare bestemte til vor Rejse. Karl forspillede den første Deel af denne Summe i Spaa, og sendte allerede derfra til Forvalteren paa vore Godse en Obligation paa fyrgetyve tusinde Gylden, som han skulde tage op. Jeg underskrev Obligationen uden at eftersee den, og allerede i Pisa foresandt Karl Pengene. Da Forvalteren tillige skrev, at man kunde faae Penge nok paa saadanne Obligationer, saa spillede Karl saa frist, at han tabte næsten hele Summen. Allerede i Venedig blev igjen en Obligation affendt, ligeledes fra Paris, og da vi forlod denne By, saa hævede Karl halvtredstusindstusinde Gylden, som Forvalteren havde oversendt imod Obligationer. Denne sidste Summe blev ogsaa tilsat inden tvende Aar; Karl havde i denne lange Tid ikke skrevet til Böhmen; nu skrev han, og modtog et Brev derfra, som paa en skrækkelig Maade opvakte

vakte ham af sin Letfindighed. De har, skrev Forvalteren i fem Aar optaget To hundrede og halvfjerdsindstyve tusinde Gylden paa deres Gods, og, i følge Deres Original Qvitteringer rigtig imodtaget denne Sum. Da jeg oversendte Dem de sidste halvfjerdsindstyve tusinde Gylden til Paris, opsigde Deres Kreditorer mig paa engang hele Gjelden. Jeg underrettede Dem strax herom, og erholdt intet Svar; jeg skrev fem Gange til Paris og foreskildte Dem den store Nød, og bad de snart vilde komme tilbage. De hverken kom eller svarede. Godsene blev af Rotten bundne tilfalds, og da ingen anden Rysber indfandt sig, blev de solgte til Deres Frue Gemalindes Onkel for To Gang Hundrede og halvfjerdsindstyve tusinde Gylden. Han har nu i et halvt Aar været i Besiddelse af dem, jeg er Forvalter hos ham, og kan derfor ikke sende Dem en Skilling mere, da De ey har mere at fordre. At De, tilføjede han, ligeledes har imodtaget Godsets femaarige Indkomster, det beviser Deres Qvitteringer og mine Regninger, som jeg stedse er beredvillig til at forelægge.

Dette høyst sørgelige Brev var Aarsag til Karls Melankolie; han fortiede det for mig, fordi han tvivlede om dets Sandhed, og ventede bedre Efterretninger fra nogle Venner, til hvilke han havde skrevet, men alle bekræftede hans Ulykke, og Karl misbrugte sin Kredit i London, for endnu længere at kunne lægge Dølgemaal derpaa.

Dm

Omsider da han ej kunde betale de udstædte Bøxer, blev han sat i Fængsel. Jeg solde under hans Fortælling, meer Tabet af hans Frihed, end af min Formue; jeg søgte blot at redde hiin, og ilede hjem, for at sælge mine kostbare Smykker. Hans Gjæld beløb sig blot til femtenhundrede Guineer; disse erholdt jeg let for alle mine Kostbarheder, og solde mig igjen lykkelig da jeg kunde vandre ud af Fængslet med min Karl. Da mine Godser i det mindste var en halv Million værd og vi altsaa kunde formode aabenbare Bedrageri ved Salget, saa besluttede vi strax at rejse til Bøhmen, og naar intet andet vilde frugte, at klage vor Nød, for den retfærdige Monarkinde.

Vi folgte alt, hvad vi endnu ejede, udbragte det til fire tusinde Daler og rejste med disse til Tydskland. I Hamborg, hvor vi, formedelsi det flette Bejr, maatte opholde os i nogle Dage, gjorde Karl Bekjendtskab med nogle Skibs-Kapitainer, de forledte ham til Spil, han vandt den første Dag en anseelig Summe, men tabte næste Dag hele Gevinsten, og den øvrige Rest af vor Formue. Fortrydelse og Fortvivlelse bemægtigede sig ham lige stærkt; han erklærede Selskabet for falske Spillere, de fordrede Erstatning, og dødelig saaret blev han bragt ind i mit Værelse.

Jeg vil ikke asmale Dem min Elendighed, min Jammer, som nu begyndte og aldrig mere fik Ende; begge vare grændseløse, som min Kjærlighed.

E

Karl

Karl døde i min Arm; Da jeg havde begravet ham, og klareret mine Folk og nu vilde rejse videre frem med mit Barn, havde jeg endnu hundrede Rigsdaler. Jeg uddeelte dem sparsomt, og naaede just til Wien, da jeg lod inbyrde den sidste Daler. Karls Tante, til hvilken jeg just vilde tage min Tilflugt, var død et Aar i Forvejen; ingen af mine Fjordums Venner, vilde tage sig af mig, og da jeg omsider vovede, at lade mig melde hos Monarkinden, saa lod hun mig sige at hun var fuldkommen underrettet om min Odselhed, og beklagede meget, at hun saa ufortjent havde frænklet min Moder; fra hende kunde jeg ikke vente nogen videre Understøttelse, og jeg handlede meget klogt, naar jeg for stedse forlod Residensen, og hendes Afsyn. Jeg maatte nu for mit ulykkelige Barns Skyld, gribe til Betlerstaven; i hele ti Aar vandrede jeg omkring i mange Lande, fandt stedse godhjertede Menneſker paa Slotterne og i Byerne, som fødte og klædte mig. Jeg talede med hundrede Advokater om den Proceß, som jeg agtede at føre med min Onkel, men ingen vilde staae mig bi, da mine Godser vare solgte efter Rettens Kjendelse, og denne ikke kunde kaldes til Ansvar, om Godserne, af Mangel paa Kjøbere, endog vare solgte for den halve Værdie. Min Datter var dengang femten Aar gammel, jeg elskede hende inderlig og ømt, og var ligesaa høyt elsket af hende. En skrækkelig Hændelse, men som
maae

maade blive en Hemmelighed for alle Mennesker, gjorde hende vanvittig, og fastede mig paa Sygesengen.

Da dette skete til Graz i Steuermarf, og de medlidende Folk, som hidtil havde underholdt mig, ikke længer vilde beholde mig hos sig, saa blev jeg, som en Betlerske, bortsendt til Hovedstaden i mit Fædreland; herfra bragte man mig syg og elendig til mine forrige Gudser, og anbefalede mig til mine Slægtingers Omfarg. Min Moder havde allerede været død i nogle Aar, hun havde gjort mig aldeles arveløs, og skænket hendes egen Formue, som bestod i anseelige Kapitaler, til min Onkel.

Blot i denne Henseende, burde han have behandlet mig bedre, men han modtog mig med den meest bidende Spot, skjældte dygtig paa den høje Landsregjering, som vilde tvinge ham til at føde en Betlerske. Han svor, ikke at taale mig paa sit Slot og sendte mig til denne fraliggende Landsby, hvor man anviste mig et usselt Bondehuus at boe i.

Efter hans Anviisning skal jeg have ti Gylde hvert Aar, men jeg har alt været her i nogle Aar, og endnu ikke modtaget en eneste Skilling fra ham. Jeg undseer mig ikke for at betle, men jeg vilde skamme mig ved at imodtage Belgjerninger, af ham, som har været Aarsag til min Ulykke. Thi denne var hans Værk; han har, — som

jeg siden erfarede — tilligemed min Moder, indløst alle mine Gjeldsbreve, for paa eengang, at kunne opfige den allesammen, og drive paa Betaling. Han har bestykket min Forvalter, ved dennes Hjelp bleve mine Godser nedsatte i Prisen, som affrækkede de fremmede Kjøbere, fra at gaae videre i deres Bud. Han bragte det endog saa vidt, at Ejendommene ikke, som Skif og Brug ellers er, blev sequestreret, men strax solgte. Sig selv, om jeg ikke har Marsag at hade denne Mand; om det er mueligt, jeg kan imodtage en uffel Summe, som en Belgjerning, da han er mig en langt større Skyldig.

Hun taug nu stille, og tørrede Taarene af Kinden. Da jeg endnu stod for hende og søgte efter nogle trøstelige Ord, men ingen kunde finde, lod Middagsklokken i Landsbyen; hun lyttede efter. Allerede Middag! sagde hun, saa maae jeg skynde mig hjem, mit stakkels Barn hungrer vift! Ved disse Ord stod hun hastig op, lod hendes Brændeknippe ligge, og gik med stærke Skridt mod Landsbyen.

Jeg befalede min Kudsff, at bringe Hesiene til Vertshuset, og ilede efter hende. Jeg vilde, om mueligt, see og tale med hendes Barn; jeg følte forud, at det vilde smerte mit Hjerte meget, naar jeg skulle tale med en ung vanvittig Pige i en ligesaa vanvittig Moders Nærværelse; men denne Pige syntes mig, at fortjene den største
 Være

Beskræmt, da hun vist maatte være bleven vanvittig ved overvættets hestige Fornemmelser, og af Smerte over en elsket Moders ufortjente Ulykke. Det forundrede mig ikke mere, at den sidste ogsaa havde mistet sin Forstand, thi den, som ved slige Omstændigheder, ey mister sin Forstand, han har vel ingen at miste.

Jeg nærmede mig nu, med en bange Forventning og dyb Beskræmt til den lille Hytte, hvor den Gamle allerede var gaaet ind. Jeg aabnede sagte Stuedøren, og med Gysen overskuede jeg dens ene Elendighedens Boelig. Her var intet Bord, ingen Stool; der var blot en liden Træbænke ved Døren, og i Baggrunden en Seng, som havde et sønderrevet men tillige fint Omhæng. Den Gamle stod ved Sengen, trak de noget aabnede Gardiner igjen tilsammen, og listede sig paa Tærne hen til Vinduet. Hun fik Øje paa mig, lagde Fingeren paa Munden, og hviskede til mig: hun sover! hun sover!

Den Gamle (venlig). De vil vel see min Datter?

Jeg. Ikke af Nysgjerrighed, men af sand inderlig Deeltagelse.

Den Gamle. Hun sover, men det hindrer ikke, kom kun sagde herhid, De skal faae en smuk, men desuoverre vanvittig Pige at see.

Hun trak nu Forhænget sagte bort; jeg nærmede mig zitterende. En hvid smuk Natkappe, om
hvil-

hvilken et bredt bleegrødt Baand var bundet, be-
vidnede mig, at den stakkels Moder maatte tilbetle
sig mangan Skilling førend hun kunde glæde sit
elskte Barn med denne Stads. Mine Dine stode
i Band; jeg kunde intet see; den Ulykkelige havde
desuden vendt sit Ansigt mod Væggen; Rappens
Sideskykker skjulte det. Moderen mærkede min For-
legenhed, og drejede sagte den Sovendes Hoved. —

I mit hele Liv er jeg aldrig blevet saa skam-
melig og overraskende bedraget; jeg saae, jeg stir-
rede, jeg troede ikke mine Dine, jeg astørrede Taa-
rene, jeg saae atter nye til, og saae stedse blot
et malet Træhoved ligge for mig, hvis formalede
stirrende Dine grinede frygtelig mod mig. Moderen
mærkede ret godt min Forbavselse, Forundring og
Forvirring, og hun smilede end mere til mig. Ikke
sandt, sagde hun omsider, jeg har en smuk Døt-
ter; hold ikke Deres Forundring tilbage, flere
Fremmede har allerede seet hende, og ere bort-
gangne med den Forsikkring, at de aldrig havde
seet en smukkere Pige. O, dersom hun ei var
vanvittig da havde hendes kjæle indtagende Dje-
fæst forlængst rørt en Fyrstes Hjerter, hun havde
været hans Kone, og vilde rigelig kunne have er-
næret sin Moder! men nu er enhver Udsigt tabt!
Sov Karoline! sov! (hun dreiede igjen Ho-
vedet mod Væggen og trak Gardinet
for). Sønnen er hendes eneste Ulyksalighed; thi
naar hun sover føler hun ikke sin Ulykke. — —

Ru

Nu maae De tilgive, at jeg gaaer ind i Kjøkkenet for at faa en Suppe.

Hun gik gæstfærdig bort; jeg fulgte langsom efter. Endnu var jeg ganske forundret; jeg stod paa Værelset, saa mig omkring og søgte at fatte mig. En ærværdig Præst gik langsom forbi og hilste mig venligen. De har været der nede i Hytten? sagde han, og smilede atter.

Jeg. Ja jeg var der, og er bleven meget skuffet i min Forventning.

Præsten. Jeg troer det gjerne, saaledes er det gaaet flere, men endnu værre er De bleven skuffet, dersom hun har fortalt Dem sin Historie, og De maaskee ikke er kjendt her i Egnen.

Jeg. Hun har fortalt mig alt; Det er første Gang, jeg rejser her i Egnen.

Præsten. Da vil de artig forundre Dem, naar jeg paa min Værelse forsikker, at hele Historien er en Opdigtelse af hendes Indbildningskraft, en Opfindelse af hendes Vanvittighed.

Jeg. Det er umueligt.

Præsten. Saaledes maae det rigtig nok forekomme Dem, men det er dog ikke anderledes. For paa engang at overbevise Dem, behøver jeg blot at fortælle Dem, at denne hele Ejendom tilhører et Kloster som i flere end hundrede Aar har været i Besiddelse deraf. Jeg er en Medlem af samme, og for nærværende Tid ansat som Præst. Hvis de ej vil troe mig, saa forespørg Dem hos
alle

alle Byens Beboere, og enhver skal fortælle Dem det samme.

Jeg. Hvo er denne forunderlige Gamle, som saa fortræffelig forstaaer sig paa at opvække Forventning?

Præsten. Det veed jeg ikke, det veed ingen.

Jeg. Stedse underligere, steds mere eventyrligt!

Præsten. Om trent for sex Aar siden fandt vor Menneſkeven Abbeén hende paa en eensom Spadſeretour. Hun sad ved en Bæk, havde sin Skabillen i Armen, og gjorde sig Umage for, med et Glas at øse det Vand i Munden. Da Abbeén ſar sig Miſtanke om, at hun maatte være vanvittig, og ved hendes beſynderlige Lader end mere blev overbevist derom, ſaa vilde han ikke overlade hende til en blind Skiebne, men holdt det for ſin Pligt, at ſørge for hendes Underholdning.

Han førte hende til Kloſteret, og overgav hende i en ſtilkelig Kones Baretagt. I tvende Maaneder talde hun ikke et Ord, og man begyndte allerede, at anfæe hende for virkelig ſtum, indtil hun engang ſaae Abbeén kjøre forbi i ſin Karet.

Strax raabte hun gandske forſkrækket: det er min Onkel! det er min Onkel! og nu fortalte hun alle Tilſiædeværende uden at man kunde ſpore den mindſte Vanvittighed, denne hele Hiſtorie, ſom hun formodentlig ogſaa har fortalt Dem.

Da

Da denne Historie hos adskillige, som horte paa den, udbredte et falskt Lys over den Familie, fra hvilken hun foregav at nedstamme, og da den Banvittige desuden fra den Dag af kaldte den gode Abbe en grusom, barbarisk og uretfærdig Onkel, saa indrømmede denne hende en Boelig i denne eensomme Landsby, hvor sjelden nogen Rejsende passerer.

Han har ladet den indrette smukt og net, men hun kan ey fordrage det mindste Meubel, kaster alting ud, og beholder blot Sengen, hvori, ikke hun, men Skabillenet sover, som hun udgiver for sit Barn.

Abbeens har paadrageret mig, daglig at sende hende tilstrækkelig Føde, hun tager stedse imod den, men bortkaster eller bortgiver den ogsaa stedse; hun lever for det meste af tørt Brød, som hun tilbøtler sig hos Bønderne, og nyder ingen Tøbak, om end en godhjertig Kone skænker hende et Stykke. Hun bortskænker strax, alle de Penge, som hun nu og da faaer af de Fremmede. Endnu i Gaar gav en Adelsmand her i Naboe laget hende en Dukat, og jeg er vis paa, at hun allerede har givet den bort.

Hun gaaer næsten daglig til Skoven efter Brænde, sammenkraber det i de fjerneste Egne, bærer det med stor Møje hen til Landsbyen, og kaster det bort. Naar jeg ikke om Vinteren ser
gede

gede for hendes Døn, saa maatte hun sikkert fryse ihjel.

Jeg. Hvad hedder da det Slot, som ligger der bag i Dalen?

Præsten. Det er vor Kloster, og hun kalder det sit Slot.

Jeg. Hun maae dog være af fornem Fødsel, thi det synes hendes Brevtaske, hendes Ring at bevidne.

Præsten. Ja tilvisse; 'vi har nøje undersøgt begge Dele, men intet opdaget; Ringen er virkelig ægte, og skal være mere end tretusinde Gylden værd. Vee den, som vil tage den fra hende, hun raser da skrækkelig. Paa Ringen ere Bogstaverne J. K. G. H. indgravne.

Jeg. Og Brevene.

Præsten. Ere alle ulæselige. Papiret er gult, og alle Bogstaverne ere saaledes sammenløbne, at man kun hift og her kan læse et ubetydeligt Ord. Da hun alt har vist Ringen til mange og adskillige Folk; og en eller anden let kunde fristes til at bortsnappe den, saa har jeg ofte foreslaaet Abbeem, at lade gjøre en lignende, men falsk Ring, og uformærkt at omtudske den med den ægte, men han er for samvittighedsfuld, og troer, man kunne ansee det for Ejerrighed, og vil ikke berøve den Ulykkelige sin eneste Trøst.

Jeg. Har man paa stet ingen Formodning om, hvorfra hun er kommen? hvo hun kan være?

Præ:

Præsten. Slet ingen. At hun er en Udlændning beviser hendes Dialekt, mere kan jeg ikke sige Dem, endstjondt vi i Begyndelsen gjorde os al Umage for at komme efter det. Vi har endog bestrebet hendes Person i Aviserne, men der skete aldrig nogen Efterspørgsel; dog kom der, omtrent for en Maaned siden en fremmed Herre, og spurgte meget begjerlig efter hende. Jeg førte ham ind i hendes Hytte, han betragtede hende nøje, syntes at være meget rørt, og talde endelig med hende i et Sprog, som jeg ikke forstod; hun svarede med megen Færdighed i samme Sprog; tilsidst gif den fremmede Herre bort, uden at forklare sig videre.

Jeg. Men jeg begriber ikke, hvorledes hun i sin Banvittighed kan opdigte en saa sandsynlig tilsammenhængende Historie? Er hun virkelig en Udlændning, saa undrer det mig endnu mere, da hun dog har Kjendskab til Landets Familie og Byer.

Præsten. Det er virkelig en Gaade, som jeg ikke kan opløse Dem, men det er vist, at hun ikke hedder Baronesse B * * * og at hun ikke kan have været gift med en Grev E * * fra Ungarn, thi vor Abbe har herom indhentet de paalideligste Efterretninger, og er bleven overbevist om, at hendes hele Historie, endog Samtalen med Monarkinden er et Gosser af hendes forvilbete Indbildningskraft.

Jeg.

Jeg. Til hvilken Religion bekjender hun sig da?

Præsten. Til den katholske, naar man kan troe disse udvortes Kjendtegn; dog gaaer hun aldrig til Skrifte, aldrig i Kirke; hun bliver enten staaende ved Indgangen, eller holder en lang andægtig Bøn paa Gravene. Da jeg selv nogle Gange vilde tage hende med til Kirke, saa forstod jeg hende meget alvorlig, at hun, i Følge Pave's udtrykkelige Befaling ikke turde betræde nogen Kirke, og at hun var sat i Band af ham.

Jeg havde gjerne talt endnu mere med Præsten, men Skolemesteren meldte, at en Syg forlangte hastig Hjælp, og han skyndte sig bort med et venligt Smil. Jeg gik hen til Bertshuset, talde med Berten om den sjældne Gamle, og fik at vide, at Præsten havde fortalt mig den strengeste Sandhed; han vidste heller ikke mere; han troede blot, at hendes Banvittighed kunde være Forsikrelse, da hun ofte snakkede meget fornøftigt, og kunde fælde saa klog en Dom over de lærdeste Sager, at selv Klosters Professorer forbausedes derved.

Uden i mindste Maade videre at kunne tilfredsstille min yderlig store Nysgjerrighed, maatte jeg omsider rejse, og da jeg i nogle Aar ej kom den Vej meer, saa blev den Gamles Historie mig stedse en uforklarlig Gaade.

For to Aar siden, da jeg igjen kom i denne Egn, og fandt den Gamles Hytte beboet af Dvæns
Hyr.

Hyrde, erfarede jeg, at hun strax efter min Afreise var ved Nattetider bleven afhentet i en smuk Karet, bespændt med fire Heste. Ingen, ikke Præsten, kunde eller vilde fortælle mig videre.

Først for kort siden, fik jeg ved en Handelse hendes høist mærkværdige og sande Historie at vide. Jeg skulle strax meddele mine Læsere den, hvis ikke nogle enkelte Begivenheder fordrede nogen Oplysning. Jeg vil gjerne fortælle denne forunderlige Historie uden den ringeste Tilfætning med den strengeste Sandheds Kjerlighed; men for ikke at falde i det usandsynlige, maae jeg oppebie adskillige hemmelige Omstændigheders Opklaring.

I næste Heste skal Slutningen følge.

Frederich M—r og hans Familie.

Frederich var en Landsbyspræstes Søn i M—. Medens han gik i Skolen for at studere, døde Faderen; denne efterlod ham ingen Midler, og den stakkels Moder var ikke istand til, længer at understøtte sin Søn; hun satte ham i Lære hos en gammel Stafferer og Forgylder, som ikke allene lovede at lære ham sin Kunst, men og, da han selv ingen Børn havde, at opdrage ham, som sit eget Barn.

Denne haabefulde Dreng lærte snart alt, hvad hans Mester selv vidste, og rejste efter nogle Aars Forløb ud i fremmede Lande, for der, endnu mere at øve sig i sin Kunst. Efter aatte Aars Forløb kom han hjem og havde erhvervet sig megen Erfaring og Duelighed; han fandt sin Moder og Lærer død, og ikke en Ven, som i mindste Maade vilde understøtte ham. Iffun ved vedholdende Flid og Arbejde, vandt han endelig saa meget, at han kunde blive Mester i A— og derved faae mere Fortjeneste; denne fandt han i Begyndelsen rigelig, hans Duelighed blev snart bekendt i Egnen.

Et

Et rigt Kloster betrædede ham i en nye opbyggt Kirke mange Altare og Prækestole; han arbejdede her i hele to Aar, og rejste hjem igjen med nogle hundrede Dalers Gevinst og velfortjent Løn, til Belønning. Han ansaae sig nu for lykkelig og rig, saa sig om blant Landets Piger, og fandt snart en Kone efter hans Hjerte. Hanne, saaledes hedde hans Kone var et forladt Barn, hvis Fader havde været Skolemester. Hun havde fra sin tidlige Ungdom af maattet fortjene sit Brød blant Fremmede; Hun medbragte ham til Medgift, Ustyldighed, Troestab og Arbejdsomhed.

Han levede stedse fornøjet og tilfreds med hende; hun fødte ham tre Sønner og een Datter, og opdrog dem i Gudsfrøgt og Dyd.

I ti Aar havde Frederich stedse saa meget Arbejde, at han rigelig kunde ernære sig og sin Familie; efter denne Tid syntes Lykken at forlade ham; flere af hans Profession boede nu i A —. For at blive ligesaa bekjendt, som han, arbejdede de for meget got Kiøb, og tvang Fredrich til at gjøre det samme, hvis han ikke vilde miste alt Arbejde. Ofte vandt han slet intet, ofte tabte han, og maatte i begge Tilfælde leve af den sparede Kapital, som paa denne Maade snart henfæltede til det halve. Da ingen bedre Udsigt aabnede sig og det endog truede med værre Tider, forlod han Byen A — og drog med sin Familie til B — g hvor han med god Grund kunde forme

mode mere Arbejde og Fortjeneste. Han fandt begge Dele for saavidt, at han i det mindste ikke behøvede at sætte mere til, og kunde ernære sig og sin Familie ved sit daglige Arbejde. Han boede her i R — og alle, som kjendte ham ansaae ham for en redelig Mand.

Paa denne Tid blev fra en rig Kjøbmands Skriverskue ved Nattetider bortstjaalet et Jern-Skrin, hoori der laae nogle tusinde Daler. Kjøbmanden fattede Mistanke til sin Karl som laae tæt ved Værket, og i nogen Tid havde haft Bekjendtskab med en Soldat, som ofte besøgte ham, og endog i en af Contorbetjenternes Nærværelse spurgte om der laae nogen i Skriverskuen om Natten. Karlen blev efter denne Angivelse, strax arresteret af Retten, og da man forgjæves havde søgt, ved fem og tyve Stokkeprygl at udpresse hans Tilstaelse; heller ikke ved Mistanke kunde overbevise ham, blev han strax løsladt.

Just da dette foregik talde Kjøbmanden i sin Barbers Nærværelse om dette Tyverie, og sagde at det vist maatte blive opdaget, da det store Jern-Skrin ikke saa let lod sig skjule. Blev Skrinet, spurgte Barberen, gandske forundret tillige borttaget.

Kjøbmanden. Ja, thi det var saa fast tilsluttet at Tyven ikke uden stor Varm kunde aabne det.

Barberen. Hm! da er jeg den Lykkelige, som kan give Dem Efterretning om Gjerningsmanden.

den. Jeg har, iblant mine mange Kunder, ogsaa en Forgylder, som boer i — Gade, og som ernærer sig og sin talrige Familie meget kummerlig; Da jeg i Gaar, tidligere end sædvanlig gik til ham, og traadde ind uden at banke paa Døren, saae jeg et Jern-Skrin staae tæt ved Sengen, hvilket Skrin jeg aldrig forhen havde seet der. Faderen, Moderen og Børnene saae gandske forvirrede ud da jeg kom ind, og da jeg aabnede mit Barberstol, tildækkede Konen usformet Jern-Skrinet med en Kjole; den ældste Søn gik siden forbi og kastede endnu et hvidt Klæde derover, som han til den Ende tog fra en langtorte staaende Stol. I Begyndelsen var det mig meget paafaldende, men da jeg hele Dagen havde meget at bestille, saa tænkte jeg ikke videre derpaa.

Barberen beskrev nu, efter Kjøbmandens Forlangende nøye det Jern-Skrin, som han havde seet hos den stakkels Forgylder. De Kjendetegn, som han angav kom fuldkommen overeens med det bortstjaalne. Alle tilstedevarende raabte: at dette var det bortstjaalne Skrin. For aldeles at blive overbevist førte Kjøbmanden Barberen op paa sin Skriverstue, der stod endnu et Jern-Skrin, som ganske lignede det bortstjaalne, var gjort af samme Mester, og havde samme Zirkler.

Barberen forsikrede strax, at han havde seet lige saadant et Skrin, af samme Størrelse og Højde, prydet med samme Blomsterverk, hos For-

Jorgylderen, og at han med en frelst Samvittighed, naar forlangtes, med Eed vilde bekræfte det.

Kjøbmanden angav det strax for Retten, og Frederich blev, tilligemed sin hele Familie bragt i Fængsel. Man gjennemsøgte desuden hans hele Hæus, men fandt hverken Skrinet eller Penge, men blot en og syrrerhyve Daler og tre Lovidorer i en Komode. Begge disse Penge Sorter havde været i det sjaalne Skrin, og endstjønt Kjøbmanden ikke strax kunde bevise, at det var de samme, saa var det dog nok til at give Mistanke.

Endnu førend Frederich blev forhørt, indkaldte Retten hans Bert, og de andre Husets Beboere; alle gave ham og hans Familie det bedste Vidnesbyrd, og roeste eensstemmigen deres stille, sædelige Levnet; ikkun Bertens Pige vidnede, at Frederich samme Nat, som Tyveriet gik for sig, havde henimod Klokken ti om Aftenen forlangt Gadedørs-Nøglen af hende, foregivende, at hans Datter havde en stærk Kolik, og at han ikke vidste om han ikke maaskee maatte kalde en Doktor til Hjælp; Hun havde, sagde hun, ogsaa hørt, at man aabnede Døren ved Midnatstiden, og Frederich havde om Morgen, da han leverede hende Nøglen, fortalt, at han havde været ude efter en Doktor. Denne Beretning, som Pigen i al Fald vilde beedige, gav atter Anledning til endnu større Mistanke. Frederich blev nu selv indkaldt; han besvarede hvert Spørgsmaal standhaftig og

uden

uden at stamme; men da han skulde bevise, hvor han havde været om Natten til den syv og tyvende, da paastod han dristig, at han i den Nat ikke havde været ude af sin Stue, og beraabte sig paa sin hele Families Vidnesbyrd, som nu enkelt blev afhørt, og som eensstemmig bekræftede Faderens Udsagn.

Da Frederich derefter blev konfronteret med Pigen, saa erindrede han sig først Tildragelsen, men paastod, det var foregaaet Natten til den sex og tyvende.

Da Retten nu forlangte, at han skulle bevise denne Omstændighed med Doktoren, som han hentedede til Datterens Hjelp, saa forsikrede Frederich at han længe havde banket paa hans Huus, men at ingen havde hørt ham hvorfor han omfider var gaaet hjem igjen.

Det var gandske naturligt, at Retten antog dette Udsagn for en blot Undskyldning, og da Pigen virkelig beedigede sit Udsagn, saa blev han i denne Post, anseet for overbevist.

Under de andre Forhør nægtede Frederich og hele hans Familie alle Beskyldninger; de forsikrede, at der aldrig havde staaet noget Jernskrin, eller noget lignende ved deres Seng; Moderen benægtede, at hun havde tildækket det med en Kjole, og Sønnen paastod ligesaa fast, at han den Dag ikke havde seet noget hvidt Klæde; men Barberen, som altid havde været bekjendt for

en ærlig og rettskaffen Mand, blev ved sit Udsagn, sagde enhver af Sangerne det lige i Dine, og aflagde sin Eed derpaa i alles Nærværelse.

Det var en meget rørende og ynkelig Scene, da Barberen aflagde sin Eed. Frederich stod og kæmpede med Fortvivlelse, men hans Kone og Børn laae paa Knæ for Barberen og bad ham i de meest rørende Udtryk, at han dog ville lægge deres Ulykke paa Hjerte, og ikke bringe saa ufortjent og skrækkelig Elendighed over en uskyldig Familie. Vi vil, sagde Moderen, besværgе det for Guds Throne, og ingen Deel have i hans Salighed, hvis et eneste Ord af Deres Udsagn indeholder Sandhed. For Jesu Skyld, som har forløst Dem og os, bad Børnene, forbarm Eder over vor stakkels Forældre, og overgiv dem ikke til en forsmædelig Død. For den yderste Dags Skyld, raabte Moderen igjen, som engang skrækkeligen skal dømme Dem, forbarm Dem over mine stakkels Børn, som endnu i Døden skal bande Dem, og fordre Guds Hævn over Dem. Barberen græd tilligemed dem, og forsikrede at han ikke for hele Verdens Skatte vilde sværge falsk, at han ikke vilde gjøre dem alle ulykkelige, naar han ej var overbevist om Sandheden; at han standhaftig kunde paastaae det for Guds Throne, og at han derfor ingen Straf havde at vente, da han som Borger og Christen opfyldte sin Pligt. Da han omfider havde aflagt Eden, traadde Frederich til ham

ham: Naar Meneed gør Menneffene fordomte, saa er du ulykkeligere end vi, og fortjener vor Tak, thi du giver os, hvad du berøver Dig Selv.

En stor Løn maa vente os hisset, ellers er Guds Retfærdighed en Uting; en skrækkelig Straf maae vente Dig, thi ellers er Gud mere ubillig end Jordens Lommere. — Han vilde endnu have sagt mere, men Retten bød Tausshed, og den ulykkelige Frederich maatte, som en overbeviist Forbryder tilkigemed sin hele Familie, vandre til et mørkt dybt Fængsel. Da de nu ikke mere bleve forhørte samlede, saa fik de heller ikke hinanden mere at see, og hensmægtede i Fængslet.

Da Frederich næste Dag i det sidste mindelige Forhør, uagtet al Overbeviisning, dog vedblev at paaastaae sin Uskyldighed, og intet vilde tilstaae, saa besluttede Retten, at forfare med Streng-
hed imod ham, hans Kone, og ældste Søn, da disse vare meest mistænkte. Frederich fik i tre Dage flere end hundrede Stokkeprygl, som skulde betvinge hans Haardnakenhed og udpresse hans Tilstaelse. Jeg veed ikke, hvorledes dette kunde see og forsvares, men et beviist Faktum er det, at det virkeligen skete, da Folket til Slutning hoberviis forsamlede sig om Raadhuset, ikke længer vilde høre den Ulykkeliges Skrig, og truede med at bruge Magten, dersom man vedblev, længer at piine et Menneffe saa jammerlig. Om hans Kone og Søn blev behandlet med samme Streng-
hed

hed, om de, som Nøgtet gik, virkelig bleve spærrede paa Pine-Bænken? det kan jeg ikke med Visshed paaftaae, men saa meget er beviist, at de intet tilstode, og at den uhykkelige Frederich med Standhaftighed udstod de skrækkeligste Smærter, fordi han, som han selv sagde, ikke vilde udsætte Kone og Børn for en lige Behandling, naar de, som vare uskyldige i Gjerningen, ikke godvillig vilde tilstaae, hvad han saa gjerne vilde tilstaae for at faae Lindring i sin næsten utaalelige Smerte.

Nu! sagde han fædse, naar han kom løs fra Pine-Bænken, nu indseer jeg først, hvorledes Kjerlighed til Kone og Børn kan styrke.

Da Folkets almindelige Stemme nu mere end før paaftod, at Frederich, uagtet alle Beviser, dog var uskyldig, da det tog megen Deel i hans skrækkelige Skjebne, og de Fængne desuden slet intet tilstod, saa besluttede Retten, at holde inde med videre Strengthed, og at forvare dem i Fængslet, indtil nye og vigtigere Beviis, eller deres frivillige Tilstaaelse nærmere opklarede Sagen. Folken beviste at det ogsaa her gik de Uhykkelige meget jammerligt, og at man rimeligviis ved streng Medfart vilde afdvinge deres Tilstaaelse, thi førend Guds vise Styrelse gjorde Ende paa Processen, døde Frederichs Kone i Fængslet, og tvende af hendes Børn vare nær ved Døden. Den uhykkelige Mand og Fader fik intet af alt dette at vide; det

det vilde i hans Tilstand have været ham en Trost, og den Ulykkelige skulle jo ikke trostes!

Da han allerede havde forsmægtet et langt halvt Aar i Fængslet, og daglig, men stedse anraabt Gud om at døe, traadde nogle anseelige Borgere hen til Skrankerne for det forsamlede Raad, og meldte sammes forbausede Medlemmer, hvorledes de havde stærke Formodninger, at en anden havde forøvet Tyveriet hos Kjøbmanden, og at Forgylderen sandsynligviis var uskyldig.

I deres Naboelag, fortalte de nu, boede en Smed, som vel var meget duelig, men tillige liderlig, og derfor meget fattig. Værend det bekjendte Tyverie blev begaaet, var han, efter deres Udsagn, fordybet i Gjeld, havde ofte ikke en Skilling i Huset, og gif, tilligemed sin Kone, i pjaltede Klæder. For kort siden, vedblev de, har han betalt sin hele Gjeld, han og hans Kone flæde sig got; den sidste bærer Gjeldenskylders Huer og Granater om Halsen, som i det ringeste er tredfindstyve Gjlden værd; i deres Huus koges og sieges daglig, men arbejdes aldrig. Han og hans Sønner findes hele Dagen i Vertshuset, de fortære der ofte paa en Aften en Summe, som de ej kunde fortjene i en heel Uge. Vi vil, sagde de Belærende til Slutning, ikke ligesrem bestybe dem for Tyveriet, ikke ved Borens Udsagn styrte dem i Ulykke, vi forlange blot, at de maae blive undersøgte, og nøye efterspurgte, hvorfra de har faaet
de

de Penge, hvormed de nu sødler saa meget og berettiger enhver rettskaffen Mand til Mistanke.

Raadet sendte, efter denne Angivelse, strax en Medlem og en Betjent hen til Smedens Huus, som der nøje skulde undersøge, og, hvis de fandt noget mistænkeligt, bringe Smeden tilligemed sin Kone og Svend i Fængsel.

De Ufsendte fandt dem alle hjemme; Smeden havde just kjøbt sig et Par smukke Sølvspænder, og betalte Sælgeren dem; i Haanden holdt han en Pung, i hvilken Raadsheren fandt to hundrede Daler i Guld, og strax efter opdagede han en Sæk, hvori var elleve hundrede Konventions Daler. Smeden kunde slet ikke gjøre Rede for disse Penge; han forsikrede, han havde fundet dem, uagtet hans Kone fort forhen paa stod, at hun havde arvet dem af en gammel Møster i Augsburg. De bleve alle bragte i Fængsel. Da Naboerne saae det, løb de efter og raabte højt; disse ere Kjøbmandens Tyve, den stakkels Forgyllder er uskyldig. Endnu førend Toget havde naaet Raadhuset, fulgte mange tusinde med, som raabte det samme og støjende fordrede at den stakkels Fred erich skulle løslades.

Smeden, som var forfærket ved Folkets almindelige Stemme, maaskee ogsaa angstet af sin opdraagnende Samvittighed, tilstod strax Tyveriet. Hans Kone vilde vel i Begyndelsen nægte alt,

alt, men da hendes Mand og Svend bleve konfronterede med hende, bekjendte hun alt oprigtig.

Smeden havde for et Aar siden maattet forfærdige tvende hinanden lignende Jern-Skriin til Kjøbmanden. Allerede under Arbejdet talde Mesteren ofte med sin Svend, om de mange Penge som i sin Tid skulde glemmes i disse Skriin.

Det Ønske, ikkun eengang at tømme det, blev opvakt hos dem, og den sidste meente, at det ikke var saa stor en Synd, naar den Fattige paa en god Maade bemægtigede sig en Deel af den overflødige Rigdom. Herved blev det, indtil Smeden, en Maaned førend Tyveriet blev begaaet, blev kaldt til Kjøbmanden, for at aabne Skrinet, da han i en Skynding havde brudt Nøglen i samme. Da det blev aabnet saae Smeden meget Guld og Sølv deri, Begjerligheden derefter blev atter og mere levende opvakt.

Da han ikke ene kunde tilfredsstille den, saa fortroede han sig til sin Svend, og strax efter ogsaa til sin Kone. Begge samtykkede, og man prøvede strax, hvorledes man bedst skulde udføre det.

Smeden, tilligemed hans Svend, skjulte sig, da alting var aftalt, om Aftenen bag ved de Kar som laae i Kjøbmandens Forgaard. Da alle Hunsfolkene vare gaaede tilsengs, krøb de frem, aabnede med deres Dietrikker Døren til Skriverstuen, afskruede sammes Laas, og slog den i stykker, for at man skulde formode voldsomt Indbrud.

Da

Da det faldt besværligt at aabne Skrinet, de ogsaa hørte Lummel oven over dem, saa bar de det bort; og aabnede Huusdøren, uden for hvilken Smedens Kone vandrede op og ned.

Da hun gik foran, og hostede, saasnart hun hørte nogen, saa kom de lykkelig hjem med deres Bytte. Kloffen var 3 om Natten da de kom hjem, thi de maatte ofte hvile formedelst den svære Byrde, og tvende Gange maatte de skjule sig for Bøgterne.

Endnu samme Nat aabnede de Skrinet, og udtog Pengene, som udgjorde meer end tre tusinde Rigsdaler.

Det tomme Skrin satte de ved Sengen, og vare just opstaaede, da Barberen traadde ind i Stuen. Smedens Kone tilbakkede virkelig Skrinet med en Kjole, og Svenden kastede derefter endnu et hvidt Klæde derover. De saae, at Barberen gik fra dem til Fredrichs Boelig, som ikkun var tvende Huse fra dem; de bare strax Skrinet i Verksædet, og skjulte det med Kull og Hammerstæl.

De vare i stor Angst, og bleve meget forundrede, da den stakkels Frederich Dagen efter blev arresteret; da de siden hørte Barberens Forklaring med alle Omstændigheder, ansaae de det, som et Mirakel, der skete til deres Redning.

I Begyndelsen, forskrede Smeden, vare de meget bedrøvede, og havde alt besluttet, ved en

katholisk Gejslig at oversende Kjøbmanden de sjaa-
ne Penge, men Tid efter anden, havde de over-
lagt, at Guds Beshyrelse maatte virke her, at
Frederich maaskee skrækkelig havde fornærmet
ham paa anden Maade, og at det ikke var pas-
sende, at de ville hindre hans vise Hensigter.

Endnu samme Dag, huggede de Skrinet i
fire Stykker, og bar det, om Ratten til Floden,
som løber igjennem Byen.

Nu indsaae de selv, at Frederichs Ulykke
havde befordret deres Opdagelse, da de havde troet
sig gandske sikke, nyttet Pengene efter Behag,
og ikke tænkt paa, at deres Levemaade skulle op-
vække Naboernes Opmærksomhed. Meget rørende
var det, for alle tilstedeværende, at Konen, samme
Dag, som Frederich ved sit jammerlige Skrig
opvakte hele Folkets Medlidenhed, havde, i Rærs-
heden af Raadhuset kjøbt sig Løyn til en Hue og
Taft til en nye Kjole. Jeg hørte, sagde hun, den
Ulykkelige stedse at skrige, mit Hjerte blev bevæget,
min Samvittighed pinnede mig, men naar jeg be-
tragtede de smukke Sager, saa bortveg al Medli-
denhed, og jeg tænkte: bedre du end jeg. Kaa-
det efterforskede nu, om der ikke vare flere Med-
skyldige, og om ikke, maaskee, Barberen var i
Forstaaelse med dem? men alle forsikrede højt og
dyrt, at ingen havde mindste Kundskab derom;
hvoreledes det var mueligt, at Barberen kunde
gjøre sin Ed paa, at have seet hos Frederich det
som,

som han dog ikkun havde seet hos dem, det maatte han nu selv forklare; det havde stedse været dem ubegribeligt; Smeden havde ogsaa Dagen efter, under Foregivende, at ville barbere sig selv, assagt ham, for at han ikke ved et nyt Besøg skulle faae Lejlighed til at huske sig bedre om.

Der blev, efter Raadets Befaling strax sendt Bud efter Barberen; og Retten maatte forsoge sig til det Sted, hvor Forbryderne havde nedsænkt Stykkerne af Jern-Skrinet i Floden, for, om mueligt at opsoge dem, og at kunne fremstille det fornødne corpus delicti.

Vegge de assendie Partier kom strax tilbage; de første havde maattet medtage Natt, for at sætte Barberen i Sikkerhed for Pøbelens Hævn; de sidste havde virkelig været saa lykkelige at finde tvende store og væsentlige Stykker af det sønderlagne Skrin, og bleve, af en stor Mængde Mennesker ledsaget i Triumph til Raadhuset, da just disse Stykker fuldkommen beviiste Frederichs Uskyldighed.

Endnu var Raadet beskæftiget med at forhøre Barberen, da Betjenterne meldte, at Folket med en stræffelig Allarm fordrede, at den uskyldige Forbryder skulle sættes i Frihed; og truede, dersom man længere opsatte det, med Natt at opbryde Fængslerne. Borgemeesteren stod nu selv paa Altanen, og tilkjendegav kjerligen for Mængden, at hele Retten selv nu ikke længer tvivlede om

Fre

Frederichs Ufkyldighed, og at den blot havde et Forhør tilbage for at bevise det, og at den da ikke skulle nøle med at sætte hele Familien i Frihed, naar man først med Forsigtighed havde aabenbaret alle deres erkjendte Ufkyldighed, da en alt for pludselig Glæde kunde være farlig for de Ulykkelige.

Barberens Forhør blev nu fortsat, han grad bitterlig og jamrede skrækkelig, da han efterhaanden erfarede, hvilken Ulykke han havde bragt over de Ufkyldige. Han forsikrede paa det heiligste, at ingen Deltagelse, intet Had, ingen privat Hensigt havde bragt ham til at gjøre en falsk Angivelse eller Mæned; at han nu vel indsaae sin forfærdelige Fejl, men endnu stedsse, for Gud og sin Samvittighed kunde paastaae, at aldrig nogen Tvivl, om ikke at have seet det alt hos Frederich havde ængstet ham. Det var tidlig om Morgenens, han havde endnu ikke drukket nogen stærk Drik, var heller ikke syg, da han saae alt dette; ogsaa havde hans Hukommelse altid været ham troe, han kunde i ethvert Tilfælde sikker forlade sig paa den, og dog kunde han ikke undskyldes sig paa anden Maade, end at denne, for første Gang i sit Liv saa skrækkelig have forledet ham. Da Retten nødvendig maatte undersøge Mænedens forrige Levnet, men især beskytte ham for det opbragte Folk, saa blev han bragt i den civile Arrest.

Den

Den regjerende Borgermester, som efter den vedtagne Skik ikke sad imellem Dødsdommerne, og derfor ingen Deel havde i de Piinsler Frederich maatte udsaae, gif nu selv til hans Fængsel. Han gysede, da han saae den Uskyldige betyngtet med tunge Kjeder liggende paa mudret Straae; Han maatte samle sin hele Standhaftighed, for at kunne tale med ham.

Frederich. Dersom De kommer for at forkynde mig min Dødsdom, da besværges jeg Dem, ikke at opsætte det længer. Kunde De see i mit Hjerte, da saae De, at dette er mit eneste, mit ivrigste Ønske.

Borgermest. Nej! Kjære Ven, jeg kommer tværtimod for at trøste Dem, og for at forstikke — —

Fred. Tilgiv, at jeg maae falde Dem i Talen. Hvor skulle jeg hente Trøst? Offentlig overbeviist om det skjændigste Tyverie, brændemærket paa min Vre, foragtet af alle redelige, piint værre end de Umælende! O Herre! Hvo der under slige Omstændigheder ikke ønsker sig Døden, ikke længes efter Gud, som allene kan domme og belønne, han maae virkelig være saadan en Forbryder, som man anseer mig for.

Borgermest. Er De da virkelig uskyldig?

Fred. (rasslende frygtelig med Lærerne). De kan endnu spørge? O det er just det

det skrækkeligste, dette er det just, som gjør mig fortvivlet; Jeg er uskyldig, og dog i Lænker!

Borgermest. Menneskene kan tage Fejl i deres Domme.

Fred. Ja vist kan de tage fejl; han allens seer og veed det, og redder dog ikke.

Borgermest. (til Slutteren). Aftager ham de svære Lænker, for at han kan ligge blødere.

Fred. (løsladt). Det var dog en Lindring i min Lidelse; vel sandt den første, men derfor og den kjæreste. Nu kan jeg nedknæle ubehindret; ubehindret opløste mine Hænder til Gud! (han nedknæler) Almægtige evige Dommer, dersom Du maaskee blot bøjer dit Øre til de Slabninger som ere fri for Lænker, ikkun seer naadig til dem, som uden Lænkeraslen udstrækker Hænderne til dig, see nu ned til mig, hør mig, hør mig. Forbarm dig over min slakkels Rone, over mine uskyldige Børn; ogsaa mig forstaaene du for Lidselsens Ralk.

Borgermest. Gud vil vist ikke lade denne inderlige Bøn blive ubenhørt!

Fred. Mener De? Dersom De ikke gruer for at lægge begge Deres Hænder paa dette Stræge, da vil De finde det vaadt og raadnet af Taarer, som jeg ofte forgjæves græd, ofte var min Stemme hæst af Bønnen, ofte — —

Borgermest. De mistvivle vel dog ej om Guds Hjelp og Barmhjertighed?

Fred.

Fred. Nej, sørg ikke! naar Haabet om den tilkommende Løn ikke var, naar dette ikke gjorde mig standhaftig — O Gud, hvad var der da allerede blevet af mig!

Borgermest. Kom med mig, jeg vil føre Dem ind i et bedre Bærelse, Lusten er her saaa tung — — Kom —

Fred. O Engel, hvad skal jeg tænke om Dig; jeg følger villig; allerede i femten eller seksten Uger har jeg ikke seet Dagens Lys; dog nej, nej, jeg vil endnu blive her længer; først min Kone, mine uskyldige Børn! De ere ligesaa uskyldige som jeg, og fortjene Deres Medlidenhed.

Borgermest. Der sørges allerede ligeledes for dem.

Fred. (meget glad). Altsaa ere de ogsaa fri for Lænker? Altsaa faae de ogsaa Dagens Lys at see?

Borgermest. Ja kjære, ja.

Fred. Hvorledes gaaer det da til? (ængstelig) skulle maaskee — —

Borgermest. Sørg og frygt ikke mere, Deres Lidelser skal snart og sikkert faae Ende.

Fred. Er det mueligt? Kunde jeg da virkelig — Her, her, ved dette min Elendigheds Leje, her, hvor jeg har udgydet utallige Taarer, her beder og besværges jeg Dem, at fige mig, om jeg kan haabe — O, det var skrækkeligt, hvis De

de opvakte Følelser hos mig, som de maaskee ikke
 kan tilfredsstille.

Borgermest. Hav godt Haab, jeg indestaar
 Dem med mit Ord og med min Ere for alt.

Fred. Men hvorledes er det da tilgaaet?

Borgermest. Kom kun med mig, Retten er
 ført bag Lyset.

Fred. (slaaer Hænderne sammen).
 Saa lever den gamle Gud dog endnu?

Borgermest. Man vil anvende alt mueligt,
 for at oprette Dem de Lidelser, som vi af Pligt
 har maattet tilføje Dem.

Fred. (raabende højt). Maaskee har
 man opdaget, at jeg er uskyldig!

Borgermest. Ja aldeles.

Fred. Aldeles! aldeles!

Borgermest. Ja! Jeg vilde ifkun lidt efter
 lidt forberede Dem til denne uventede Glæde.

Fred. Ja rigtig nok uventede, men ogsaa
 sildige; meget sildige! — Dog Herre, det var
 Din Villie, jeg er Din Skabning, og tør ikke
 trættes med Dig. Men er det da ogsaa vist! O
 beste Herre, bliv ikke vred, er det da ogsaa vist?

Borgermest. Sikker og vist; Lad dette
 Rys, hvilket jeg, som hele Byens Forstander,
 giver Dem, være Dem et Beviis, at vi alle af
 Hjertet beklage Dem, og vil anvende alt for at
 skaffe Dem den største Satisfaction, som er os
 muelig. — Kom nu.

G

Fred.

Fred. Jeg kommer, jeg kommer; Jffun endnu et Djekast til Fængselet (med Levenhed). Og mine Vænker, dem maae jeg vel dog tage med mig?

Borgermest. Jeg vil ikke forhindre Dem derfra, men De ville stifte mere Nytte, hvis De forærede dem til Deres Dommere til en Erindring og Advarsel, at de i Fremtiden kunde handle mere forsigtig, og aldrig tvivle om den Anklagedes Uskyldighed, men vel om hans Forbrydelse.

Frederich maatte nu følge med, han bar selv sine Vænker, og værgede sig imod Oppasseren, som vilde bære dem efter ham. Uvante til at gaae, ravede han som et Barn, og lig dette, lal-lede han ogsaa af overvættes Glæde: Jeg er uskyldig! jeg er fri igjen! Min Kone, mine Børn ere ogsaa fri! Gud! hvor lykkelig har Du igjen gjort mig!

Endelig kom han, tilligemed Borgemeesteren, ind i et lyst Bærelse, hvis Vinduer vendte ud til Gaden. Det uvante Lys blændede hans Øjne, hans Bryst kunde ikke fordrage den lettere renere Luft, han faldt afmægtig til Jorden. Man gav ham noget ind at kvæge sig paa og førte ham, da han begyndte at aande friere, hen til Vinduet.

Det forsamlede Folk ahnede, det maatte være ham, og jublede højt. Frederich sprang skælvende tilbage. Hvad er det, raabte han, er det

det maaskee dog et Bedragerie? Har denne Mængde maaskee forsamlet sig, for at see mig døe?

Borgermest. Gud bevare os! Seer De da ikke, hvor de glæde sig, at Ustyldigheden dog endeligen triumpherer, de vide alt, at De i Dag løslades af Arresten, og vente paa Dem for at følge Dem hjem.

Fred. Himmelske Gud, Du giver mig megen Glæde, giv mig nu ogsaa Styrke til at nyde den! Han gik atter til Vinduet, Folket jublede atter, han takkede, og fremviste sine Lanker. Dette rørende Syn henrød Folket; det forlangte ham imellem sig.

Hvor er min Kone, mine Børn, raabte nu Frederich; de maae tage Deel i denne Glæde.

Borgermest. Deres Børn kommer snart.

Fred. Og min Kone?

Borgermest. De har i Fængslet lært at lide; De vil kunne fatte Dem. Hermede kan Menneskets Glæde aldrig blive fuldkommen.

Fred. (langsomt). Er hun død?

Borgermest. Hun døde allerede for toende Maanedes siden.

Fred. I Fængslet?

Borgermest. Ja!

Fred. Uden Trost, uden Haab?

Borgermest. Hun døde som en Christen, hun nyder nu alt den Løn, som endaa venter paa Dem.

Fred. (tørrer Øjnene, og betragter sin Haand). O J haardhjertede, have J ingen Taare for en troe Kone, Jeg kan ej engang græde meer.

Borgermest. Hun lider vel.

Fred. O, naar hun kun ikke døde i Forvislelse!

Borgermest. Glæd Dem, Deres Børn komme.

Fred. Mine Børn! mine Børn!

Han faldt i deres Arme og blev maalløs. —
 Effun hun mangler, sagde han omsider, da var Glæden fuldkommen!

Da man nu meldte for Borgemeesteren, at Folket med Magt ville trænge ind i Raadhuset, saa førte han selv Frederich og Børnene ned. Allerede paa Trappen modtog Mængden dem, de grebe strax fat paa Frederich og Børnene, og bare dem ned paa Skuldrene. Der blev et stort Glædeskrig, men da alle fik Øje paa den Ustyldiges lange magre Legeme, da veg Glæden efterhaanden for Medfølelsen, Skriget hørte op, man saae intet andet end Taarer, hørte intet andet end Hullen.

Frederich benyttede sig af denne Stilhed, han, tilligemed Børnene knælede. "Almægtige, saaledes bad han, jeg takker Dig, Du har bønhørt mig, jeg takker Dig i de tusindes Børvarelse, som nu vil dyrke Dig med mere Iver, som nu med større Sikkerhed vil troe paa Dig, fordi Du bøn-
 hørte

Hørte Ufskyldighedens Graad, og ej vilde tillade, dem at tvivle paa Din Barmhertighed.

Han talde endnu mere, men Folket mumlede saa højt, at man ej kunde forstaae ham. Han maatte finde sig i, at man bar ham, og Børnene omkring igjennem de fleste Gader, og udraabte hans Ufskyldighed. Børn og Koner kastede Blomster, vædede med Medlidenhedens Taarer, ned fra Vinduene. Da de kom forbi Kjøbmandens Hus, vilde Folket, af en overdreven Jær, slaae Vinduerne ind, men Frederich bad, og deres Hænder sank tilbage.

Endelig bar man ham til sin Boelig, den var øde og tom; Ketten havde taget al hans Bøeskab i Forvaring, men inden et Dvarteers Tid var den besat med langt smukkere Sager, som Byens meest anseelige Borgere bar frem paa deres Ryg, til en Foræring. Om Aftenen var Gaden opfyldt med Mennesker, som tilbragte ham Spise, han kunde blot takke, men ikke tage imod noget.

Dagen efter bragte Deputerede fra Raadet ham, i en højtidelig Procession, et Borger Diplom for ham og hans Børn. Virkomme Menneskevenner aabnede en Subscription, og sendte ham allerede samme Dag tusinde Daler. Hele Byen tog Deel i hans Skjebne.

Frederich lignede i denne hele Tid et Barn, som man overfører med det herligste Lejetøj; han gik gestjefstig op og ned i Bærelset, ordnede de
smuk

smukke Menbler, anbragde dem snart hist, snart her, omfavnede sine Børn, tællede de Penge, man havde givet ham, og begyndte saa for fra igjen.

I Begyndelsen ansaae man det for en overvættes Glæde, men da han sidse blev ved dermed, da han ofte kjøbte Legetøj og Duffer, og forlangte, at hans voksne Børn skulle lege med ham, da fik disse Mistanke om, det maatte være en Begyndelse til Banvittighed, og spurgte en Læge tilraads. Denne gav meget agt paa ham, og fandt desto værre, at hans Forstand, Hukommelse og Dømmekraft daglig mere aftog; han blev, uagtet alle anvendte Midler, i kort Tid ganske til et Barn. Snart forglemte han aldeles det Forbigangne, og alle sine Lidelser, han talde ligesaaalidet om sit Fængsel, som om sin afdøde Kone. Han søgte smaae Børns Selskab, og ansaae sig for lykkelig, naar han kunde sidde imellem dem og lege; han græd, ligesom disse, over Tabet af et Stykke Legetøj, men da hans Datter kort derefter døde, udøste han ikke en Taare. Hans andre Børn førte ham hen bag ved Ligkisten, han fulgte taalmodig med, og legede med smaae Stene, som han kastede i Vejret, og igjen søgte at gribe. Da man tildækkede Kisten med Jord, ligede han nysgjerrig ned, og loe hjertelig, fordi det store Hul igjen blev saa snart tilfyldt. Han talde aldrig mere om hende, endstjønt han havde elsket hende meest af alle sine Børn. En af mine Venner besøgte ham, et Aar
 efter

efter at han var kommen paa' fri Fod; han traf ham i en lille Have, hvor han ofte tilbragte hele Dage med at lege; han sad under et Frugttræ, hans Mine tilkjendegav Glæde, han gned paa en Børne-Fiolin, udpiinte de meest skurrende Toner, og udraabte dog henrykt: Jesus! O Jesus! det klinger deiligt! Hans Sonner havde allerede underrettet min Ven, at man ej fik noget Svar af ham, naar man ej tog Deel i hans Sysler.

Min Ven satte sig ved Siden af ham, og den Ulykkelige rakte ham strax sin Fiolin. Du forstaaer det ikke, sagde han, da denne vilde forsøge at spille, jeg gjør det bedre, og nu spillede han igjen.

Fred. (til ham). Kan Du synge?

Min Ven. Nej.

Fred. (leende). Kan Du da slet intet?

Min Ven. Hvad hedder Du?

Fred. Frik med den røde Hue.

Min Ven (pegende paa hans Børn. Hvo er disse?

Fred. (stirrende paa dem). Den Gamle Staferers Dreng.

Min Ven. Hvad vil de da her.

Fred. De søge efter deres Fader.

Min Ven. Hvor er da han?

Fred. Det veed jeg ikke — kan du pibe?

Min Ven (med Taarer i Øjet). Nej, det kan jeg ikke.

Fred.

Fred. Hvorfor græder du da?

Min Ven. Det gjør mig ondt for de Staller, som søge efter deres Fader, og ej kan finde ham.

Fred. Det gjør mig ogsaa ondt, vi vil hjælpe dem at søge.

Han tog nu min Ven ved Haanden, førte ham hen til en Rosenbush, og skjulte sig hastig bag ved samme; Førend han endnu kunde blive enig med sig selv over Marsagen hertil, sprang han pludselig frem, og raabte: der er han, der er han!

Min Ven. Saa er Du deres Fader?

Fred. Jeg er Frih med den røde Hue.

Min Ven. Hvo er da den gamle Stafferer?

Fred. Det veed jeg ikke?

Min Ven. Kjender Du ham ikke?

Fred. Jeg kjender ham nok.

Min Ven. Hvor er han da.

Fred. I Morgen kjaber jeg mig et Skib, og saa gaaer jeg ud af Porten, sætter det i Vandet og sejler dermed til Rom; men Du maae ikke sejle med.

Sønnen. Vil Fader ikke gaae op med?

Fred. (leende). Han troer, jeg er hans Fader.

Min Ven. Er Du det da ikke?

Fred. (leende endnu mere). Nej.

Min Ven (til Sønnen). Troer han virkelig det?

Søn.

Sønnen. Ja vist, thi han kjender os sjelden, men kalder os steds Staftererens Søner. Tidlig om Morgen, naar han opvaagner, eller naar han, (som sjelden skeer) nyser længe paa engang, da kjender han os for det meste, erindrer ogsaa nye de forbigangne Ting, men inden en halv Times Forløb er han igjen den samme.

Imedens den gamle Fader gjorde sig en liden Dam, og bar Band dertil i sine Hænder, talde min Ven endnu længe med hans Søner. De troede, at en alt for stor Glæde over hans pludselige Befrielse havde lagt Grunden til hans Vansittighed. Maaskee, havde en Areladning, som i den store Jubel blev forfømt, formindstet hans Blods heftige Bevægelse, som rimeligviis var indtrængt i de fineste Blodkar, og havde udspændt dem for meget, hvorved hans Hukommelse var bleven aldeles svækket. — Et nyt stykke Legetøj, som de aldrig nægtede ham, kunde gjøre ham en heel Dag igjennem munter og glad, ikkun maatte de omhyggelig vogte sig for, ikke at give ham noget, som kunde erindre ham, om Arrest og Fængsel; dette gjorde ham, i det mindste i nogle Timer, meget bedrøvet.

Førend de kom efter det, bragte engang den afdøde Søster en Duffe hjem, som forestillede en med Lænker behængt Slavinde; han begyndte strax at græde, løste hendes Lænker, og bar hende hele Dagen, taus, i sine Arme. Først om Aftenen
ly:

lykkedes det dem at faae Duffen bort, og om Morgen, havde han gandske forglemmt den. Vagtet han ej fornærmer noget Børn, saa kan de dog ikke lade ham gaae ene ud, da han ikke kan finde hjem igjen, men sætter sig ned ved et Hjørne og græder bitterlig; han gaaer gjerne ved Vandet, endnu heller i en smuk Have, men allerbelst paa Kirkegaarden.

Her eftermaler han i hele Timer de Bogstaver, der staae paa Tegnene, betragter dem med den største Glæde, og roser til Slutning sit Arbejd. Hans ældste Søn starrer smukt og smagfuldt; den gamle Fader, som var Mester i denne Kunst, seer ofte hele Timer paa ham, men man merker aldrig, at han forstaaer sig herpaa; Ikkun en eneste Gang forgyldte han en Nød, og bevidnede den største Glæde over sin Duelighed. Han kjender sjelden nogen af sine gamle Venner, som ofte besøge ham, og ikkun da ere velkommne, naar de lege med ham. Naar han er i Selskab med Børn, saa taaler han, at man driller ham, men naar voksne Folk fornærmer ham, da gjengjelder han det med Eftertryk.

Følgende Bøger bekommes for vedtegnede
Priser hos Forlæggeren Hofboghandler S. Poulsen
i Antonistræde No 324. og 325. Om Herremanden
Brahe og Bønderne i Ørby det er:
Lienhard und Gertrud forkortet og fordansket
af Hr. Professor Lyerup, anden og sidste Deel. Hoved-
Indholdet af denne af alle Konstdommere enstem-
migen anpriste Bog er følgende: Om en Kone som er
at beklage og en Herre som tager sig af hende; Et
Umenneste viser sig og en Mand bliver reddet; Egen-
nytte og Fruentimmergalde; En Dødsfæng; En Række
charakteristiske Skildringer; Forskjel paa Helligaften
hos Lædesøgen Lars Brems og i et andet Huus; Guds
modigheds Indflydelse paa Menneſkevel; Lars Brems's
Ulykke begynder at vaagne; Historien faaer et højere
Sving; Bogens Hovedformaal; Hvilken forvendet
Virkning Sandhed gjør paa fl. Menneſter; Top-
maal i Ondskab i Forning med Krigt for Fanden; Om
Fanden og Hønsprangeren; Udtog af Lars Brems's
Levnet og hans Afstraffelse; Udbildning af menneſkelig
Sammer; Hvorledes en god Landebyeſkole ſkal indret-
tes; Peirupmanden overdriver Sagen; Hvad et eeneste
dueligt og ordentligt Menneſte er iſtand til at udret-
te til ſine Medmenneſters Gavn; Almueopdragelse
læres af en Bondekone; Om Hindringerne med
Brahes Plan i at hielp de Fattige paa Venene;
Om tre Præſter hver med ſine Feil; Tre gode Kø-
ner og Datteren af en god Mand ſom havde taget Livet
af ſig ſelv; Datteren ved den ſin Faders Grav;
Herremanden med et Faderhjerter og nogle Bøtter
Skrytſk; De fornemſte Synspunkter ved Land-
almuens Opdragelse; Tilflugt til Religioſitet, naar
andre Grunde intet udvirker til at danne Børns
moralſke Character; Om den ſkadelige Vidløſtig-
hed i Religionsunderviſning; Adeltolthed; Høv-
tid

tid i Orby; Frihed og Ejendoms i Orby; Amt-
 manden og hans stolte Frue; Klage over Brabes nye
 Indretninger; En anden Forestilling om samme Dag
 som faaer Kongens Bisald. Den Grundvold hvorpaa
 han byggede Landboevelstand, var Kælledeffkabets Op-
 hævelse; thi deraf fulgte Jordens bedre Dykning
 med Klevere og Kartoffel: Humle: og Høravl; Jor-
 dens forbedrede Cultur med samt Havedyknings og
 Spindertiet fastede store Fordeele af sig; Bonden fik
 da Penge imellem Hænder, hvormed han udløste
 sig fra hvad han var Herremanden pligtig; Herre-
 manden parcellerte sine fleste Hovmarker ud, og
 fandt sin Regning ved, at dyrke dem, han beholdt,
 med egne Folk, isteden for ved Hovningsbønder;
 med et Ord: Stavnsbaandet, Hovetiet, Tiende og
 alle de trykkende Byrder, hvorunder Bonden fra
 umindelige Tider havde sukket, ophørte, de store Jord-
 lodder forsvandt efterhaanden som Dug for Solen,
 Landet var helt igiennem ligesom besaaet med en-
 kelte Gaarde og Huse, og tilsidst hørtes Ordene
 Herremænd og Ladefogder, Eræbste og Udpantnin-
 ger, Hovetibud og Tiendetællere aldrig mere i
 Sproget. — Den 1ste Deel, 13 og et halvt Ark
 stor, koster 2 mk, heftet; den nu udkomne 2den
 Deel, 8 Ark stor, koster 24 s, heftet. Begge
 Dele koste altsaa tilsammen 3 mk. 8 s. -- Pri-
 sen paa denne lærerige Almuebog er sat saa bil-
 lig, for at den maae finde saa stor Udsætningsom-
 stendighed, som den fortjener.

Forsøg til en kort Oversigt af det bor-
 gerlige Selskabs Oprindelse og Gjenrejsning, samt
 de Danske Staters politiske Indretninger. Til
 Brug for Skole-Ungdommen. Dens Indhold er:
 Om det borgerlige Selskabs Oprindelse og Regie-
 rings-

ringsformer; Om Statistikkens Gienstande; Om Europa i Almindelighed; Om Handelen; Om Religionen; Om de Danske Staters Physiske Beskaffenhed, Produkter, Handel &c. Om Folkets Inddeling i Classer; Om Agerdyrkere og deres forskjellige Aar; Om Borgere i egentlig Forstand; Om Embedsmænd, og især de civile Statsbetiente; Om Skatter og Afgifter til det Offentlige; Om Geistligheden og Religionen; Om Militaire Betiente, samt i den Anledning om den danske Søe og Landmagt; Om Collegierne; Om Adelen og lige med Adelen privilegerede; Om Regjeringsformen; Om de danske Staters Stilling og Forhold til fremmede Magter. Den koster heftet 20 S.

Billedgallerie for Fruentimmer, af H. J. Birch, indeholdende Levnets Beskrivelser over berømte og lærde Danske, Norske og udenlandske Fruentimmere med Dronning Margrethes Portrait. Blandt Danske og Norske findes blandt flere følgende Kyrstelige Personer: Dronning Dannebod; Dagmar; Margaretha, (hvis Portrait staar foran i Bogen); Sophia Amalia; Friderich den femtes Dronning Lovisa; Den nyelig afdøde Enkedronning Juliana Maria; endvidere Frue Christine Munk; Grevinde af Wsfeldt; Birgitte Trolle; Sydenstjerne; Anna Colbjørnsen Ramus; Sophie og Karen Bræbe; K. Bilde; An. Krabbe; Birgitte Thott; Susanna Juul; Margaretha Bartholin; Hedevig Bornemann; Mette Gise; Dorte Engelbrecht; Anna Bredal; Mette Trolle; Lyche Friis; Eille Gad; Birgitte Lange; Martha Louis; E. Wøldike; Charlotta Dorothea Viehl; og blandt endnu levende: Virgitta C. Boye; M. S. Buchholm; M. M. Børens; Sophia L. C.

Da.

Baden; Catharina M. Møller; Sophia C. F. Bruns
 Sara Cold med flere. — Blandt engelske berømte
 Fruentimmere: Dronning Elisabeth; Dronning Jo-
 hanne eller Lady Johanne Gray; Dronning Anna;
 Elisabeth Rowe fød Singer; Anna Yearsei; den
 bekjendte Mælkepige Mistress Tuckbald; Miss. Th.
 Scott; E. Cockburne; Miss More; A. Seeward;
 Mistress Kinderley; J. Sheridan; Lady Norton;
 Anna, Grevinde af Winchelsea; Margaretha, Her-
 tuginde af Newcastle; Marie og Anna, Grevinder
 af Pembroke; Anna Killegrew med mange flere. —
 Blandt lærde franske Fruentimmer og Skri-
 bentinder: Margaretha de Valois, Dronning af
 Navarra; Prindsesse af Frankrig, Margaretha;
 Mademoiselle Scuderi; Frue de Villars; Madame
 Dacier; Frue Sevigne; Grevinde Fayette; Frue og
 Frøken des Houlières; Frue de Maintenon; Mar-
 quisinden af Lambert; Frue de Gragny; Maria
 Hubert; Frue de Chatelet; Madame du Bocage;
 Niccoboni; le Prince de Beaumont; Frue de Fon-
 taine; Mademoiselle Keralio; med mange flere. —
 Blandt mærkværdige tyske Fruentimmer: Ca-
 tharina v. Bora; Adelskunde E. B. Gottsched; Er-
 nestine C. Reiske; Anna Wolff; Juliana F. v. Buch-
 wald. G. von Bismark; A. L. Karschinn. Blandt
 mærkværdige og berømte svenske Fruentimmer:
 Dronning Christina; Prindsesse Louise Ulrika; Her-
 devig Charlotta Nordenskyt; S. Brenner; Catha-
 rina Gyllengriip og Baath; H. M. Møller; A.
 M. Lemngreen; Sophia Bleumortier; den svenske
 hellige Birgitte; Grevinde de la Gardin. — Der-
 paa opstilles, mærkværdige Exempler paa dyd-
 ge og ædle Handlinger af Fruentimmere: Paa
 Kyndighed, Ukyldighed, Vægtfærlighed, Hoielighed,
 Moderfærlighed, Huuslighed, Tærværlighed, Vel-
 giørenhed, Taknemmelighed, Ydmyghed, Tålmo-
 dighed,

digbed, Tapperhed, Heltetmod, Redelighed, Retfærdighed, Forsønlighed mod Fiender, Videnskabslyst, Kunstlid; den dydige Bøndepige; den ædelstænkende Bøndekone &c. Meer en halvandet hundrede mærkværdige og berømte Danske, Norske, Svenske, Engelske, Franske og Tydske Fruentimmers Levnets-Beskrivelser findes i dette Billedgallerie; dernæst opstilles Exempler paa dydige og ædle Handlinger af Fruentimmer og forud gaaer en Afhandling om Fruentimmers Bestemmelse, Opdragelse og Pligter. — Bøkket bestaaer af 3 Dele, og koster 15 mk. indbunden i et smukt Bæltet Bind 16 mk. 8 s. og i 3 Bæltet Bind 3 Rdlr. 12 s.

Anvisning især for Landmanden til en fornuftig Sundhedspleje, hvori læres, hvorledes man ved faa og sikre Midler, men især ved en god Leveorden, kan forebygge og curere de sædvanligste Sygdomme. En Huusbog for Folk, som opholde sig paa Landet, især i Egne, hvor der ingen Læge er i Nærheden. Af denne almeennyttige Bog har jeg paa mit Forlag besørget en dansk Oversættelse gennemseet af en Sagkyndig. — Om Bogens Nytte og Brugbarhed vil jeg blot anføre den Dom, der affiges over Originalen i Allgemeine Literatur-Zeitung: "At den nemlig uden Modsigelse er en af de bedste fuldstændigste og fornuftigste medicinske Almuebøger, som vi hidtil have i hvilken fortrinlig sørges for at bibringe Landmanden rigtige Begreber om Sundhed og Sygdom, og at opgive ham Reglerne, hvorledes man forekommer Sygdomme, kender dem, og hvad man ikke skal gjøre ved dem, hvilket sikkert er den bedste Vej, til at udbrede fornuftig medicinsk Oplysning paa Landet. Bogen udfærdiges med Marsagerne til Landboens sædvanlige Sygdomme og deres Forværrelse, saa angives de almindelige, hidttil og langvarige udvortes og indvortes Sygdomme og deres simpleste Behandling, derpaa afhand-

les

les Fruentimmer: Sygdomme, Barselsvinde: og Børnesygdomme. Tilfødt følger endnu en Fortegnelse paa de simple Lægemidler og Maaden at tilberede dem paa." Ved enhver Sygdom er anbefalet faa men simple og prøvede Lægemidler, og overalt, hvor med nogen Sandsynlighed kunde befrygtes, at en Sygdom kunde forveksles med en anden, er raadt til saadanne Lægemidler, som ingen Skade kunne forvoide, ifald man tog Heil af Sygdommen. Ofte læse de Syge selv i medicinske Bøger, og blive da, skjønt ikke sielden uden Grund ganske ængstelige, naar de der faae at vide, hvorliden en Vending Sygdommen er i Stand til at tage. Derfor er denne som oftest fortiert. Mange for Sundheden skadelige Uvaner ere frimodigen dadlede. For Proprietairer, Landsbysprester og andre paa Landet levende cultiverte Mennesker vil denne Bog blive en brugbar Huusbog; de Herrer Geistlige kunde især stivte meget godt, de kiender enhveres Omstændigheder, Levemaade og Trang i deres Menighed, og besidde deres uindskrænkede Fortroelighed, eller kunde dog i det mindste meget let erhverve sig den, naar de vise sig som Mænd af Indsigter og god Villie. Der gives mange iblandt dem, der beslitte sig paa alt dette, som kan gjøre deres Medmennesker lykkeligere og derfor og søge at erhverve sig grundige medicinske Kundskaber, for i Nødsfald at kunne give et fornuftigt Raad, eller forordne de nødvendige og passende Midler, og disse Mennestevenner er det, som Forfatteren især tilegner sin Bog. — Bogen, som er trykt i stor Format, koster 9 Mk. paa Tryk. og 2 Rdlr. paa Skrib., men til enhver der imod contant Betaling koster 10 Exempl. overlades Exemplaret for 8 Mk. og det 11te Exemplar gives aparte i Riisbet; hvo som tager større Partier til Uddeling blandt Almuesmanden, skal endnu have Exemplarene 16 sk. billigere, nemlig hvert Exemplar for 7 Mk. — Godt og smukt indbundne Expl. kan bekommes for 24 sk. mere.

Vanvittige Personers
Biographier.

Andet Bind og andet Hefte.

Esther 2 —

var en rig Jodes enesie Datter i S —. Han havde, ved en lykkelig Handel, erhvervet sig en stor Formue, nød den nu i en stille Roelighed, og følede sig aldeles lykkelig, naar hans elskte Barn snart ved behagelige Fortællinger forfordede ham Tiden, og snart spillede ham et Stykke for paa Klaveret. Hun var først sytten Aar gammel, men erfaren i alle qvindelige Konster, vel bevandret i mange Videnskaber, slet bevandret i ingen; hun læste Horaz og Homer, men ogsaa Don Sylvio von Rosalba og Siegvart; hun talde sex Sprog og skrev i hvert af samme Breve, som kunde tjene de fleste af hendes Kjøen til Mynster. Hun var smuk, ja mere end smuk; hendes rødsorte Haar, hendes store, end mørkere Øie, hendes Ansigtsblændende hvide Farve, hendes rosenrøde Kinder loffede enhver Yngling til sig. Hun levede i de fve Kjölers stive Tider, men hun bar dem aldrig,

og adskilte sig derved paa en fordeelagtig Maade fra sine Medsøstre. Naar disse paa Spadsereturene pustede under Byrden af Fiskebeenskjolene, og neppe kunde holde deres med Fjær smykkede Hoved lige, da gik hun let frem i en let Kjøle med en let Straahat paa det upudrede Hoved, og blev ofte hemmelig misundt af mange, som sølte Modens Tvang; men ogsaa blev hun haanet som en særfindet.

J F — laae ved denne Tid en ung Officeer fra D — paa Hverving; han saae, talde og elskede den smukke Esther. Da han trakterede Klaveret og Violinen med lige Færdighed, saa fik han snart Udgang til Faderens Huus, som elskede Musikken med Lidenstkaab, og nogle Gange om Ugen gav en Concert ved hvilken alle Kjendere og Dilettanter pleyede at forsamle sig. Det var da en inderlig Glæde for den gode Samle, naar hans Datters Klaverspil tildrog sig alles Beundring, eller naar hun ved sin rene melodiske Stemme afstøttede hele Selskabets Bisald. Hans bedste Viin, de meest udsøgte Lækkerbid bleve da frembaarne i Mængde, og intet blev sparet for at belønne det Bisald med hvilket man havde beæret hans Yndling.

Frederich, saaledes kaldte den unge Officeer sig, var den iorigste Beundrer af den smukke Esthers Talenter; han roste hende offentlig med Henrykkelse og vandt herved den svage Faders Agtelse og Kjærlighed.

Han

Han indbød ham ofte til et Maaltid, og slumrede da tit roelig ind i sin Kæhnestol, naar Frederich og Esther hele Timer stod og sang Arier for ham eller spillede paa Klaveret. — Da han engang tidligere end sædvanlig, opvaagnede af sin Slummer, og mærkede, at Frederich og Ester ikke sang, men talde fortroelig og sagte med hinanden, da sad han ved Aftensmaaltidet i dybe Tanker, og syntes ikke at ændse, naar hans Datter foresang ham en nye Vise.

Esther. Hvad fejler Dem, bedste Fader, De er usædvanlig sørgmodig?

Faderen. Ja det er jeg, og Du er Uarsag til min Kummer.

Esther. Jeg? Gud bevare mig fra, at jeg skulle forårsage en saa god Fader Kummer.

Fad. Naar dette er Dit Hjertes sande Tanker, saa forsvinder min Kummer.

Esther. Ved Gud de ere det, de ere det!

Fad. Da du og den unge Officeer i Dag sang mig i Søvn, da forekom det mig, som Din Haand laae i hans?

Esther. Det er mueligt (forvirret), mig forekom det ogsaa saaledes.

Fad. Trastjal han dig ikke et Kys, just da jeg vaagnede?

Ester. Jeg troer det, ja, ja, det gjorde han.

Fad.

Fad. (med et alvorligt Blik). Og hvad var det hvorom han talde saa ivrig, saa hemmelig med Dig?

Esther. Han bad mig, jeg i Morgen ville gaae ud til vor Have uden for Porten, og tillade ham, at besøge mig der.

Fad. Du afflog dog vel hans Begjering?

Esther. Nej! Jeg lovede at komme.

Fad. Og Du undrer Dig endnu at Sorg ængster mit Hjerte, mærkner mit gamle Dje med Taarer. O Gud lad mig døe, lad mig døe pludselig og strax, dersom Du ikke længer vil unde mig den Glæde, at have et ubesmiltet uskyldigt Barn.

Esther (bedrøvet). Fader! Jeg vil ikke gaae til Haven i Morgen.

Fad. Det var dog noget; men ikke alt. Kan Du finde Dig i, ikke mere at see den unge Officeer, i det mindste ikke at tale mere med ham.

Esther (faldende ham om Halsen). Af Kjerlighed til slig en Fader kan jeg endnu gjøre mere; jeg vil undgaae at see ham, ikke tale mere med ham.

Fad. Prøv dit Hjerte vel; maaskee kan det allerede ikke undvære ham?

Esther. Han har allerede længe været det dyrebare min Fader, men min Fader. Kjerlighed er det eneste, som det ikke kan undvære, og denne Tanke vil styrke mig i mit Forsæt.

Fad.

Fad. Vee mig Ulykkelige! som selv oppussiede den Lue, der kan fortære mit Huus. Jeg, jeg, ikke Du burde have været mere forsigtig. Gud signe Dig og styrke Dig i Dit Forsæt; ikkun da, naar det holder Stand i hele Maaneder, kan jeg igien leve roelig; betænk, at han aldrig kan øgte Dig, at hans Kjærlighed maae gjøre Dig uhykkelig. Betænk det, og vær flog.

Esther. Jeg har ofte selv sagt mig alt dette; det er ret got, at ogsaa De erindrer mig derom, det vil nu have en dobbelt Virkning.

Fad. For i det mindste i nogen Tid at sætte Dig i Sikkerhed for hans Besøg, vil jeg i Morgen tilkjendegive alle mine Bekjendtere, og ogsaa ham, at en af mine Brødre er død i Amsterdam; og at vi i Anledning af Sorgen, ikke kan modtage Besøg i en heel Maaned.

Esther. Gjør det, kjære Fader. I dette lange Tidsrum vil jeg forglemme ham, eller han i det mindste mig, og det kommer jo ud paa eet, ikke sandt kjære Fader?

Fad. Gud styrke Dig, mere kan jeg ikke svare Dig paa det Spørgsmaal, da det spaaer mig nye Kummer. — Allerede næste Morgen blev den gode Gamles Plan udført og Husets Sorg bekjendtgjort for alle Venner. Den dristige Frederich, som ikke tænkte paa at blive opdaget, haabede at være undtagen fra det almindelige Forbud, og lod sig om Eftermiddagen melde hos den smukke

Esther;

Esther; men da man berettede ham, at Religionen forbad hende, at tage imod noget Besøg, saalænge Sorgen stod paa, gik han sørgmodig hjem, og sendte strax efter et Brev, i hvilket han søgte at afmale sin Kjerligheds Storhed, og besvøer hende ved alt hvad der var hende dyrt og helligt, at hun i denne piinagtige Sørgetid dog maatte tillade ham, i det mindste een gang om Dagen, at skrive til hende, og give ham Haab om Svar.

Esther læste dette Brev med en inderlig Fornøjelse, thi hun elskede virkelig allerede Frederich inderlig og med Omhed. Men hendes Forsæt var endnu ikke gammelt nok; den barnlige Kjerlighed til Faderen var stor; hun stred længe; omsider sejrede dog Fornuften; hun ilede med dette aabne Brev til Faderen, og spurgte sig til Raads, hvad og hvorledes hun skulde svare? Faderen læste Brevet med Opmærksomhed, og gav hende det skiltiende tilbage.

Esther. Nu bedste Fader, De vil intet raade mig?

Fad. Jeg kan og tør ikke. Jffun Dit eget Hjerte kan her være Raadgiver. Hvad kunde det nytte, om den faderlige Myndighed afstoang Dig et Svar, som dit Hjerte ikke billigede; det vilde snart forraade baade Dig og mig, og gjøre os begge ullykkelige. Dit Hjerte tænker got og fornuftigt, jeg overlader det til det, selv at overveje
og

og dømme: om man bør føde denne Kjerlighed? En uovervindelig Hindring adskiller Eder, det heder: Religion? vil Du forlade Dine Fædres Troe? eller skal han gjøre det? eller vil Du blot være hans Bolerste? skændte Din Moders Minde, dræbe Din gamle Fader med Jammer; intet Valg bliver tilovers for Dig, vælg imellem dem, hvis Du ej kan forglemme ham, men lad mig ej faae det for sildig at vide, for at ikke pludselig Sorg skal dræbe mig, førend jeg har bestilt mit Huus.

Esther. Jeg vil svare ham, De skal læse det og De dømme, om jeg er værdig til at være Deres Datter?

Hun ilede op paa sit Bærelse, begyndte paa flere end tiue Breve, men sonderrev dem alle igien, da de alle forekom hende at være for haarde, grusomme, ja endog fornærmende; da hun omsider ikke kunde ende noget af dem, gik hun atter til Faderen, og tilstod, at hun vel havde foresat sig, ikke mere at tale med sin Frederich, ja endog, om det var muligt, gandske at forglemme ham, men at hun ikke besad Mod nok til at sige ham det i en kold udeeltagende Tone. Jeg føler, tilføjede hun, at jeg har Standhaftighed til at berøve mig alt Haab, men jeg kan ikke være saa gruesom, ogsaa at berøve ham det.

Fad Saa maae Gud raade, jeg kan ikke, thi mit Raad ville ikke frugte, naar Dit Hjerte ikke frivillig billiger det.

Esther.

Esther. De maae raade mig, De er min Fader.

Fad. Vel da! jeg vil være Fader, og fordrer Lydighed af Dig, som af et Barn. Sæt Dig og skriv (dikterer) Min Herre!

Esther. Saaledes har jeg aldrig kaldt ham.

Fad. Jeg er Fader, jeg befaler det.

Esther (sørgmodig) Min Herre.

Fad. (dikterer). Kom i Morgen til min Fader, han vil tale med Dem.

Esther (skrivende) tale med Dem.

Fad. Og aabenbare Dem det, som min Fornuft allerede forlængst burde have sagt Dem, men som mit Hjerte aldrig vilde sige. Det er nok, send Brevet bort, og lad mig være allene. Du har givet mig nok at tænke paa, jeg maae nytte Tiden og forberede mig.

Næste Morgen lod Frederich sig see i sin Elstes Huus, han vilde først tale med hende, men fandt Døren lukket, og lod sig nu melde hos Faderen. Denne modtog ham med en venlig men tillige bedrøvet Mine. Vil De vel, sagde han til Frederich, roelig høre paa mig; vil de med Oprigtighed besvare mig ethvert Spørgsmaal, som jeg fordriker mig at gjøre Dem, ikke af Nysgjerrighed, men af Nødvendighed.

Frederich. Den smukke Esthers Fader, kan forlange alt af mig.

Faderen. Lever Deres Forældre endnu?

Fred.

Fred. Jeg har endnu en Moder, som elsker mig inderlig og ømt, som sin eneste Søn.

Fad. Er De af Familie?

Fred. Jeg nedstammer fra en af Rigets ældste adelige Familier; mange af mine Slægtninge beklæde anseelige Embeder og staae i høy Raade hos Kongen.

Fad. Hvad vil Deres Moder, Deres Slægtninger, hvad vil Deres Konge sige, naar de alle staae at vide, at Deres Stammes eneste Søn og ædle Spire, at en Officeer af hans Armee, har forelsket sig i en Jødes Datter? — De svarer intet! Held Dem! De søle dybt Bigtigheden af mine Grunde, og De vil endnu engang i sin Tid takke mig, at jeg tog mig den Frihed at forestille Dem samme.

Fred. Om Forladelse bedste Herre; disse Grunde ere ikke fremmede for mit Hjerte, Fornuften har allerede i lang Tid, men forgjæves brugt disse Raaben imod det. Min Kjerlighed til Deres Datter tiltager daglig, timeviis, jeg strider, men jeg maae bukke under. Dersom De forbyder mig Deres Hus, dersom De forhindrer mig fra at see den uforglemmelige, da kan jeg vel ikke fortænke Dem deri, men jeg bliver da højst ulykkelig og maae forbande Dem, som Stifteren til min Ulykke.

Fad. De vil altsaa fremdeles elske min Datter?

Fred.

Fred. (med Bitterhed). Om jeg vil? jeg maae og skal evig elske hende.

Fad. Og hvilken Ende vil denne Kjerlighed tage?

Fred. Derfor maae Gud raade, som dannede mit Hjerte til at elske hende.

Fad. Vil, kan De ægte mit Barn?

Fred. Det kan jeg vel ikke gjøre.

Fad. (heftig). Vil De gjøre det til Deres Bølerske?

Fred. Derfor skal Gud bevare mig; det ville være skrækkeligt hvis jeg for stedse gjorde den, som er meest dyrebar for mit Hjerte, evig ulykkelig, hvis jeg ved Kummer myrdede hendes gode Fader og bragte Skjændsel over hans Minde. Nej! nej! saa dybt skal jeg aldrig falde!

Fad. Kiender De noget andet Middel, som kan befordre Deres Hensigt?

Fred. Nej jeg kiender intet, som kan forenes med Ære og Redelighed.

Fad. Og vil dog ikke frasiqe Dem min Datters Kjerlighed?

Fred. Nej aldrig i Evighed; jeg kan ikke; ved Gud, jeg kan ikke!

Fad. Ulykkelige Yngling! Hvad gjorde jeg Dem, at De vil sanke gloende Kul paa mit Hoved, og da jeg affskildrer Dem mine Lidelser, vil forsøge dem ved end mere at opflamme dem.

Fred.

Fred. Haardhjertede Fader, hvad gjorde jeg Dig, at Du søgte at lokke mit uskyldige Hjerte ved Din Datters uimodstaelige Vindigheder; Du gav mig daglig Vejledning til at føle det dybere og viffere, at hun var den eneste, som kunde gjøre mig lykkelig? Din Eftergivenhed har ført mig ind i en henrivende Strøm, nu, da jeg uden Ophold rives hen ved dens Kraft, gjerne vilde staae imod, og dog ej kan staae imod, først nu viser Du mig Faren, og tilraaber mig, det er ude med mig. Red mit, det er Dit Bærk, giv mig Kraft til at overvinde min Lidenfkaab, og hvis Du ej kan det, saa overrøs mig ej med Bebrejdelser, som jeg ikke fortjener.

Fad. Sandt, men ogsaa Skrækkeligt, at det er sandt! Jeg stikker ved Uforsigtighed Huset i Brand, og forlanger nu af Beboerne, som føle Luene og ikke kan redde sig, at de skal slukke denne fortærende Flamme. Væe mig! Jeg er selv Ophavsmand til min Ulykke; min Lod er Jammer og Elendighed. — Væde Ungling, endnu er der Redning. Jeg besværges, jeg beder Dem, staae mig bi, og vi seire vist.

Fred. Jeg vil gjøre, hvad jeg formaaer, dertil forpligter Fornakten og Vren mig.

Fad. De staaer her paa Hverving; det vil være Dem en let Sag, at udvirke Deres Tilbagekaldelse; Tid og Traværelsen skal overbevise Dem, at Deres Kjerlighed til min Datter, var
den

den største Daarskab. De vil snart finde en smukkere og bedre Kone, og i dennes Arme forglemme hiin.

Fred. O den vise Salomon! Dersom det var mueligt, at forglemme, da behøvede jeg ej Deres Raad; jeg har kundet raadet mig selv, og det maaskee førend De troer. (Han aabner sin Brevtaske og viser ham tvende forseglede Breve.) Sec! disse tvende Breve, det ene til min Moder, det andet til min Onkel, indeholde begge Ansøgning om at blive tilbagekaldt; da jeg deri forestiller, at jeg ved et længere Ophold, nødes til at gjøre Gjæld, saa er jeg overbevist om, at min Begjering snart vil blive bønhørt. Jeg har flere end tyve Gange sendt disse Breve paa Posthuset, men naar jeg betænkte, at jeg snart, borte fra hende skulle hensmægte; ikke mere tale og see hende, da drog det mig med Magt til Posthuset; jeg tog Brevene tilbage.

Fad. Deres ædle Forsæt, beviser Deres end ædlere Tænkemaade! Hvor gjerne ville jeg omfavne Dem, som min Søn, dersom Gud ikke selv havde sat en Kløft imellem os, som hverken De eller jeg kan overskride. Giv mig disse tvende Breve.

Fred. Hvad vil De gjøre med dem?

Fad. Jeg vil sende dem bort, og lette Dem Rampen.

Fred.

Fred. Nej; nu kan jeg ikke! Jeg ved, at jeg elsker haabløs, men jeg kan dog see hende, maaskee ogsaa tale med hende, og det er dog noget.

Fad. Deres Omstændigheder ere ikke med de bedste, bliv derfor ej vred, naar jeg gjør Dem et Forslag, som under disse Omstændigheder hverken kan eller skal fornærme Dem: Naar de ved mig affender disse Breve, naar De virkelig rejse herfra og hjem, da udbetaler jeg Dem ved Affæden tyvetusinde Gylden.

Fred. Herre, De misliender mig! Dog De er hendes Fader, og dette udslætter den Fornærmelse, jeg ellers maatte hevne. Ikke for Millioner ville jeg undvære at være elsket af ham, der er Fader til et saa usfatterligt Barn!

Fad. Jeg har gjort, hvad mit Hjerte frævede af mig, jeg maae nu opfylde det som Fornuft og Pligt fordrer. De maae derfor ikke mistyde mig, naar den bekymrede Fader beder Dem, ikke mere at besøge hans Huus.

Fred. De er Herre i Deres Huus, jeg adlyder.

Fad. Da De ikke vil gribe til det eneste Redningsmiddel, saa maae min Datter gribe til det. Endnu i denne Uge, vil jeg sende hende bort herfra; det vil koste mig Umage, at undvære min Djessteen, men naar en af os skal være ulykkelig, saa vil jeg være det.

Fred

Fred. De er Deres Barns Fader, og det maae aflyde, men betænk vel, at intet er umueligt for den sande Kjerlighed, at Tvang vel kan trykke, men ogsaa end mere opflamme den, at der ikke gives nogen Krog i Verden, hvor jeg ej skulle finde hende, og da staaer jeg ikke inde for noget.

Han gif, og den floge Fader fandt efter modent Overlæg, at Frederich ikke havde Uret, at det var bedre, naar han hjemme holdt et vaaget Væge, og søgte at forhindre, det, som han, bortsejernet, ikke kunde forhindre. Han talde siden efter i en alvorlig, faderlig Tone med sin Datter, og hun lovede ham høstidelig, at hun ville undgaae enhver Lejlighed at tale med sin Frederich.

De foregionne Sørgedage henrandt i Bedrøvelse; Faderen fandt sin Esther ofte grædende; naar han da spurgte om Aarsagen, saa sukkede hun dybt, og tilstod aabenhjertigen, at hun vel kunde holde sig fra Frederich, men aldrig forglemme ham.

Han gaaer, tilføjede hun, hver Morgen og Aften forbi mit Vindue; jeg seer hans Lidelser, og lider med ham. Den gode Fader taug, thi han kunde ikke trøste hende. Da han var bange for hendes Helbred, saa beslattede han, at frasiage sig den ham saa kjere Koelighed, og at rejse med hende til W — som Esther allerede i lang Tid havde ønsket at see; men nu hørte hun med Be-

drø:

ærvørlig paa denne Feslutning; dog gjorde hun ingen Indvendinger, og haabede endog, ved denne Rejse, at finde Lindring i sine Lidelser.

Da Faderen, just en smuk Sommeraften, paa nye talede med hende om denne Rejse, og forkyndte, de skulde tiltræde den næste Morgen, saa aabnedes Døren hastig og Frederich traadde rast ind. Esther sløj ham imøde, og omfavnede ham med Heflighed.

Dersom Du kommer for at tage Afsked, sagde hun kjælt, saa tag imod den erkjendelige Tilskaaelse, at jeg ugjerne skilles fra Dig, at jeg evig skal elske Dig.

Fred. (bitter). Saa er det altsaa vist, hvad jeg blot formodede, (til Faderen) har De da virkelig fuldbragt det Riddingsværk, som jeg, for Deres Varns Skyld saa nødig vilde tiltroe Dem?

Fad. Jeg staaer reen for Dem, og har ej nødig at anklage mig for nogen Forbrydelse. — Om De ogsaa kan gjøre det samme? om det er billigt, at De bryder Deres givne Løfte? det maae De selv bedømme.

Fred. O jeg Nar, at jeg saa længe redelig har holdt det; medens at jeg leed navnløse Piinsler, arbejdede De paa min Ulykke.

Fad. Dersfor bevare mig Gud.

Fred. Kan De vel endnu nægte det? Hvo kunde vel ellers skrive til mine Slægtninger, at

jeg var heftig forelsket i en Jødes Datter, og at jeg før hendes Skyld, naar det ej kunde være anderledes, opofrede mit Embede, min Sjæls Frelse. De har opnaaet Deres Hjem, jeg har i Dag modtaget den strængeste Kongelige Ordre, og skal allerede rejse i Morgen; men lumste Gamle! har Du vel overvejet Følgerne? Jeg vil fortælle Dig dem; jeg rejser til D — og, til Trods for Dig, og min Familie, frasiger jeg mig min Tjeneste og vender tilbage; jeg fordrer Kjærlighed af Esther, og giver hun mig intet Haab, støder hun mig træslesløs fra sig, saa gjør jeg Ende paa mit Liv for hendes Dør, og endnu døende skal jeg forbande Dig.

Esther. Gud det var stræffeligt; da følger jeg Dig, Gud hører det, jeg følger Dig!

Faderen gjorde sig nu længe forgjeves Umage, for at overbevise ham om, at han var uskyldig i hans Tilbagekaldelse, men da han lagde sin Haand paa sit graae Hoved, og raabte Gud om Hævn, hvis han var skyldig, da troede Frederich ham, og lovede, endnu at stride længer, og ikke at forlade sin Tjeneste, naar han vilde tillade ham, eengang hver Maaned at skrive til sin Kiere Esther, og at hun igjen maatte svare ham. Faderen tilfød ham denne Begjering, som Datteren understøttede med varme Tæarer, og først ved Midnat forlod Frederich den redelige Gamles Huus.

Denne

Denne havde ved Afskeden paa det indstændigste bedet ham om, at være en Mand, og at stride med Kjæthed, men den elskende Esther havde flere end een Gang tilhøvet ham, at hun aldrig skulle forglemme ham, og nu dømme man, om Frederich med Mod kunde begynde sin Kamp?

Allerede tidlig om Morgenen stod hun i det aabne Vindue, da Frederichs Vogn langsom kjørte forbi; hendes Øjeblik lovede Frederich evig Kjærlighed og Troeskab. Esther steg strax derefter, tilligemed sin Fader i Vognen. Rejsen var bleven saa meget mere nødvendig, thi hvis hun var blevet hjemme, da havde sikkert en dyb, ulagelig Melankolie fortæret den skønneste Rose. Selv Rejsens store, og Byens end større Udspredelser virkede ifkun svagt paa hendes søge Hjerter, men de forhindrede dog en aldeles Henviisning, og qvægede af og til den vansmægtende Blomst med en styrkende Dug.

Faderen blev, for Datterens Skyld sex Maaneder i Byen; der indfandt sig adskillige Jøder, som bejlede til hende, men da han kjendte og ærede hendes Lidelser, saa nægtede han selv, hvad hun desuden ikke havde givet. Han selv bragte hende hver Maaned hendes Frederichs Brev, og saae, at dette var den eneste Trøst, han kunde give hende. Frederich skrev stedse, at hans Kjærlighed ikke kunde formindskes, og Esther

svarede igjen, at hendes Skulle tiltage, dersom Forsørrelse var mulig.

Da Faderen kom hjem med hende igjen, fik Esther endnu toende Breve, i det sidste skrev han, at han snart maatte svige for Umuligheden, og at han snart ville komme for at døe for hendes Fodder. Esther tilbragte nu, i bange Forventning, et langt pinagtigt Aar, men da hvorken den Uforglemmelige eller noget Brev fra ham, ankom, og hun havde fuld Grund til at tvivle paa hans Troeskab, da bad hun sin Fader om at faae Visshed om sin Ulykke. Han maatte, for at berøeliggende hende, skrive til en af sine forrige Korrespondenter i D — og nøje erkjendige sig, om Frederich levede endnu, og hvorledes det gik ham. Esther bar selv det Brev, hvis Svar for stedse skulde bestemme hendes Skjebne, paa Posthuset, og nu ventede hun atter.

Efter een Maanedes Forløb fik hun Oplysning. Den var skrækkelig; den nagede hende længe, og skulde have gjort Ende paa hendes Liv, dersom ikke ungdommelig Kraft havde stridet derimod. Faderens Ven berettede, at han længe forgjeves havde efterspurgt Frederich, men at han endelig med Sikkerhed havde erfaret, at han havde forladt sit Regiment, og ægtet et smukt, rigt Fruentimmer i Provindsen. Med hende levede han, efter Djenvidners Udsagn, allerede i sex Maaneder i et meget fornøjet Egestab.

Dette

Dette var altsaa hans evige Kjerlighed, raabte Esther, da hun flere end een Gang havde læst Brevet. Den deeltagende Fader søgte vel at træffe hende, og at gjøre hende begribeligt, at Frederich havde slaaet den bedste Vej ind, og forstjente at efterlignes, men Esther gysede, naar hun tænkte sig i en andens Arme, og sværte i samme Øjeblik en frygtelig Eed, at hun herefter skulle hade ham og alle Mandfolk.

Fra denne ulykkelige Time af var al selskabelig Glæde tabt for hende; hun forlod ofte ikke i hele Uger sit Værelse, nød ikkun liden Epise, og taledes endnu mindre. Faderen saae hendes Lidelser, og da han ikke kunde hjælpe, saa nedbrød Kummer snart gandske hans Helbred, som Alderen alt havde svækket. Han kunde ikke mere forlade Sengen, og døde i sit eneste Barns Arme, som blot græd, fordi det ikke kunde døe med ham, og ikke med ham forlade den Verden, i hvilken der ikke herskede andet end Bedragerie og Elendighed. Førend Faderen døde, bad han sin Datter, at nedsænke hendes Kummer med ham i Graven, og at leve saaledes, at han en gang hist og igen kunne omfavne hende.

Hun arvede en halv Million, som Faderen havde gjort frugtbringende hos de anseeligste Kjøbmænd og i den Hollandske Banke. Da hun efter hendes Faders Døds allerede i sit tyvende Aar var myndig, saa opsaagde hun Tid efter anden alle sine Kapitaler, folgte alt, hvad hun ejede i F—, gjorde

ti fattige Familier lykkelige ved rige Gaver og rejste omfærd saa hemmelig og hastig bort, at ingen i Byen fik at vide, hvorhen hun drog, og naar hun kom igjen.

Ingen Mandsperson torde i dette Tidsrum nærme sig hendes Dør, ingen af Byens mange Mandfolk kunde rose sig af, efter Faderens Død, at have talt et Ord med hende; hendes Pige stod imod ethvert Bud og bragte Svar. Da hun havde forladt sin Fødeby, gik der, iblant de andægtige Matroner det Sagn, at man nogle Gange faldig om Astenen, havde seet Stedets Katholske Præst, snige sig ind i hendes Huus og at den smukke Esther rimeligviis var bleven en Christen.

Saa lidet man end ellers kan fæste Troe til sligt et Sagn, saa viiste dog Enden, at de gamle Kvinder, denne Gang, havde været klarseende. Esther søgte virkelig Trost i den christelige Religion, som styrker saa kraftigen i Elendighed, og vederqvæger os, ved at skildre den jordiske Provvelse, som nødvendig til den evige Salighed, og ved at fremstille dens guddommelige Stifter, som den største uskyldig Lidende, til Efterlignelse; mueligt ogsaa, at Sværmerie, den haabløse Kjerlighedens vanlige Ledfagerske, befordrede hendes Hensigt, mueligt, at hun valgte den katholske Religion, fordi hun ved den kunde, bortsiernet fra Verden, og adskilt fra Mandkjonnet, ende sine Dage i stille Beemod.

Rort

Kort derefter lod hun sig see i P — lod sig flittig undervise i den chatolske Religion, og blev, efter sit Forlangende, i Daaben kaldet Karoline Frederike. Hun boede i denne hele Tid i et Nonnekloster, gik aldrig ud; og spadserede ifflun sjelden i Haven.

Den Dag, hun offentlig lod sig døbe, forfikkrede Ynglingerne for første Gang, at de aldrig havde seet en smukkere Pige, aldrig slig en varm, sand Andagt. De taledes om hendes sorte Haar, og hendes end brunere Øjæ, og mangen Pige forglemte siden efter at pudre sig, da Erfaring lærte, at et naturligt Haar gjorde saa stor Virkning. Endnu forend man kunde foreenes om, hvorfra den smukke Ubekjendte kom? hvem hun egentligen var? om hun virkelig besad en stor Formue, var den skønne Karoline allerede igjen rejst fra P —.

Allerede der forlangte hun, at blive Nonne, og vilde derimod testamentere hele sin store Formue til Klosteret; men da Landets Love ej tillod, at en Nonne maae bringe Klosteret nogen betydelig Formue til Medgift, saa kunde Nonnerne ikke tage derimod, og Karoline rejste, rimeligviis efter deres Raad, til D. i B — hvor hun med største Glæde blev antaget af Nonnerne, og strax tiltraadde sit Prøveaar. Det sjeldne Tilfælde, ved hvilket Klosteret saa anseelig blev beriget, tilhød
her

Her Undtagelser, som ellers ikke efter Reglen finder Sted.

Caroline behrevede vel Klosteret med sin hele Formue, men hun betingede sig Interessen deraf til sin Død, og endstjænt enhver Nonne ved Eed maae forbinde sig til Armod, saa blev hun dog fritaget herfra, og Abbedissen indrømmede hende Renterne, dog paa det Vilkaar, at hun skulde anvende dem allesammen til gudeligt Brug, og især til Klosterets Bedstic.

Aldrig havde Klosteret eyet en mere ivrig, hersom Nonne inden dets Mure; uden Kunr paa- tog hun sig enhver paalagt Forretning, ikkun da var hun misfornøjet, naar hun merkede, at man for hendes Rigdoms Skyld, ikke behandlede hende haardt nok; hun bad siedse, og taledede saare lidet.

Hun byggede, endnu i samme Aar, med Abbedissens Tilladelse, tvende prægtige Altare i Klosterets Kirke, det ene blev indviet til den hellige Karl, det andet til den hellige Frederich; til det sidste udkastede hun selv Ideen for Konfirmeren og gav ham et lidet Portrait, efter hvilket han noye maatte afbilde den Helliges Ansigt. Hun smilede for første Gang igjen, da Alteret blev oprejst i Kirken, og dvælede ofte halve Dage og Natter bedende ved sammes Fod.

Da hendes Prøve-Aar var udløbet, forlangte hun med en ædel Uroelighed, og kjendelig Længsel, at blive optaget; og aldrig var hun saa tilfreds

og fornøjjet, som den Dag, da dette blev hende bevilget. Med et fast og standhaftigt Mod afslaaede hun i Præsens Hænder, Kyndighedens frygtelige Eed. Det forsamlede Folk kaldte hende en levende Helgen, og Nonnerne takkede Forsynet, som havde tilført Klostret ikke allene saa rig en Pige, men ogsaa i hende et sandt Exempel paa sand Guds- frygt.

Hun deelte nu sin Tid imellem Bon og Arbejde, meer end halvdelen var opofret til det første; ikkun om Aftenen plejede hun, at gaae ned i den store Klosterhave, hvor hver Nonne havde faaet et afdeelt Stykke til egen Bearbejdelse. Hun valgte sig et i den meest øde og affidesliggende Krog i Haven; hun omfattede det med Murer og Malar- urt; i sammes Midte plantede hun en henvisnet Rosenbush, og satte smaa Træer kaldet den brændende Kjerlighed deromkring. De øvrige Partier beplantede hun med de smukkeste Blomster, og da hun ikke sparede paa Penge, saa blomstrede hendes lille Have snart; hun gik da tankesuld der om- fring, og græd ofte for sig selv, naar alt, den udtørrede Rosenbush undtagen, var grønt. Haven var omgivet med en høj Mure; paa høire Haand kunde man vel see Tagene paa nogle af Klæbe- Husene, men dog saae man blot det Øverste, hvor intet Vindue var aubragt, igjennem hvilket Bys- gjerrigheden kunde forurolige de censomme Nonner; paa den venstre Side saae man høje skovrige Bjerge,

som ragede mægtig ud over Murene, men som dog laae hele Miile borte derfra.

Naar nu Solen paa en klar Aften, lidt efter lidt dalede ned bag disse høje Bjerge, og der herskede en øde Stilhed i Haven, da dvælede Caroline der endnu ofte i hele Timer og spurgte ofte sin Skaber i en klagende Tone: hvorfor ikke ogsaa hendes Livs Aften nærmede sig? hvorfor ikke hun, lig Solen, sank ned i Gravens Nat, for der igjen, forklaret, at opvaagne.

Engang stod hun, sysselsat med denne Tanke, endnu i Haven som alle Nonner allerede havde forladt. Hendes Hjerter sølede den Gang især Smerterne af det eddersfulde Saar; hun erindrede sig just en Aften, som hun glad havde tilbragt i sin Frederichs Selskab; hun græd, vriede Hænderne, og soer til Slutning forskrækket tilbage, da der ved Siden af hende staj noget hvidt forbi hen til en nærværende Busk.

Hun fattede Mod, traadde nærmere til, og fandt en Steen, som var omviklet med Papir; hun udfoldede det, og læste følgende Ord, som vare skrevne paa engelsk: "Ulykkelige Esther! "Dersom Du endnu har Medlidenhed med det "ulykkeligste af alle Mennesker, med Din troe "Frederich, saa lad dit Øje falde paa det nærmeste Tag og slut fra hans angstelige Haandebrien til hans skrækelige Pinsler. Men hvis "haardhjertede Mennesker bedrog Dig, ligesom de
be

"bedrog mig, dersom Du end ikke i Klosteret,
 "endnu har forglemt ham, da kom i Morgen Nat
 "ned i Kirken, Du skal finde mig skjult under
 "Bedestolen i Begravelses Kapellet. Ved en sagte,
 "tre Gange igjentagen Hoste, vil jeg kjende Dig, og
 "ile i Dine Arme. Jeg vælger ved Overlæg dette
 "ubekjendte Sprog, for, at dersom dette dristige
 "Bovespil skulle mislykkes, at dette Blad da ej
 "skulle forraade Dig og mig!

Dette Brev satte Caroline i en skrækkelig
 Tilstand; hendes første Djekast var til Gud om
 Hjælp, det andet mod Taget, hvor hun skulde see
 sin Frederich igjen.

Det var virkelig ham; han var klattret op
 til de øverste Lægter, havde udtaget Tagstæneene,
 og saae med halv fremskjævet Legeme ned i Haven.
 Aftenrøden farvede hans Ansigt, den alt dalede
 Soels sidste enkelte Stråler oplyste det anden af
 og til. Caroline saae, hvorledes han nu fryg-
 teligen vriede sine Hænder, og nu, bønfoldende,
 nedstrakte dem imod hende; hun vinkede til ham
 med sit hvide Tørreklæde, viste nogle Gange med
 Haanden paa Kirketaarnet, og ilede bort, for i
 sin Zelle at samle Kraft og at fatte sig; flere end
 een Gang sank hun aandeløs ned, men rejste sig
 snart igjen, da hun frygtede for at blive opdaget.

Det stormede stærkt i hendes Hjerter, hun
 havde hidtil været from og hellig; ingen Tanke
 om Verden og dens Glæder, forstyrrede hende i sin
 Een-

Eensomhed, hun søgte Roelighed i Klosteret, Trost ved Bønnen, og troede, at have fundet begge Dele; men nu saae hun Frederich igjen; hun blev ved Brevet og hans angstelige Gebærder overbevist om hans Troeskab, hun havde endnu aldrig kunnet forglemme ham, hun elskede ham paa nye, og heftigere end nogensinde forhen. Hun troede ikke, at den aflagte Eed kunde forbinde hende; hans Utroeskab havde afstønniget hende den; hans Troeskab ophævede den igjen. Af Kjerlighed til Frederich havde hun ladet sig døbe; for evig at helliges hans Minde, var hun gaaet i Kloster; for igjen at kunne see og elske ham, havde hun fast besluttet, i hans Arme igjen at forlade det. Religionens Grundsætninger, som skulde forhindre dette Forsæt havde endnu ikke fæstet dybe Rødder i hendes Samvittighed. Mægtigere og kraftigere fremspirede Kjerligheden som desuden sonderriver de stærkeste Bænder, atter i hendes Hjerte.

Den paafølgende Dag var en Løverdag; hun hverken bad eller arbejdede, hun gik vel de ti Gange til Haven, saae stedsse til Taaret og saae, naturligtviis, intet. Tilfældt, da Dagen var snart til Ende, tænkte hun først paa de store Hindringer, som skilte hende fra sin Frederich. Kirken var om Natten tillukket for enhver Nonne, hun kunde vel bede der, men i et Chor, hvis Vinduer blot skødte til Kirken. Da hun der, tilligemed de andre Nonner havde holdt Aftenbøn, og havde

Avel.

Ænelse, at hendes Frederich alt var i Kirken, bad hun Sakrifiserinden om Nøglen til Kirkeporten, fordi hun, som hun foregav, vilde antænde Lampen paa det af hende byggede Alter, og der holde Bøn. I Morgen tidlig, giver jeg Dem den tilbage, sagde hun ængstelig, og havde allerede en Fordring i Beredskab, isald hun ville vægre sig, men den Godtroende tog ikke i Betænkning, at opfylde hendes Begjering.

Da alle Nonnerne sov i Klosteret, steg Karoline skjælvende ned i Sakrifiet, lukkede det op, og traadde virkelig med en brændende Lampe ind i Kirken; hun satte Lampen paa den hellige Frederichs Alter, ilede til Begravelses Kapellet, hængte de trende Gange, og Frederich sank i hendes Arme. — Heste og Vogn staae færdige, hviskede han sagte. Dersom Du, endnu elsker mig, dersom Du i det mindste har Medlidenhed med mig, og ikke vil, at jeg skal gjøre Ende paa mit Liv lige for Dine Øjne, saa følg mig.

Karoline. Jeg følger Dig, Uforglemmelige, jeg følger Dig, naar Du først har besvaret mig tvende Spørgsmaal: var, eller er Du gift?

Frederich. Jeg er det, men jeg var det ikke, o dette skjændige Bedragerie kunde snart have gjort Dig og mig ulykkelig.

Karol. Ved Du, at jeg er fattig, ikke længer rig? at Klosteret er i Besiddelse af min hele store Formue?

Fred.

Fred. Jeg ved det, og foragter det alt, da er meget glad, naar man vil beholde den, som Løsepenge for Dig. Gud gav mig overflødig Rigdom, og under mig nu den store Glæde, med den at gjøre Dig fuldkommen lykkelig.

Karol. (faldende ham om Halsen). Dyrebarest, jeg følger Dig. Gud saae min Lidselse, Gud kjendte min Hensigt; Han vil ikke hegne Meeneeden.

Fred. Jeg har bragt Klæder med til Dig, Du maae Klæde Dig om, men skynd Dig, frygt ikke; mine Tjenere staae paa Vagt ved den aabne Kirkedør, og dersom vi opdages, komme de os strax til Hjælp.

Karoline Klædte sig om i største Hast; hun slængde sin Konnedragt i en Krog, og flygtede, indhyllet i en Kiole, ved Frederichs Arme ud af Kirken. Tre af hans Tjenere forenede sig med dem og fulgte i en liden Graastand.

Da de havde lagt de faae Huse, som laae omkring Klosteret, tilbage, mødte de paa Landevejen en Vogn, i hvilken de steg ind og jog bort i fuld Spring. Da Morgenens brød frem, havde de allerede naaet Brændsen, og kom lykkelig til en protestantisk Bye hvor de i al Fald kunde vente Beskyttelse.

Først nu begyndte Karoline at tale, og ved Ord at udtrykke sine Følelser, hidtil havde hun blot lagt stille og fuld af Angst i Frederichs Arme,

Arme, havde stedse seet sig frygtsom omkring, stedse været bange for at blive for tidlig opdaget.

Frederich spurgte, hvorledes det kunne gaae til, at hun havde forladt F — , antaget den christelige Religion, og var bleven en Nonne? Caroline fortalte, det han merkede let, at det alt var skeet af Kjerlighed, at hun, for hans Skyld, havde gjort sig ulykkelig; han omsavnede hende med end større Fyrighed, og lovede højtidelig, ved evig Kjerlighed, at belønne hendes Lidelser. Han fortalte hende tillige, hvad der var hændtes ham i den lange Tid.

Da han var ankommen til D — overøste hans Venner ham med nye Vebrejdelser oover hans Kjerlighed til Esther; han erfarede, at ikke hendes gode Fader, men en af hans bedste Venner i F — havde forraadt ham, og udvirket hans saa hastige Rappel.

Strax efter hans Ankomst gjorde man ham adskillige Forslag til fordeelagtige Partier; han satte sig derimod og gav derved sine Venner Lejlighed til nye Mistanke, de formodede, med god Grund, at han endnu elskede, de opdagede, rimeligviis ved nyt Forræderie, at han endnu førte Brevvevling med sin Elskede. Hans Onkel var meget rig, og General. Denne lod han engang falde, og overleverede ham en Depeche, som han i største Hast skulde bringe til Havnen, og give til Commandeuren for nogle Krigsskibe. Han traf ham

ham paa et Skib, som just skulle afsejle til en Øe. De kommer, som De var kaldet, sagde han til Frederich, jeg har allerede længe ventet Dem, De er ansat som Capitain ved Landtropperne, som jeg skal sætte over til Den. — Hvis De var kommet en Time tidligere, saa havde jeg lettet Anker, thi Vinden er god, og jeg maae benytte mig af den.

Den forbandede Frederich forsøgte vel at gjøre Indvendinger imod denne gruesomme Fremgangsmaade, og forlangte, at man dog i det mindste skulle lade ham faae Tid til at hente sit Tøj fra Hovedstaden, men Commandeuren overbeviste ham om Umueligheden, og forsikrede ham tillige, at hans Benner allerede havde draget Omforg for alle hans Fornødenheder.

Han fandt ogsaa virkelig alle sine Sager i Skibsrummet tilligemed sin Tjener, som overleverede ham et Brev fra sin Moder. Hun gjorde ham heri de største Vebrejdelser for hans daarlige Nærighed, hvilket han, uagtet hendes Formaning, søgte at fortsætte ved de meest usfornuftige Breve; han kunde, skrev hun videre, takke sig selv for, at man skred til strengere Midler, og sendte ham til Døden, indtil han var helbredet fra denne Drafstyldige Nærighed.

Endnu førend han havde læst Brevet heelt igjennem, sejlede Skibet allerede ud af Havnen. Han var utrokelig over, at han ikke ved nogle Ti-

niet

ater kunne undertrette sin Elskede om denne voldsomme Bortførelse. Overfarten var farlig; den varede i sex Maaneder og Frederich spærvede i den største Vissfare; endelig naaede de Landet, og Frederich sendte vel med de tilbagegaaende Skibe Breve til Esther, men rimeligviis ere de aldrig komne tilstaaede, thi hun boede ikke længer i *F* — og ingen vidste hendes Opholdsstæd.

Frederich forglemte ikke sin Pige, fordi han var langt borte fra hende, han tænkte bestandig paa hende, besluttede, evig at elske hende, og at dæ forend han skulle række nogen anden sin Haand. I hele atten Maaneder ventede han forgyvet paa Efterretninger fra hende; der landede imidlertid adskillige Koffardie Skibe, men ingen fra den Haan, hvor han havde bestemt, at Esther skulle afgive sit Svar. Omfider kom ogsaa Skibe fra det Sted, de medbragte ham mange Breve, han gennemløb dem hastig men sandt intet fra Lydsland deriblant: maaskee havde han, uden at læse dem, kastet dem alle hen i en Krog, dersom ikke en Pakke med et sort Sejl, havde tilbraget sig hans Opmærksomhed. Han aabnede den, og fandt strax, at hans Moder og Dnsel vare døde af en epidemisk Sygdom, som da grasserede i *F* —. Sparsomt stod hans Taarer, fordi hun, paa saa streng en Maade havde lagt Hindring i Vejen for hans Kjerlighed, men med glade Bevægelser sprang han op, da han saae, at den samme Dnsel, hvis

treude

trende Sønner kort forhen vare døde, havde indsat ham til Arving af sin store Formue og alle sine Midler. Et Brev, som Onkelen havde skrevet paa sin Døds seng forsonede desuden Frederich gandske med ham; han bad ham om Forladelse, at han havde behandlet ham med saa streng Haardhed, sendte ham den Kongelige Befaling, med det første Skib at vende tilbage til Fædrelandet, og formanede ham blot til Slutning i de mildeste Udtryk, at han gandske skulde forglemme sin daarlige og haabløse Kjerlighed, og snart gjøre en af Landets ædle Døttre lykkelig med hans Haand.

Frederich vilde gjerne ikke have afflaaet den Døendes Begjering det, som han saa standhaftig nægtede den Levendes Trudsel, men Mindet om den smukke Esther kunde ikke udslukkes af hans Hjerte. Hun var hans første eneste Kjerlighed, som saa villig fremspirer i Storm og Uvej, og som skyder desto større og stærkere Grene, jo meer og jo oftere man søger at afbrække dem.

Den salige Tanke, at Esthers gamle Fader allerede slumrede, at hun nu var frie, og ikke ville vægre sig ved, at antage den christelige Religion, sysselsatte hana ene og allene paa den lange Rejse.

Han besluttede, at stille sig ved sine Ejendomme, og derefter i en ubekjendt Krog at leve, ikke

ikke allene fornøiet, men ogsaa i al Magelighed med sin Tjenestere.

Lykken syntes at være hans Forhavende gunstig, hans Rejse var behagelig, og inden tre Maanedes Forløb landede han allerede ved D — s Kyst. Da hans Nærværelse var uodvendig ved Overtagelsen af hans store Arv og han i det mindste i nogle Maaneder ikke kunde forlade sit Fædreland, saa bekendtgjorde han strax den smukke Esther sin store Lykke, og sit Forsæt, bad om et hastigt Svar og sendte sin tro Tjener til F — som ifald Faderen endnu levede, hemmelig skulde overlevere hende det, men ikke komme tilbage uden Svar.

Jærend han kom tilbage havde Frederich allerede frasagt sin Tjeneste, som bandt ham til sit Fædreland, bortforpagtet sine Godser og været blot med Utaalmodighed paa Tjeneren. Han blev meget bedrøvet da denne omsider kom tilbage, og bragte den uventede Efterretning, at Esther ikke langer boede i F —, at hun i P — havde ladet sig døbe, og formodentlig, levede i et Nonnekloster. Tjeneren havde efter lang forgjæves Efterforskning faaet alt dette at vide af hendes forrige Pige, som var lykkelig gift i F —. Hun dulgte ikke heller for ham, at Frederichs Utroeskab og Giftermaal, som man i D — fortalte med Bished havde opvakt denne Beslutning hos den fædse troe Esther.

Frederich fløj ved denne skrækkelige Efterretning selv til F — og da alt blev bekræftet, ligesaa hastig til P — . Ogsaa her erfarede hiin, at Esther virkelig havde ladet sig døbe, men ingen kunde eller vilde give ham Underretning om hendes nærværende Opholdssted; ikkun ved vedholdende Efterspørgsel og store Foræringer aabnede han Nonnernes Mund; og fik ved dem Efterretning om at hun virkelig allerede til D — i B — var bleven Nonne, virkelig havde afslagt det evige Løfte, testamenteret Klosteret al sin Formue og var der anseet som en Helgen. Denne Jobspost tilintetgjorde paa engang alle de romantiske Planer, som hans Kjærlighed havde drømt og udkastet; han gjorde i det første Øjeblik det første Løfte, at forsøge alt for at besøge hende til at flygte fra Klosteret, og hvis hun ej ville bønføre ham, da ligeledes sørgende at tilbringe sine Dage i et Kloster. Syffelsat med dette Forsæt, og styrket ved Haabet, at han maaskee endnu kunde redde hende, rejste han nu til B — og tog, med frit Forsæt, Vejen over D — .

Klosteret laae i en eensom Dal, og ikkun faa Huse deromkring. Et anseeligt Bertschuus, som forðum havde tiltrukket sig Næring ved en nærvedliggende Sundhedsbrønd, men som nu vedligeholdt sig ved de hyppige Balsfarter til Klosterkirken, laae vel ved Klosterhavens Mure, men der var ingen Udsigt dertil fra noget Vindue, og

Fre

Frederich kunde blot, ubirksom see paa de Myr-
rer, som indsluttede hans Elskede.

For ikke at opvække Mistanke, og for tillige
at unde sin troe Tjener Tid til at efterforske, gjorde
han sig syg i tre Dage, og tilbragte til sin største
Pine, den meeste Tid i Sengen og paa sit Bæ-
relse. De utrættelige Spioner bragte ham snart
fikket Efterretning, at den smukke Esther virkelig
var i Klosteret under det Navn Angelika, og at
hun der formedelsk sin store Fromhed og end større
Rigdom var almindelig agtet.

Den tredie Dags Aften, havde Frederich
ikke faaet meget mere at vide; man havde blot
sagt hans Tjener, at hun gjorde de Fattige meget
godt, og havde bygget tvende prægtige Altare i
Kirken, som Tjeneren selv havde seet, og paastod
han at den hellige Frederich, som var fremstillet
til Dyrkelse paa det ene, ganske lignede hans
Herre.

Denne sidste Efterretning opvakte Haab i El-
skerens Hjerter; han gik selv om Morgen til Kir-
ken, fandt at Tjeneren havde dømt rigtig, og slut-
tede, at han endnu maatte leve i den uforglemme-
liges Erindring. Da han ikke uden Mistanke kun-
de blive her længer, saa ilede han til Hovedstaden,
for der, ubehindret at kunne udfaste fikke Planer
til sin Elskedes Frelse.

Berten, som havde besøgt ham nogle Gange,
og viste Medlidenhed ved hans Kolik Smerten,
for

forfikkrede ham, at Sundhedsbrønden, som laae der i Nærheden, var et sikkert Middel for denne Svaghed, ifkun at man skulde vedblive, i det mindste i een Maaned at drikke den; til hvilken Ende man maatte forsyne sig med en Læge Attest og med Ordens-Inspecteurens særdeles Tilladelse, da de mange Gjester, for nogle Aar siden, havde forfyrret den klosterlige Censomhed, og den nu værende saare andægtige Abbedisse ikke under andre Vilkaar tillod nogen Fremmed at opholde sig der.

Paa denne Efterretning grundede Frederich sin Plan; han skaffede sig snart den fornødne Attest fra Hovedstaden, tilligemed den ommeldte Tilladelse, han kjøbte sig Heste og lod forfærdige Fruentimmerklæder; hans tvende Tjenere, som kjendte deres Herres Plan, gjorde imidlertid Bekjendtskab med en Smedesvend, som paastod, at han kjendte deres Herre meget got, og som sin hele Levetid vilde være ham Tak skyldig, fordi han paa hans indstændige Begjering, havde skjænket ham sin Frihed engang da han i Drukkenskab havde ladet sig hverve.

Da Tjenerne om Aftenen fortalte Frederich dette, saa befalede ham dem strax, om Morgen tidlig at opsøge dette Menneske. De efterkom hans Ordee, og da Frederich ogsaa erindrede sig ham, og under Samtalen fornam, at han ikke var nogen Katholik, saa tilbød han ham sin Tjeneste, som han med Glæde imodtog. Fre-
derich

derich ventede, at komme til at bruge ham, og besluttede strax, at forsørge ham sin Livstid, hvis han maaskee ved hans Hjelp kunde redde sin Elste.

Da alting var færdig til at udføres, rejste Frederich til D—. Han leverede de fornødne Attester til den glade Bert, og denne bragte dem strax til Abbedissen, som slet ikke tog i Betænkning, at tilstaae den fremmede syge Herre frit Opholdsstæd; dog under den udtrykkelige Betingelse, at han ej maatte nærme sig Nonnernes Tale-Stue, som ingen Fremmed, men blot Benner og Slægtninger torde betræde.

Frederich brød sig ifkun lidet om dette Forbud, da han desuden var overbevist om, at han ikke paa det Sted kunne tale med sin Elste uden at blive opdaget; hans eneste Ønske paa den Tid var, hemmelig og ved nogle faae Linier at give hende sin Rørværelse tilkjende, men dette lod sig ikke saalet udføre. Saa megen Umage alle hans Tjenere end gjorde sig, for at finde et Sendebud, saa kunde de dog ingen finde, som var beqvem hertil; thi alle de, som boede der paa Stedet, levede af Klostret, og enhver var paa det strengeste forbudet at aflevere noget Brev i Klostret, førend det først var foreviiist Abbedissen.

Tjorten Dage vare allerede forløbne, og Frederich endnu ikke kommet sit Maal nærmere; han mistroplede allerede gandske, om at naae det, da han engang paa en eensom Spadseretour opdagede,
at

at Vertshusets Tag ragede frem over den høje Havemuur, og at man kunne oversee Haven. Han ilede derop, slog op til de øverste Vægter, afløstede nogle Stene, og overkuede nu hele Haven.

Fra dette Øjeblik laae han hver Aften og hver Morgen paa Luur paa det eenfomme Vost, hvor ingen kom og forstyrrede ham. Allerede den anden Aften kjendte han sin Est her blant de spadserende Konner; hun havde sit Havepartie nær ved den Deel af Muren, som stodte til Vertshuset; hun slog sit Slør tilbage, han saae hendes sorte Haar, hendes lidende Ansigt og beundrede Havens sjældne romantiske Anlæg.

Da han mærkede at hun ofte opholdt sig i Haven, naar alle de andre havde forladt den, saa grundede han sin Plan paa denne Omstændighed og udførte den lykkelig. Da ingen Dør uden fra førte til Haven, saa valgte han Kirken til at befrie hende, da han troede, at Konnerne ubehindret kunne besøge den ved Dag og ved Nat.

Han indviede sin nye Tjener i Hemmeligheden; denne betingede sig fire Dage til det nødvendige Arbejde, og den femte Morgen forsikrede han ham, at han nu, uden Møje til alle Tider kunne oplukke Paaesen til den lille Kirkedør.

Nu fulgte det, som jeg allerede har fortalt mine Læsere, og Karoline blev lykkelig reddet.

De Elskendes første og eneste Dnske var, for evig at foreenes; den fromme, andægtige Karoline, — saa stor er Kjerligheds Magt — tog slet ikke i Betænkning, fra nu af at beskjenne sig til den protestantiske Religion; thi blot herved kunde hun løses fra sit Løfte, og Frederich var opdraget i denne Religion.

Da han ikke vilde vende tilbage med hende til D — hvor hans saa aarvaagne Familie snart ville have opdaget hendes Herkomst, saa besluttede de eenstemmig, at rejse omkring i Europa, og der at udvælge sig det meest behagelige Opholdssted.

Deres Vej førte dem igjennem et lidet Hertugdøm, som den Gang blev regjeret af en meget menneskekjerlig og selvstændig Fyrstinde. De opholdt sig der i nogen Tid, og søgte efter en Præst, som skulde sammenvie dem hemmelig.

De vilde neppe have truffet paa nogen, da de manglede alle nødvendige Beviisligheder, hvis ikke en Hændelse, paa den behageligste Maade, havde opfyldt deres ivrige Dnske.

Karolines Skønhed, som nu begyndte paa nye at blomstre, var af det Slags at enhver som saae hende maatte hylde hendes Indigheder, og det varede ikke længe, førend man ved Fyrstindens Hof talede med Henrykkelse om den smukke ubekjendte Dame. Fyrstinden blev nysgjerrig, og lod efter hendes vanlige, behagelige indtagende
Maade

Maade, Karoline bede, at bære hende med et Bælg.

Frederich underrettede Karoline om alt, hvad hun skulde sige, og hvorledes hun skulde anstille sig; men Karoline blev fortryllet ved den saa saare nedladende og venkabelige Maade paa hvilken Fyrstinden modtog hende; ja den gjorde hende endog saa aabenhjertig, at hun fortalte hende sin hele mærkbardige Historie. Fyrstinden, som alt for vel kjendte Kjærligheds Magt, og som selv havde haft store Hindringer at stride med, førend hun kunde række sin inderlig elskte, nu forevigede Mand sin Haand, beærede denne Fortroelighed med Ædelmodighed og Venkabel.

Efter nogle Dages Forløb lod hun Frederich tilligemed Karoline indbyde til Slottet, og Hofpræsten sammenviede dem i Fyrstindens hemmelige Kabinet, efterat Karoline først havde aflagt sin Troesbekjendelse i den protestantiske Religion.

Den ædelmodige Fyrstinde var det eneste Vidne ved denne Handling og forærede Karoline en smuk Ring, som Frederich stak hende paa Fingeren, og som hun maatte love med ubrødelig Troeskab, at tage med sig i Graven.

Her er den Tidspunkt, i hvilken jeg — hvis jeg ellers ikke skal fornærme Sandheden — i Oprigtighed maae tilstaae mine Læsere, at den smukke Escher og den ulykkelige mærkværdige Gamle
er

er en og samme Person, og at denne Fortælling indeholder den sidste sande Historie.

Om jeg gjorde Ret, i at tie saa længe, og med frit Forsæt at forvirle mine Læsere? om jeg opnaaede min eneste Hensigt: end mere at opvække, og til det yderste at spænde deres Forventning? derom maae de selv dømme.

Hendes Vanvittighed har fra denne Tidspunkt af uforfalsket udmerket sig adskillige sande Tildragelser; jeg vil altsaa ikkun berøre disse, og ikkun da være omstændelig i min Fortælling, naar hun gandske viger fra Sandhed.

Himeligviis skulde Frederich ikke have forladt dette Hertugdøm, hvis Fyrstinde tilfagde ham Beskyttelse, dersom ikke Følgerne af de store Lidelser nu først havde yttret sig paa Karolines svækkede Helbred.

Lægerne anordnede Spaa; Frederich rejste det paafølgende Foraar virkelig derhen med Karoline, og nu fulgte alle hine Begivenheder (see andet Bind's 1ste Hefte) som den vanvittige Gamle selv har fortalt mig. Frederich forspilte virkelig den største Deel af sin Formue til Spaa, Pisa, Paris og London; han blev paa det sidste Sted virkelig arresteret, og løsladt ved Karoline, som solgte alle sine Smykker.

Frederichs Venner, som formodentligen havde faaet hans Misallianz at vide, forenede sig virkelig til hans Odelæggelse, indløste hans Obligationer

gationer, og tilkjøbte sig hans' arvede Godser, til en ringe Priis; han rejste virkelig med hende til Hamborg og vilde reise detsfra til D — for i det mindste at redde noget af hans saa anseelige Arvpart, da han blev dødelig saaret i en Duel, og døde i Karolines Arme; det er urigtigt, at hun i London nedkom med en Datter, hendes sande Tilstand var langt skrækkeligere; den ulykkelige Frederich! efterlod sig en ej allene trostesløs Kone, uden alle Udsigter, uden mindste Formue, men hun var endog frugtsommelig.

Den Forladte vilde og kunde ikke reise til D —, hvad ville hun have udvirket imod sin afdøde Mands vigtige Venner; hvorledes kunde hun, — hvilket neppe hun selv haabede, — vente Understøttelse og Hjelp fra dem? Hendes enesie, endnu muelige Haab var henvendt paa Fyrstinden som ved hendes forrige Afreise, havde forsikret hende sin Beskyttelse, ja endog forlangt, at hun, naar hun kom i Nød, frit skulde henvende sig til hende, og da vente virksom Hjelp. I Hamborg gav Karoline alle sine Tjenere Afsked, forærede dem, hvad hun endnu kunde undvære, og beholdt blot saa meget tilbage, at hun, uden Befymring kunde naae den vennefulde Fyrstindes Lande.

Førend jeg fortæller Følgerne af denne Rejse, maae jeg vende tilbage til Nonneklosteret, som Karoline, i sin Elsters Arme, saa pludselig og
uber

uberebt havde forladt. Den store Fortroelighed som hun ved sin Gudsfrugtighed havde erhvervet sig hos alle Nonnerne, maatte have bortryddet enhver Mistanke om en overlagt Flugt, hvis de ikke kort Tid derefter havde fundet hendes Nonnedragt og i samme Frederichs Brev, i en Krog i Kappellet. Da de ikke kunde læse det; sendte de det ufortøvet til deres Præst, og modtoges snart en troe Oversættelse, som aldeles bekræftede hendes Flugt.

I Begyndelsen trøstede Nonnerne sig meget let over Tabet af en Meeneedig, som havde efterladt dem sin store Formue til Erstatning; men da Ubetidsen et halvt Aar derefter vilde hæve Renten af disse Kapitaler, og man vægrede sig ved at udbetale dem imod Klosterets Dvittering, da først indsaae de, at de uden Karolines Tilbagekomst ingen Nytte kunde have af denne hele Kapital.

Karoline havde, da hun blev døbt i P — efter de der værende Nonners Raad, igjen sat sin hele Formue paa Rente i forskellige Banker; hun overgav, da hun virkelig blev Nonne i D — vel alle Obligationerne til Ubetidsen, men da denne havde forsikket hende Nydelsen af Renten for Livstid, saa vedblev Caroline at udstæde Dvitteringerne, og Ubetidsen havde hidtil, maaskee i hemmelige Hensigter, maaskee af Mangel paa behørig Indsigt, anseet det for ufornødent, paa Klosterets Bekostning, at lade Obligationerne omskrive.

Det

Det var nu gandske naturligt, at Ubediffen ønskede, at faae Efterretning om Karolines Opholdsstæd, og om mueligt at overtale hende til at vende tilbage til Klosteret. Espioner blev udsendte overalt, man tilsendte ethvert Kloster i de tydske Provindser en nøjagtig Beskrivelse over hendes Person. De fornemmeste Geistlige viidt og bredt omkring, gik selv paa Spor, til Bedste for det bedragne Kloster, og fik vel Spor paa hendes forrige, men ej paa hendes daværende Opholdsstæd; thi Karoline var allerede den Gang i Pisa og rejste ikke mere tilbage med ham til Tydskland.

Dersom den stakkels forladte Karoline blot havde formodet denne besynderlige Omstændighed, dersom hun fra et protestantiskt Land havde tilskrevet Nonnerne og tilbudt dem Halvdelen af sin Formue, de havde gjerne oversendt hende den anden Halvdeel af de gandske unyttige Gjeldsbreve, og formodentligen tilfagt hende Sikkerhed; men den haab- og trøstesløse Karoline anede ikke denne Lykke, hun gennemrejste i en ussel Vogn nogle Handelsstæder, hvor hun, imod Qvittering modtog Renten af sin Kapital.

Da hun satte alt sit Haab paa den ædelmodige Tyrskindes Hjelp, og snart fik at vide, at hendes Søn regjerede, men at hun dog endnu levede, saa tog hun den nærmeste Vej til Hertugdømmet

dømmet og gennemrejste en Deel af det katholiske Bispedømme B —.

Solen var nær ved at gaae ned, da hun kom til en liden Bye; et Kloster laae lige over for Bertshuset, Kirkedøren stod aaben, hendes Ulykke havde igjen gjort hende andægtig og vækket hendes Samvittighed, hun gik derind og holdt en lang Bøn. Da hun kom ud igjen fulgte der hende en Munk i Hælene, som søgte at komme i Samtale med hende, overvældede hende med mange Spørgsmaal, og fulgte hende til Bertshuset, hvor han, til hendes store Glæde, tog en ligegyldig Afsked fra hende. Munkens besynderlige Spørgsmaal opvakte Mistanke hos hende, og nu først indsaae hun, at det kunde være hende til megen Skade, hvis hendes forrige Stand blev opdaget i et katholisk Land.

For at undgaae dette, forlangte hun et særskilt Bærelse og overlagde just hos sig selv, hvor meget hendes store Ulykke endnu kunne forstørres, da nogle Rettens Betjentere traadde ind og forlangte, at see hendes Pas og hendes høyre Haand. Caroline fremviste med Standhaftighed det første, men stielvede, da Betjenterne meget opmærksom betragtede den lille Finger, udraabte: det er rigtigt! og igjen gik stiltiende bort.

Hun havde ved en Hændelse brudt denne Finger i Klosteret, den var, efter Helbredelsen, mærkelig brun, og den Ulykkelige havde Grund til

at frygte for Opdagelse. Hun vilde allerede flygte bort til Guds og efterlade sig sine smaa Sager, men hun blev strax nogle Oppassere vaer ved sin Dør, og maatte ogsaa opgive dette Redningsmiddel.

Efter en ængstelig halv Times Forløb, nærmede Berjenterne sig Iajen, med dem kom nogle Munkke, som forskende saae paa hende og siltiende toge Plads. Forhøret begyndte, man behandlede hende meget haardt; truede med end haardere Ewangsmidler, og den hjælpeløse Karoline tilstod snart, at hun virkelig var Kone i B — og at hun var bortflygget fra Klosteret med en allerede afdød Officer.

Hun bæsede af Angst da man med Kulde forkyndte, at hun igjen maatte vende tilbage til Klosteret; hun tilstod nu ogsaa, at hun var frugt sommelig, men man beloe denne stræffelige Sandhed, som en tom Udflugt, og bragte hende ved Midnatstider til Raadhuset, hvor hun blev forvaret i et med Jerngitter forsynet Værelse.

Hun havde næste Dag i Siinde, at begaae Selvmord, og rimeligviis skulle hun have udført det, hvis ikke Tanken om det Varn, som hun bar under sit Hjerte, havde tilintetgjort denne gruelige Beslutning.

Samme Dags Aften blev hun ført hen til en luft Vogn, hvor en gammel Kone og trende Munkke toge Plads ved Siden af hende. Konen var bestemt til at opvarte hende, Munkene skulle
for

formodentligen passe paa hende, thi de fulgte hende overalt, og laac, de sex Dage Rejsen stød paa, for det meste i Kloistere, hvor Karoline og Konen bleve indspærrede i et Værelse for sig selv. Hun havde ikke mange Penges, og saa Kvæbærheder hos sig; ifkun den Nina, som den gode Gyrdinde forærede hende, havde hun steds forvaret som en Helligdom, og vilde fremvise den, som et Bevis paa hendes ubrodelige Troestab; hun skjulte den nu om Natten omhyggelig i Folderne paa sit Skjort, da desuden Griderichs Navn var indgravet deri, og da den, foruden det Værk hun bar under sit Hjerte, var det eneste Erindringsstegn, som Død og Skiebuen ei havde berøvet hende.

Hun faldt i en vedholdende Besvimelse, da de haardhjertede Munkes ved Slutningen af Rejsen langt horte vilse hende Klosterets Taarne, hvor hun nu indspærret, for steds skulde hensmægte. Hun sank atter til Jorden, da den frygtelige Port rimeligvis ogsaa for steds, blev lukket efter hende.

Konnerne overrøste hende vel med de bitterste Bebrejdelser, men yttrede ogsaa, i Anledning af de frelste Midler, stor Glæde ved hendes uventede Ankomst.

Karoline blev indsluttet i en høj, snæver Zelle, men behandlet mere menneskelig, end hun havde formodet.

Den forrige Abbedisse var død, en yngre Søster, som havde været dennes Fortroelige, var

for ikke længe siden kommet i hendes Sted. Den Ulykkelige troede derfor med Døet, at hun skulle forbarne sig over hende, og have Medlidenshed med hendes elendige Tilstand; men hun bedrog sig; den nye Abbedisse maatte opfylde Klosterets Love og de ældre Søsires Fordringer, og kunde ikkun bidrage lidet, til at lindre hendes skrækkelige Skiebne, som først tog sin Begyndelse, da hun havde udstødt Fravigelsen af alle sine Midler, og Nonnerne ved at have Renterne vare blevne overbeviste om, at de ikke mere behøvede den Ulykkeliges Hielp.

Karoline maatte derfor, indspøbt i en sort grov Sæk med et gult Børlys i Haanden fremstille sig i Nonnernes Forsamling og høre paa sin Dom. Den var gruelig. Allerede for længe siden havde Paverne løst alle Munk og Nonner, som brød deres Løfte, i Bånd som ingen uden de selv kunde løse. Dette blev nu, tilligemed alledets skrækkelige Virkninger bekendtgjort for den ulykkelige K a r o l i n e.

Du er, saaledes løb disse Tordenord, udeløst fra Kirkens Samfund, udstødt fra vor Sirkel, og forbandet til et evigt Fængsel; Du maae ej mere fordrifte Dig, at betræde Kirkens hellige Døtrin, Du har ingen Deel i vore Bønner; Du kan bede og angre, men Stormvinden skal bortblæse Din frugtesløse Bøn, og Din Anger skal ikke bevæge Gud til Barmhertighed, thi han har,
paa

paa sin Tjeneres Bøn, bortvandt sine Dine fra Dig, og tilluft sit Øre for Din Graad. Forbandet være Dine Hænder, Dine Fædder; forbandet være hvert dit Lem, forbandet Dit hele Vaerne; forbandet og evig fordoemt Din Sjæl, hvis ikke han, som har Løse- og Binde-Nøglerne i Hænderne, forløser den. Forbandet være enhver, som fremdeles omgaaes med Dig! Forbandet være hver, som taler et trøsteligt Ord til Dig! Forbandet være enhver, som nedrager Dig, naar Du bliver syg, eller som staaer Dig bi i Dødstampen! Forbandet være den Haand, som rækker Dig mere end Rand og Brød. Saaledes, vedblev Abedigen, lyder den skrækkelige Dom, som jeg i vor hellige Overhoveds Ravn er beordret at forkynde Dig; men paa det at din Sjæl ej skal fortruble, saa vid, at vi, endstjønt Du ej fortjener det, vil nærme os den hellige Faders Throne og anholde om Din Befrielse.

Imidlertid bliver Du i Fængslet, og anraaber den Evige, at han bevæger sin jordiske Statholder, at Du med sand Anger og Ruelse igjen kan tilvinde Dig Himlen, som Du saa stammelig har forstjertset.

Karoline (med Standhaftighed). Jeg skulle vandre modigen til mit Fængsel, og roeligen bøde for min Forbrydelse, thi han, som har talt hvert Haar paa Menneskers Hæd, han mod hvis Villie ingen Spurre falder fra Taget, vil, til trods for Eders skrækkelige Forbandelse,

være min Skjerm og Beskyttelse, og behandle mig efter sin umaalelige Barmhjertighed; men — (hun vrier sine Hænder) men jeg er frugtsommelig! Betænk dette, thi I ere Mennesker! Under mit Hjerte bærer jeg et Barn, som er uskyldig i Moderens Forbrydelse, og som ej kan bøde for hendes Synder; Forbarm Eder over den usødte, udover i det mindste Barmhjertighed imod den.

Nogle Nonner. Forbandet være dette uomstødelige Beviis paa hendes Meeneed; hun har overøst vort Kloster med Skjændsel, og fortjener Forbandelse og Død!

Karoline. Belsigner Dem, som forbande Eder; saaledes talde vor Religions guddommelige Stifter, jeg vil efterligne ham, og oppebie Virkningen. Guds Belsignelse være med Eder! Gjør hvad Eder lyfter; jeg har udtalt.

Abbedissen. Vi maae adlyde Kirkens Bud; jeg kan ikke lindre din Skjebne, men maae afslutte Rapport om denne højstførgelige Omstændighed, og derefter handle efter Anordningen.

Karoline blev nu, ledsaget af alle Nonnerne, henført til det bestemte Fængsel; da man aabnede Jerndøren, sprang hun gysende tilbage, men hun blev puffet derind med Magt, og Døren tilsluttet. Den havde treende Laase, Abbedissen, Priorinden og Subpriorinden, maatte stedsse lukke hver sin Laas, og forvare Nøglen. Enhver af dem paastrykte desuden sit Segl, for at ingen skulde kunne aabne

aabne Døren. Paa sammes højre Fløj var anbragt en rund Maskine af Jernblik, som stod halv aaben, og lod sig dreje omkring sin Arel. Naar nu Nonnerne bragte de stakkels Fanger deres daglige Brød og Vand, saa drejede de Aabningen til Fængslet, den tilsluttede Deel af Maskinen kom da frem og forhindrede Overbringersten fra at see eller tale med den Fange. Fængslet selv formæde en Kvadrat, som var fire Alen bred og lang; et lidet med Jerngitter forsynet Vindue oplyste samme sparsomt; et Træbord og en Stool, en sort Pigkiste var de eneste Meubler, som man foresandt. I Pigkisten laae tvende grove Dækkener, som tjente den Fange som Seng. Man undte hende ingen Bog; hun maatte ikke sysselsætte sig med nogen Ting, men skulde blot overveje sin Forbrudelses Storhed og evig angre den. Ved denne Maskine modtog hun det nødvendige Linned, og ved en anden lignende skilte hun sig ved alle Uhumskheder.

Formodentlig har Abbedissen handlet mere ædelt end hun talde, thi efter trende Maanedes Forløb, ankom, efter hendes Mægling, ikke allene Boeløsningen men den Fanges Skiebne blev ogsaa meget formildet. Hun har, saaledes led Befalingen, bødet nok, og bør nu, da Kirken igjen optager hende i sit Skjød, behandles mere menneskelig. I Tilfælde, at hun virkelig var frugtfuld, blev det lagt Abbedissen paa Hjertet at sørge
for

for hende ved hendes Medkomst, og tillige blev det paadraget Nonnerne, at de, for at undgaae Forargelse, skulde paa en passende og hemmelig Maade skaffe det nyfødte Barn bort fra Klosteret, dog skulde de tillige i Hensyn til Moderens store Fornuue, bære Omkost for dets Opdragelse, og saaledes forpleje Moderen til hendes Død, at de ej blev skyldig i samme.

Mange af Nonnerne glædte sig ved denne Efterretning; ikkun saa sandt denke Straf for ringe for en saa skrækkelig Forbrydelse, og troede, at Forbryderindens store Fornuue ikke fortjente at komme i Betragtning.

Da man aabnede Fængselet fandt man Caroline saa frisk som Omstændighederne tillode, hun modtog den glade Efterretning uden at ytre nogen Glæde og hørte med Ligegyldighed paa, hvorledes Klosterskiftet skulde løse hende fra Bindsættelsen. Hendes Forløsning var saa nær, at en flidigere Hjælp maaskee skulde have fundet hende og Barnet død. Man bragte hende til Sygestuen, hvor hun vel som en Fange blev forvaret i en affondret Zelle, men havde dog tillige sin egen Opvarterske, og hørte hun sit Mad fra Nonnernes Bord. Hun talte saare lidet, ofte i hele Dage i Råd slet intet, sad steds tankesfuld paa sin Seng og stirrede i hele Timer paa en og samme Gjenstand. For end florten Dage endnu vare forbi, nærmede sig hendes Fødselstid; Hjælpen var ringe, hendes

Lidelser store, men hun led taalmodigen, og fødte endelig i den paafølgende Nat en sund Datter til Verden.

Da Opvarterstken lagde denne i hendes Arm, og Karoline i hende saae sin Mands udtrykte Billede, da sejrede Naturen og Kjerligheden; de moderlige Følelser bleve opvakte, Glæde og Fryd vendte tilbage til hendes tomme Hjerte, hun yttrede samme ved Ord, og taledede i denne Tiid mere end hun i den hele foregaaende Tiid havde talt.

Om Morgenen anmeldte Opvarterstken Barnets Fødsel for Abedissen; da man i Forvejen havde truffet hemmelige Foranstaltninger, saa befalede denne strax, at lade den bestilte Amme hente, og at overlevere Barnet til hende. Karoline var just falden i den første roelige Slummer, da man sagte tog Barnet ud af hendes moderlige Arme, og sendte det bort fra Klosteret.

Da hun opvaagnede saae hun ængstelig omkring efter sit Barn. De har myrdet, de har dræbt det, skreg hun i Fortvivlelse, da Opvarterstken berettede hende, at man havde overleveret det til en Amme.

Hun fordrede det med Hidsigthed tilbage, men da man standhaftig nægtede hende det, ja endog haardnakket afflog hende sin Begjering, endnu een gang at see det, da begyndte hun frygtelig at rase. Man havde største Møje med at forhindre, at hun ikke qualte Opvarterstken, man maatte, da hun
blev

blev rasende opbragt ved blot at see hende, give hende en anden.

En hidfig Feber, af hvilken hun næste Dag blev angreben, syntes at ville gjøre Ende paa hendes Liv; men Naturen seirede, hun blev frisk igjen, og hendes Kaserie forvandlede sig til en lykkelig Banvittighed, som forvirrede hendes Indbildningskraft, og som indrømmede hende det, som Lovene ikke kunde tillade hende. Hun dannede sig, af Kluder og Pjalter et Barn, som hun plejede og passede med den største Omhyggelighed; hun gjorde aldrig noget Menneſke Fortræd, men ved den, som vilde forsøge paa, at berøve hende sin elendige Dukke; hun blev da uroelig i mange Dage, og vaagede stedse nogle Nætter ved den lille Afguds Seng. Efter Klosterlægens Raad tilstod man hende mere Frihed, hun kunde vandre omkring i Haven og Korsgangen, men hun gjorde det meget sieldent, da man ej vilde tillade hende, at tage Dukkan med.

Da hun engang i en af Nonnernes Zeller blev et Skabilke-Hoved vaer, styrtede hun derned, omarmede Klodsen med den inderligste Følelse og udraabte Glædedrukken: nu har jeg mit bortsnappede Barn igjen. Hun slængte den ellers saa dyrebare Dukke hen i en Krog, og Skabilke-Hovedet indtog igjen dets Plads. Det eneste hun foretog sig, var at passe Barnet; ofte slentrede hun bebrøvet og grædende omkring i Klostergangen, men
naar

naar man da vilde udfritte hende om Marsagen til hendes Sorg, da fortalte hun med den smerteligste Følelse og inderligt bevæget, at hendes Barm var sygt og stred med Døden. Ofte anmodede hun de Forbigaaende om Medikamenter, og takkede, naar det, efter hendes Indbildning, bedrede sig med den Lulle. Man merkede ellers ikke i hendes øvrige Tale det mindste Spor til Vanvittighed, hun fortalte ofte Nonnerne i hele Timer om de Byer og Lande, som hun ved sin Frederichs Side havde gennemreist, hun var saa fornuftig at tie med at hun anden Gang havde forandret Religion, og virkelig var gift med ham; begge Dele bleve en Hemmelighed for Nonnerne. Eiden efter blev hendes Hukommelse hende ogsaa utro, hun sammenblandede Frederichs Historie med sin egen, snakkede meget om en barbarisk Moder, og om en haardhjertet Onkel, som endnu stedse forfulgte hende, som havde berøvet hende alle hendes Landgoder og ikke vilde give dem tilbage. Til Slutning forglemte hun gandske at hun var Nonne, forlangte, man skulde omgaaes hende som en fornem Dame, og taalte ikke mere at klædes som en Nonne.

Da hendes Medsøstres Had, ved hendes uheldige Tilstand, meget var formindsket, da de desuden havde den stakkels *Karoline's* store Formue at takke for deres større Velstand, saa var man nu eftergivende for hendes Luner; Abbedissen lod hende gjøre verslige Klæder, og ville forlangst have givet

givet hende Barnet tilbage, hvis det ikke var død; da det var to Maanedes gammel; lang Tid derefter, opkom der ved Natteriden Ild i Klosteret; en heftig Storm rasede, og førend de sovende Nonner opvaagnede, stod allerede alle Væninger i lys Luc. Alle reddede sig i Forsvirring og Hast; da Nonnerne Morgenen efter samlede, fandte de fire af deres Medsøstre, og blant disse ogsaa den ullykkelige Caroline. Alle troede, at ogsaa hun var bleven et Rov for Flammerne og — Vrede den Vrede har — mange helligede hendes Afke en taknemmelig Taare; thi det var hendes store Midler, som satte Nonnerne istand, til igien strax at kunne opbygge Klosteret, og det langt smukkere end før og uden Gjæld.

Det Følgende beviser, at Caroline ikke omkom i Flammerne, og at hun endog reddede sit Vanvittigheds Barn; men hvorledes hun slap løs og ubehindret kunne rejse den lange Vej til Bohmen og hvad hun levede af paa denne Rejse, dette seer jeg mig ej istand til at fortælle; ligesaa lidt kan jeg angive Aarsagen, hvorledes det kunne gaar til, at en Vanvittig saa gandske forglemte sin egen sande Historie, og derimod opdigtede en anden, men som var temmelig sandsynlig? Vanvittighedens Virkninger ere ofte meget mærkbare; naar man sammenligner den Tid, paa hvilken Klosteret afbrændte, med hendes Ankomst til Bohmen, saa er det afgjort, at hun, længere end i
et

et Aar har vandret omkring i en hjælpeløs Tilstand.

Sandsynligen skulle den ulykkelige Karoline have endt sit Liv i den eensomme Landsby, hvis ikke et nyt Tilfælde, eller snarere Forsynets Billie, havde forbedret hendes Skjebne. Den ædelmodige Fyrstinde, som forærede Karoline den kostbare Egtestabs Ring, tænkte endnu ofte paa hende, og forundrede sig stedse, at hun ikke, efter Løfte, var kommen tilbage til hendes Land. Gud veed, tilføjede hun da stedse, hvorledes det nu gaaer den Stakkel, jeg gav meget til, at jeg var nøjere underrettet om hendes Skjebne.

Da hun siden efter overgav Regjeringen til sin Søn, og allerede i mange Aar havde udhvilet sig paa sit Lysslot, da talde man engang ved Tasselet om nogle udmerkede Skønheder. Ved denne Samtale erindrede Fyrstinden sig den endnu ikke forglemte smukke Karoline; hun yttrede endnu den samme Tænkemaade; og en fremmed Greve, som just spiste ved Tasselet, fortalte nu Fyrstinden, at han havde en gammel Tjener, som havde tjent hos Frederich i mange Aar, og som vidste at fortælle noget om ham og Karoline. Fyrstinden forlangte, at tale med Tjeneren, og han indfandt sig næste Morgen.

Da det just var den samme, som tjente Frederich i S —, som satte over med ham til Dørne, og som af den trøstesløse Karoline, først efter

efter Frederichs Død, blev afskediget, saa kunde
 han i gandske Fylde tilfredsstille Fyrstindens Nys-
 gjerrighed. Hun var meget medlidende mod den
 Ulykkelige; hun græd, da hun, ved den samme
 Tjener, fik at vide, at hun paa Rejsen til hende
 var i en lille Bue bleven anholdt, og bragt til
 Klosteret. Den gamle oprigtige troe Tjener rejste
 efter hende; han vilde paa nye, uden Hensyn til
 Gjengjæld, tilbyde hende sin Tjeneste, men hørte
 den skrækkelige Efterretning af Berten i hvis Huus
 hun blev arresteret. Ogsaa mig, sagde den troe
 Tjener, da han saa Fyrstinden græde, har Erin-
 dringen om hende kostet mangen Taare! men der-
 som jeg ikke tager gandske fejl, saa maae hun at-
 ter være flygtet bort fra Klostersængslet, thi jeg
 læste for sex Aar siden i Aviserne en Beskrivelse over
 en Banvittig, som aldeles lignede hende, jeg har
 just derfor gjemt Bladet, og vil nu lade Deres
 Durchl. dømme: om jeg tager fejl? Han overle-
 verede nu Bladet til Fyrstinden, hun kjendte strax
 Karoline i Beskrivelsen, især da Ringens Mær-
 ker tydelig vare anførte. Hun blev altsaa meget
 bevæget, da hun læste, at den skakkels elendige
 Banvittige aldrig ville give Ringen fra sig, men
 tage den med sig i Graven.

Allerede den næste Dag sendte hun til Besh-
 men en gammel Husholdningskier, som forudm hab-
 de seet Karoline, og befalede ham lat efterfors-
 ske: om den Ulykkelige levede endnu, og at fores-
 spørge

spørge hos Abbeem, om man frivillig vilde overlade Caroline til Fyrstindens Forsørgelse.

Huushovmesteren efterkom Befalingen til Punkt og Prikke; han var den samme, som, efter Præsidents Udsagn, talede med den Gamle i et fremmed Sprog. Han spurgte hende, om hun ikke mere erindrede sig Fyrstinden? om hun ville rejse med ham til hende? men hun svarede ham gandske forvirret; han maatte rejse bort, uden at faae hendes Beslutning at vide; dog bragte han Fyrstinden Abbeens Forsikkring, at man uden mindste Indvending, vilde overlade Caroline i hendes Hænder.

Fyrstinden sendte siden en Bogn derhen og Caroline blev snart udleveret; man gjorde snart adskillige Anmerkninger i Klosteret: hvo den Gamle maatte være, da en Fyrstinde tog sig af hende, og lod hende hente i en Bogn med fire Heste? men det varede ikke længe, førend en fremmed Geistlig fortalte Carolines sande og virkelig Historie.

Breve, som man siden vekslede med de andre omkringliggende Nonnekloster, satte dens Sandhed uden for al Tvivl; og man lagde med god Overlæg Skjul paa hele Tildragelsen, da man bebrejdede sig, at have udleveret en Nonne til en protestantisk Fyrstinde.

Den Edle nød ej Frugterne af sine Velgjerninger; den ulykkelige Danvittige ansaae hende
for

for sin Moder, som hendes Iudbildningskraft vel engang havde tænkt sig som død, men som den nu tænkte sig som levende. Hun gjorde den Edelsmodige de heftigste Vebredelser, fordrede, i sit Barns Navn, de Gudsfer, som hun have frarøvet hende, tilbage, og paastod, at Fyrstindens Slot horte til dem.

Fyrstinden begravd endnu ofte den Ulykkelige, hun indrømmede hende et smukt Huus, gav hende en anstændig Opvartning og en omhyggelig Pleje. Hun nægtede, at udlevere hende til Monnerne, som, da de ved Munkene bleve underrettede om hendes Opholdssied, forlangte hende tilbage.

Den Ulykkelige, blev, efter et halvt Aars Forløb, syg, og en heftig Inflammation i Lungen gjorde Ende paa hendes Liv. To Dage førend hun døde, fik hun sin Forstand igjen; man meldte det til Fyrstinden; denne ilede til hende, og nu takkede den Syge hende med en Inderlighed, som afstøffede alle de Tilstædeværendes Taarer.

Ringen og Skabilke-Hovedet, som hun i Døds kampen fordrede tilbage, og krystede til sit Hjerte, blev, efter Fyrstindens udtrykkelige Befaling, begravet med hende.

Hendes Legeme hviler i den store Slots-Have, man maae arbejde sig igjennem Tornhækker, naar man nærmere vil betragte den ulykkelige Kjerlighedssmukke Gravsted.

Det

Det forestiller Ruinerne af et Tempel, som
rimeligviis har været helliget til Kjerlighed

Amors, Hymens og Venus's Statuer ligge
beskadigede ved Indgangen. Hymens Sækel,
Amors Pile, Venus's næbbende Duer, ere sønder-
brudte. Vedbende og Vintergrøn slynger sig om
Ruinerne, og vil snart skjule det hele. Mange
Turtelduer hække i Hulen og Åbningerne.

F r a n z E — r.

Baron M — besad stor Rigdom og mange Godser. Fra sin tidlige Ungdom af havde han været en Yndling af den ellers saa foranderlige og lunefulde Skjebne. Ethvert hans Foretagende blev kronet med det lykkeligste Udsald; ethvert hans Ønske naaede sit Maal; ikkun i et eneste Tilfælde kunde Lykkens Skjodebarn ikke see sit ivrigste Ønske opfyldt. Han ægtede trende af de skønneste Piger, de elskede ham inderlig og ømt, men de døde alle uden at skænke ham en Arving. Han tog den fjerde Kone, og allerede i det første Aar var der Haab om en Arving; hun fødte ham virkelig en Datter, men deans Liv blev Moderens Død, og M — blev atter Enkemand. Ikkun den Tanke, at han nu havde en Arving, trøstede ham over sin Kones tidlige Tab, men snart syntes ogsaa denne Trøst at vilde forsvinde. Man gjorde sig

un,

under den besværlige Fødsel mere Umage for at frelse Moderen, end man agtede paa Barnets Liv, som nu maatte bede derfor. I sex Maaneder søvvede den lille Vilhelmine imellem Liv og Død; hver Morgen spurgte Faderen ængstelig: om alt hans Haab var ude? om hans eneste Barn allerede var død? Efter denne Tids Forløb fik han mere trøstelige Efterretninger, den elskte Datter begyndte at bedres, og smilede ofte, naar den gode Fader svingede hende i sine Arme.

Snart blev dette behagelige Haab forbittret ved nye Kummer; hele Giften trak sig hen til Barnets Dine, de dueligste Lægers Hjelp var for-gjæves; Vilhelmine blev frisk, men hendes Dine vare blevne et Kov for Kopperne; hun blev gandske blind.

Fra dette Djeblik af nød det stakkels Barn det bedste Helbred; hun blomstrede som en Rose, og lignede aldeles en Amor, naar man skjulte hendes tillukte Djenlaag med et sort Bindsel. Dette Vanheld gjorde hende end mere kjer og dyrebar for Faderen; han var endnu ikke halvtredsfindstyve Aar gammel, men han giftede sig ikke meer, for i det mindste med sin Rigdom at gjøre sit blinde Barn lykkelig.

Vilhelmine blev en af sin Tidsalders smukkeste Piger; det var saa langt fra, at det sorte Bindsel, som stedse bedækkede hendes Dine, forringede hendes Indigheder, at det meget mere for
M højede,

højede dem. Naar man saae hendes hulde Ansigt, og hørte hendes udtrykfulde Tale, da kunde man sielden nægte hende Kjærlighed og Beundring, man var glad, at man ikke saae hendes Dje, af Frygt for at blive alt for meget overvunden; man takkede hende, at hun ville regjere med Mildhed, der, hvor hun uindskrænket kunde herske. Allerede i hendes Ungdom sporede man de Talenter, som hun siden virkelig kom til at besidde; hendes store Genie, hendes utrættelige vedholdende Taalmodighed, overvandt de største Vanskeligheder og opvakte Beundring.

Hun var erfaren i alle qvindelige Konster, hun kunde strikke, sye og kniple; hun skrev ikke alleene smukke Bogstaver, men endog meget smukke Breve. Den fine utroelig bløde Følelse hun havde i sine Fingre, tjente hende istedet for Synet; hun kunde ved den blotte Berørelse skjelne imellem Farverne paa Pinned og Uldent Tøj; hvo der engang rakte hende sin Haand, ham gjenkjendte hun sikkert næste Gang.

Hendes Lugt var ligesaa fin; ved sammes Hjælp kunde hun adskille ethvert Slags Træ, Urter, Dyr, Fugle og Fiske, om hun end ikke berørte samme. Hun havde sine Ansigtstræk gandske i sin Magt, og taledes med et indtagende henrykkende Udtryk; vel havde hun ingen Idee om en qvindelig eller mandlig Skjønhed, men hun dannede sig en egen. Hun ansaae den Mand for smuk, som taledes

taledede fornuftig og melodisk; han maatte desuden være stor af Person, thi en liden Mand kunde, efter hendes Idee, ingen Paastand gjøre paa Skønhed.

Den rige Fader sparede intet, for steds at gjøre sin Vilhelmine end mere fuldkommen, og skaffede hende Lejlighed til at indsamle nye Kundskaber. De boede vel paa et af hans Landgodsfer, men han lønnede adskillige Lærere og Lærerinder, som maatte undervise hans Datter, og foresøgte hende alle nye Bøger. Hun taledede fransk, engelsk og italiensk, og dette skulde hun mere sin fortreffelige Hukommelse, end Lærernes Duelighed. Da hun var seksten Aar gammel yttrede hun stor Lust til at spille paa Klaveer. Skolemesterens Søn, som boede i en nærvedliggende Landsby, var just kommen tilbage fra Universitetet; han spillede en Søndag med stor Færdighed og med endnu større Delikatesse paa Orgelet, Vilhelmine blev henrykt ved hans Spil; hun ønskede, at spille lige saa godt, og Franz, saaledes hedde Skolemesterens Søn, blev hendes Lærer.

Franz var en smuk, blid Yngling. Han havde, efter Faderens Villie studeret Theologie, og skulde, hvis Himlen gav sin Betsignelse og Baronnen sin Tilladelse, i sin Tid erholde et Præstes Kald paa et af dennes Godser.

Faderen og Sønnen bleve begge lige glade, da Baronnen fortalte dem sin Datters Ønske, og

i de meest naabige Udtryk tilføjede, at dersom hans Bestræbelser havde god Fremgang, da skulde han, til Belønning, erholde det første ledige Kald.

Klaveret, tilligemed et prægtigt Fortepiano ankom fra Byen, og Franz begav sig til Slottet for at gjøre Begyndelse med sin Underviisning. I Begyndelsen var den indskrænket til tvende Timer om Dagen, men snart fik Wilhelmine større, og inden føje Tid saa inderlig Smag paa Musikken, at hun ofte anvendte hele Dagen dertil, og ogsaa snart i denne Kunst blev beundret af alle. Franz blev aldrig lunken i sin Iver, og opfandt forskjellige Methoder, hvorved han meget lettede Underviisningen for sin blinde Eleve.

Hun var taknemmelig og belønnede hans Umæge med anseelige Foræringer. Han sang en saare behagelig Tenor, maatte ofte i hele Timer synge for Wilhelmine og havde gandske hendes Bisfald.

Endnu førend et Aar var til Ende, mærkede Wilhelmine, at ikke blot Taknemmelighed, men og sand, ægte Kjerlighed gjorde hende Franzes Omgang saa behagelig og nødvendig. Unglingens sieldne Iver, hans utrættelige Taalmodighed ved Underviisningen, hans ædle Sjæl, hans gode redelige Hjerter, som ved enhver Lejlighed udmærkede sig til sin Fordeel, hans bløde melodiske Stemme, hans Skjønheds almindelige Lov havde usformet fængslet hendes Hjerter, og begyndte mægtigen, at for-

fordre Gjenkjerlighed. Ofte talede hun med ham om hans tilkommende Bestemmelse, og efterforskede da ængstelig, om han allerede havde valgt sig en Egtefælle? hendes Hjerte bankede af Glæde, naar han i den oprigtigste Tone benægtede dette Spørgsmaal, men det sølede ogsaa Smerte, naar han ikke besvarede det sagte Haandtryk, hvormed hun belønnede denne Efterretning, naar han endog, sitrende, trak Haanden tilbage.

Den hensmægtende Wilhelmine havde just holdt Raad med sit Hjerte, og indsaae, at det ikke længer haabløs vilde hensmægte, da Franz traadde ind i hendes Værelse. Hun kjendte allerede hans Skridt langt fra, og glædte sig til hans Ankomst; han gjorde hende sin sædvanlige ærbødige Kompliment, og gik siltende til Vinduet.

De dybe Suk, som nu og da hævede hans Bryst, overbeviste Wilhelmine om, at hendes Yndling led, deeltagende spurgte hun om Aarsagen til hans Kummer.

Franz. Præsten i L — er død i Nat.

Wilhelmine. Gud trøste hans stakkels Enke og hans uopdragne Børn.

Franz (stammende). Herr Baronen havde den Naade, at love mig — Dersom De, sagde han, ikke sparer nogen Møje og Slid paa min Datters Underviisning, saa skal De faae det første ledige Præstekald. — , Jeg pæd nu ikke

ikke om jeg fra denne Eide fortjener nogen Roes,
om jeg — — —

Bilhelmine (fyrig). Og skal jeg end
berøve mig al Fornøjelse og Glæde for Fremti-
den, saa kan jeg dog ikke nægte Dem det bedste
Studsmaal.

Franz (bedrøvet). Min Fader vil, jeg
skal anholde om Tjenesten.

Bilhelmine (glad). Deres Fader, kun
Deres Fader vil det?

Franz. Han har fuldkommen Ret til at
fordre det; min Opdragelse, mine Studeringer
have kostet ham meget; han har villigen opofret
mig alt, hvad han i sin Tid kunde bruge til en
Nødsfiling, det er billigt, at jeg skaffer ham en
roelig Udsigt paa hans gamle Dage, og, hvis Tje-
nesten tillader det, tager ham til mig.

Bilhelmine. Det er høist billigt! (be-
drøvet) Jeg vil selv bede min Fader, han næg-
ter mig sjelden min Begjering, og vil sikkert op-
fylde den.

Franz (med Taarer). Jeg takker Deres
Naade paa det inderligste.

Bilhelmine. De græder? er det Glædes
Taarer? Deres Stemme modsiges det.

Franz. Tilgiv naadige Frøken, jeg tænkte
blot paa, at det ville falde mig overmaade tungt,
at forlade Deres — Dem — Deres Under-
visning.

Bil.

Wilhelmine. Og denne Tanke kostede Dem
Taarer.

Franz. O Gud skulde den ikke!

Wilhelmine (tagende ham i Haanden). Franz! var dette dit Alvor?

Franz. O at De kunne læse i mit Hjerte.

Wilhelmine. O, at Du kunne læse i mit!
(faldende i hans Arme) Nej Dyrebare, jeg
beder ikke for Dig, Du bliver hos mig! hos mig!

Jeg vil ikke fortsætte dette Optrin, som end-
te sig med en fuldkommen Erklæring og Forsikring
om en evig Kjerlighed, det ville, det maatte blive
fedsommelig, da blot enkelte afbrudte Ord kan
udtrykke de overstrømmende Følelser.

Ogsaa Franz havde længe hyldet den smukke
Blindes Indigheder, ogsaa han havde følt in-
derlig Kjerlighed til hende i sit Hjerte; men Ver-
bødighed og Opfyldelses Umuelighed havde lagt mæg-
tige Baand paa hans Fornemmelser. Nu da den
Uforglemmelige selv laae i hans Arme, sagte hvi-
skende tilfod ham sin Kjerlighed, da bortveg de
snart begge, og gav Plads for det balsamiske
Haab.

Førend Franz gik bort, blev der aftalt,
at han ikke skulle søge det ledige Præstekald, og
berette sin Fader, at Wilhelmine umuelig kun-
de blive staaende paa Halvvejen, men at hun, i
Betragtning af det skuffede Haab, aarlig ville ud-
betale ham hundrede Rigsdaler, saalænge han levede.

Den

Den stakkels Skolemester blev meget glad ved denne Efterretning, og troede nu selv, at det ville forraade den største Uafnemmelighed, hvis hans Søn allerede nu ville forlange Belønning for sin Underviisning; men den redelige Baron erindrede selv sit Løfte; han havde, samvittighedsfuld, opfyldt det, hvis Franz ikke selv havde forfikkret, at han ej kunde fordre, hvad han ej havde fortjent.

De Elskende nød nu de meest roelige og lykkelige Dage, som ikkun en uforstyrret reen Nydelse og fri Omgang kan forskaffe. Uagtet Franz var Wilhelmines uadskillelige Følgesvend, og troeligen ledsagede hende paa alle Spadscretoure, saa faldt det dog ingen ind, at de elskede hinanden; uforstyrret kunde de nyde Eensomheden og dens Frugter; man ansaae det for umueligt, at en Barons rige, eneste Arving kunne nedlade sig til en fattig Skolemesters Søn, og at denne turde tænke paa hende. Mange ansaae endog Wilhelmine uskikket til Kjerlighed, da hun ej kunde see, ikke dømme om Skjønhed. Han er højt anskreven hos hende, han vil i sin Tid saae det fedeste Præstekald! dette var den almindelige Tanke, naar man daglig saae ham ved hendes Side.

Uimeligviis ville Faderens Dine have været mere klarseende, naar han, som i Fordum Dage, kunde have hørt sit Barn i Opsyn; men allerede i to Aar havde han været beladt med en haard
nakket

nakket Podagra; han maatte for det meste holde Sengen, kunde saare sjelden forlade Værelset; han fandt det desuden meget rimeligt, at Wilhelmine, altid lod sig see i Selskab med sin Lærer, da hun stedse ved sit behagelige Klaverspil søgte at opmuntre ham, og hertil behøvede hun hans Hjelp.

Allerede længe i Forvejen havde den gode Fader paa det helligste lovet sin kjære Datter, at han ej ville overtale, langt mindre tvinge hende til noget Giftermaal. Han billigede endog Wilhelmines Mistroe til alle hendes Friere, som ofte meldte sig i stort Antal; han fortænkte hende ikke, naar hun paastod, at man blot søgte at komme i Besiddelse af hendes Midler, og at man ved Utroeskab og Egegnyldighed ville forbitte hende dem.

Han elskede sit Barn paa det ærmeste, og overlod det til hendes fri Villie, om hun ville ende sine Dage i Eensomhed, eller om hun ville søge at finde den sjeldne Mand, med hvilken hun haabede, at leve lykkelig.

Man kan let slutte sig til, at Wilhelmine nu mere, end nogensinde før i Faderens Nærværelse tvivlede om Muligheden, thi hun vidste alt for vel, at han ej kunne billige hendes Kjærlighed til den stakkels Franz, og hun kunde dog ingen anden elske.

Tid og Lejlighed er alle Forbrydelsers og Laster's største Koblerke; ved deres Hjelp bliver Dusket til Forsæt, og dette til Handling; de opløf-

ke Tyve og Mordere i deres opvarmende Skib, de opvække Kjerlighed i den uskyldige Yndlings Hjerter, de lokke og pirre hans Sanser, og lede ham til Slutning til at forføre Uskyldigheden.

Saaledes gik det ogsaa den stakkels dydsskændte Franz; i Begyndelsen forlangte hans Hjerter blot Gjenkjerlighed; i Begyndelsen troede han sig meget dristig naar han sjal et Kys, et frivilligt var hans Sjæls højeste Ønske, men da Tid og Lejlighed hundrede Gange om Dagen berettigede ham til denne Dristighed, endnu oftere lod ham see sit højeste Ønske opfyldt, da blev han snart mere dristig; da ønskede han endnu mere.

Længe stred de Elskende; de vare ofte nær ved at falde, men deres paamindende Samvittighed, deres ædle Følelse for Dyd, gjennemgaaende deres brændende Nerver, og styrkede dem til nye Strid; men Tid og Lejlighed blev ogsaa hver Dag større; de sadde i hele Timer i en censom mørk Grotte i Haven; det nærvedværende Vandfald dævede Wilhelmens lyttende Øre; den behagelige Skumring omhyllede Yndlingens Øie, de forglemte det Tilkommende, de nød det Nærværende.

Saaledes falder omfider den Eeg, som trodsede Storm og Uvejr, naar man undergraver dens Lyngselspunkt, afhugger dens Rødder og nedstyrter den i Afgrunden. Saaledes henvisner det blomstrende Rosentræ, naar det i hele Maanedes ikke vederkvæges af Regn eller Dug, naar brændende Heede fortærer dets Rødder.

Anger

Anger fulgte paa denne forbyrne Handling; Gysen og Skrak forenede sig med hin, da Wilhelmine begyndte at ahne Følgerne, og Franzes forskende Dje syntes at bekræfte hendes Formodning. Hun havde forlængst i sin Kjerlighedssolde tilsvoret sin Franz, at hun efter Faderens Død ville sælge alle sine Ejendomme, derefter drage med ham til et fremmet Land, og der som Kone hvile i hans Arme; den sig nærmende Skjædsel tilintetgjorde nu denne lykkelige Udsigt, truede hende med Faderens Forbandelse, med en retfærdig Arveløsgjorelse, og sandsynligvis med at blive skilt fra sin Kjereste. Hun elskede sin Fader ømt og inderlig, hun bad tidlig og siddig til Gud om hans Vel, men nu blandede sig ofte det gruelige Onske i hendes Bøn, at Gud ville ende hans Lidelser snart, og førend han fik at vide, at hans eneste Barn havde besmittet hans Minde med Skjædsel.

O det er sandt, men ogsaa forfærdeligt, at et eneste Fjelskrin kan forgifte det bedste Hjerte, og komme det til at ønske og begaae det, som vanærer Mennesket og opvækker Gysen. Intet frygter Pigen mere end Skjædsel, end en Klif paa hendes Rygte og sine Venners Spøt; deraf kommer det, at denne hulde blide Skabning saa ofte tager sin Tilflugt til større Forbrydelser, saa ofte myrder sit Barn; derfor kunde den gode Wilhelmine ønske sin Faders Død.

Men

Men den Retfærdige hørte ikke dette skrækelige Ønske; hendes Fader bedrede sig tvertimod Dag fra Dag, han kunde oftere forlade sit Bærelse og ved Datterens Haand gaae omkring i Haven. Det eneste Haab, som hidtil havde trøstet begge de Elskende, forsvandt ganske med denne Bedring; de vare ofte nær ved at fortviøle, fandt ingen Redning, ingen Hjælp.

Wilhelmines Tilstand blev daglig mere synlig, den stakkels Blinde kunde ikke længer skjule den for sine Pigers Øjne. Dises paafaldende, ofte tydelige Spørgsmaal overbeviste den Ulykkelige om, at hendes gode Nøgtes sidste Time nærmede sig, at man snart ville tale om hende med Foragt.

Hun søgte Trøst i Elskerens Arme, men han led de samme Piinsler, den samme Angst, kunde ikke trøste hende, men blot græde med hende. Da omsider Faderen ogsaa begyndte opmærksom at betragte hende, da han mere end en Gang forundrede sig over hendes Taalles Forandring, og i sin Bekymring udspurgte hende, da naaede hendes Kummer den højeste Grad, da nærmede den sig til Fortviøvelse. Red mig! red mig! sagde hun til Franz, eller det er ude med mig endnu i Dag; jeg myrder mig og Beviset paa min Skjændsel.

Franz søgte forgjeves efter umuclige Midler, endelig fandt de dog et, som syntes at love dem Trøst og Ro for Fremtiden. De besluttede
saa

faa hastig som mueligt, at flygte, og i en eller anden skjult Afkrog at leve tilfreds og lykkelig. D jeg vil gjerne, sagde den stakkels Blinde, frasige mig min Arv, mine Fødsels Røttigheder, for i Dine Arme at ende mine Dage.

Den gavmilde Fader havde foræret sin Datter mange Smykker og Klenodier. Hun havde desuden i sit Chatouille nogle tusinde Daler, som hun kunde bruge, hvortil hun vilde. Han vil ikke forbande mig, sagde hun, om jeg af alle hans Midler blot vælger disse til min Arvedeel, og derved sikrer vore tilkommende Dage for Mangel.

Barorens Landgods laae ifkun tre Mile fra Grændsen: der paatog Franz sig, at sørge for Heste og Vogn, og Wilhelmine vilde vandre til Gods med ham derhen, for at deres Flugt ej skulle blive forraadt.

Da Franz næste Dag, under et opdigtet Foregivende gik bort fra Slottet, og rejste til Grændsen, traf han i en nærvedliggende By en gammel Universitets Ben, som tilligemed ham havde studeret Theologie, men igjen havde givet den Afsteed; han havde forsøgt sin Lykke i det Militaire og nu laae paa Hverving som Officeer. Denne betroede han endeel af sin Ulykke, og en Deel af sin Plan; han var villig til at staae ham bi, og aftalte med ham, at hans Vogn næste Dags Nat skulle

fulle vente paa ham een Mål fra Slottet i en Skov og bringe ham over Grændserne.

Der vilde denne godhjertede Ben holde en Postchaife i Beredskab for dem, for at de uden mindste Ophold kunne fortsætte deres Flugt, og undgaae enhver uuelig Opdagelse; han lovede desuden at forsyne Franz med nogle Recommendationsbreve, for at de i hans Konges Land, strax kunde finde Venner og Hjelp.

Franz glædede næste Morgen sin Elskede med denne trøstelige Efterretning. Wilhelmine samlede hurtigt sine Klæder, og forlod, da alle sov, sin Faders Slot. Angst og Frygt for den sig nærmende Banære, drev hende frem ad, hun søgte blot denne, hun kunde ikke fatte den gruelige Tanke, at hun skammelig forlod den bedste Fader, og forbittede hans Dage med Kummer og Jammer.

Hun elskede sin Franz med en Zunderlighed, som neppe lader sig tænke, mindre beskrive; ved hans Arm vandrede hun sammes stedsvarende Besiddelse imøde og denne Tanke forsødede Flugten. Deres Tilfærdighed gav dem Vinger, de kom snart til Skoven, fandt der deres Bens Vogn, og naaede snart Grændsen, thi Franz's Ben agerede selv Rudske, og Venskabet skaanede ikke Hestene.

Det var endnu Nat, da de ankom til den sidste Kvarteer; Postchaifen stod færdig; den sjældne Ben gav Franz de belovede Breve, indsynte
 Bil

Wilhelmine i sin Kappe, og fortroede Postkønnen, at han saa snart mueligt maatte befordre tvende af hans Officierer videre frem.

Med denne Forsigtighed blev det umueligt for den ulykkelige Fader, nogensinde at finde sit Barn igjen og at udrive det fra Vortførerens Arme. Wilhelmine blev den paafølgende Dag steddse siddende i Vognen, som Franzes Ven havde solgt dem; hendes Kappe og en stor Hat skjulede hende for de Nysgjerriges Bine; enhver som kjørte for dem, forsikrede de Efterspørgende, at de havde kjort for tvende Officerer, og herved bleve de Søgende forhindret at komme paa noget mueligt Spor.

De Flygtende kom lykkelig og uden Hindring til P — s store Residensstad; Vennens Breve vare dem til stor Nytte; Wilhelmine solgte sine Smykker og Klenodier meget fordeelsagtig; de Elskende kunde udsætte fem og tyve tusinde Daler paa sikre Renter, og beholde endnu noget tilovers til at kjøbe sig Klæder og nødvendige Meubler for. Endnu før end Wilhelmines Forløsning nærmede sig, boede de i et stille eensomt Hus og nød Kjerlighedens Glæder og det huuslige Livs Lyksalighed i dens gandske Fylde. De velsignede nu ofte deres hastige Flugt, og skjæloede ej mere for at blive opdagede, thi Franzes Ven berettede, at Faderen vel, lig en rasende Løve, fjern og nær
hav-

have søgt efter sit Barn, men at han ej havde opdaget det mindste.

Bilhelmine fødte sin Franz en Dreng, som meget forøgede deres Glæde og blev Moderens Yndling.

Intet forstyrrede nu deres Lykke; ikkun Efterretningen, at Bilhelmines Fader offentlig havde gjort hende arveløs, og antaget sin afdøde Søsters Søn i Barns Sted, formørkede den i nogle Dage, dog misundte de ikke den Lykkelige sin Lod, de blev daglig mere overbevist, at de ikke kunde leve adskilt fra hinanden, og lode sig nøje med den Overbeviisning, at ikke Rigdom, men Kjærlighed gjør Egteskabet lykkelig, thi de havde allerede længe været gift; en Præst, som de fortroede deres Nød, viede dem strax efter deres Ankomst.

Før at kunne leve bedre og bekvemmere, havde de leveret deres hele Formue til en af de rigeste Bankerer, han betalte dem sex af hundrede, og satte dem istand til, med et aarligt Indkomme af femten hundrede Daler, at kunne leve i en sorgløs Roelighed. De gav aldrig mere ud, end de tog ind, men de lagde heller intet op, anvendte ofte Overskuddet til at gjøre godt med.

Bilhelmine havde alt født fire Børn, og opdrog dem med den største Omhu, da Franz engang kom fortvivlet hjem og ved sine dybe Suk, og ved sin afbrudte Tale, opvakte Mistanke hos
sin

sin Kone. Han havde været hos Bankereren, vilde, som sædvanlig have de halvaarige Renter, og fik til sin største Forundring, at vide at denne allerede for een Maaned siden havde spilt Bankerot; og havde taget Flugten for at undgaae Creditorernes Førfølgelse.

Bilhelmine hørte med Standhaftighed paa denne skrækkelige Tidende; Herren har givet det, Herren har taget det, den Eviges Navn være lovet! sagde hun vel veemodig, men dog ej fortvivlet, og faldt i sin Mands Arme. Han satte sig igjen, ilede til en Advokat, og gav ham Guldmagt til at føre Processen, som de talrige Creditorer allerede havde anlagt mod den Bortflygtede.

Evende Aar forløb inden den fik Ende; ofte forfikkrede Advokaten, at der var stort, ofte at der var kun lidet Haab om Opreisning; snart foreslog den Bortflygtede fra sit Opholdssted af, et fordeelagtigt Forlig, snart blev det tilintetgjort ved de andre Creditors Haardhjertighed. Stedse svævede de Stakler imellem Frygt og Haab, maatte gjøre Gjæld, pantsætte hvad de kunde undvære, og til Slutning endog deres Nødvendigheder.

Der herskede allerede Mangel ved deres Bord; Næringsforger forsøgede deres Ulykke, da Retten affagde den endelige Dom i Sagen. Franz fik, da han var den sidste, der havde meldt sig, istedet for fem og tyve, ikkun tretusinde Daler. Og

saa dette Lidet vilde den ullykkelige Familie med
 Taknemmelighed have modtaget, og indskrænket
 sig til de første Fornødenheder, men de fik det for
 fildig. Da alle Procesomkostninger og den øvrige
 Gjæld var betalt, og de nødvendigeste Panter ind-
 løste, havde de endnu fem hundrede Rigsdaler til-
 overs. Af disse skulde de nu ernære sig og deres
 fire Børn. De grublede i sin Fortvivtelse over
 Planer, som i den skrækkelige Fremtid skulde
 redde dem. Franz søgte i hele Byen om en
 Skrivertjeneste hos en Advokat, men de vare alle
 besatte, og stedse kom han haabløs hjem. Wil-
 helmine søgte at ernære sig med at sye, strikke
 og kniple, men da den stakkels Blinde stedse behø-
 vede en Medhjælper, da hendes Arbejd gik meget
 langsomt fra Haanden og aldrig naaede den for-
 nødne Grad af Fuldkommenhed, saa kunde hun
 ikke vinde noget, men led ofte Tab. Saaledes
 nærmede sig deres lille Kapital mere og mere sin
 Ende, og Franz indsaae alt for vel, at de snart
 maatte gribe til Betlerstaven.

Da de nu ikke havde meer end hundrede Rigs-
 daler tilbage foreslog Franz for sin Kone, at han
 ville tage med hende paa Landet, søge at komme
 under Tag, og med sine Hænders Arbejde fortjene
 det daglige Brød. Den stakkels Lidende tog imod
 dette Forslag; jeg har jo, sagde hun, svoret, vil-
 lig at dele Nød og Elendighed med Dig, Din
 Kjærlighed har skjænket mig mange salige Dage,

den

den vil ogsaa forføde mig de øvrige; det tørre Brød skal smage mig got, naar jeg tænker paa, at det er erhvervet med Din dyrebare Haand. Gud give kun, at Du kan holde det ud, at Du ikke rives fra mig, saa skal jeg vist lide med Standhaftighed, og om Aftenen med mine Børn ved Haanden glad ile deres Forsørger imøde.

De solgte nu alt, hvad de endnu ejede, forøgede derved deres Formue til fire hundrede Daler, og drog bort med det Haab, at Guds Straf skulle faae Ende, og hans Barmhertighed ikke aldeles forlade dem. Det var et meget rørende Syn for Franz, da han, belæst med sin ringe Ejendom, tidlig om Morgenen gik ud af Byen; hans blinde Kone fulgte bag efter, ledet af den ældste Søn, imedens de toende yngre gik ubebyrdede ved Siden, og glædte sig til Dagen. Den gode Moder bar det mindste Barn paa Armen; Franz bad forgjeves, at hun ogsaa skulle betroe ham denne Byrde, hun vægrede sig derfor, og forfikkrede, at flig en Byrde ei faldt hende tung.

Naar de hvilede, og dette gjorde de ofte for Børnenes Skyld, saa talte de Ulykkelige stedse om deres tilkommende Levemaade; de besluttede omhyggeligen at forvare deres lidet Overflod, ikke at tage een Daler derfra, og blot at leve af deres Hænders Arbejde, for, hvis enten Sygdom eller et andet ulykkeligt Tilfælde skulle forhindre Franz fra at fortjene noget, at de da kunde tage deres

Tilfingst til denne Rødsfelling. Derfom faa mange Tusinde, sagde Vilhelmine, leve af det li-
det, som de fortjener ved Haard Arbejde, hvor-
for skulle vi da ikke ogsaa kunde leve deraf.

Det alvorlige Forsæt bliver til en Bane, og
Banen falder ikke mere tung. Franz besluttede
tillige, at opdrage sine tre Drengs til duelige Land-
mænd, og naar de ved Glid forøgede deres For-
tjeneste, i sin Tid at kjøbe dem en liden Bønde-
gaard. Vi kan da, tilføiede han, paa vore gam-
le Dage sidde glad og tilfreds i vor lille Stue og
roelig see paa, hvorledes vore Børn føder os og
sig selv.

Den tredie Dags Vandring bragte dem til
en stor Landsby; halvdelen af samme var den
forrige Vinter ved en stor Ildbrand lagt i Aske;
Bønderne opbyggede nu igjen deres Gaarde, og
da regle i Kroen, hvor Franz laae om Natten,
klagede over den store Mangel paa Arbejdere, saa
tilbød han dem sin redelige Bistand, naar de og-
saa for Fremtiden ville beholde ham hos sig, og
tillade ham, ved Glid og Arbejde at ernære sig og
sin Familie. De vægrede sig ikke ved at indgaae
denne billige Fordring; Franz blev indquarteret
i en lille Stue, og allerede næste Dag Haand-
langer hos en Muurmester. Han fortjente sig dag-
lig fire Groschen; de vare neppe tilstrækkelige til
Brød for ham og Familie, han maatte stedse
lægge noget til af sin Rødsfelling, for at de Stak-
ler

ler bog eengang om Dagen kunde faae lidt varmt Mad og om Søndagen et Stykke Kød. Det uvante Arbejde svækkede hans Legeme, snart kunde han ikke mere arbejde saa vedholdende; da Efteraaret nærmede sig, og de fleste Bygninger allerede stode færdige, saa var han en af de første, som ikke fandt meer Arbejde; han maatte hele Vinteren igjennem tære paa sin lille Formue, og indsaae for sig, at enhver glad Udsigt var forsvunden for ham, og at en endnu skrækkeligere Nød ventede ham i Fremtiden.

Da Foraaret og Sommeren kom, var der vel Arbejd igjen at faae, men Lønnen var atter ikke tilstrækkelig til Føden; hans lille Kapital hemsmedte daglig, og vilde snart ophøre. Wilhelmine led i Stilhed, men den indvortes Græmselse fortærede hendes Legeme, det begyndte at henvisne. Franz sparede ingen Bekostninger for at styrke hende; han bedrog ofte den Stakkel med opdigtede Foræringer, for at hun, uden Bekymring, skulde nyde den bedre Epise, som han af Kjerlighed lod tillave til hendes Bedersvægelse.

Der kummerfulde Aar forløb paa denne Maade, og imidlertid var hele Kapitalen, paa hvilken de Ulykkelige engang grundede alt deres Haab, uagtet Franz's Glid, fortæret, men med dette eneste Haabs Undergang, opstod et nyt, som lovede meer Lys og Varme. Dette ulykkelige Pares tolvde ældste Sønner kunde nu ogsaa gaae paa Arbejde
tillige

tilligemed Faderen, de fortjente ligesaa meget, som han, og den fædse bedrøvede Moder begyndte nu at troe, at deres Børn skulde ernære dem saa længe de levede. De gode Børn havde ogsaa dette faste Forsæt, de talte ofte derom, og glædte sig til en bedre Fremtid; men en nye Ulykke var forhaanden.

Allerede i det forrige Aar havde der været Misvæxt, det paafølgende truede med end større. Indtil Vinterens Komme sandt Faderen og Sønerne endnu altid Arbejde, men fra denne Tid af ikke mere.

De fleste Bønder havde neppe indhøstet den fornødne Sæd, de maatte selv kjøbe, hvad de ellers plejede at sælge, og maatte derfor indskrænke sig til det yderste. Kornet blev hver Dag dyrere, Brødet mindre. Sygdom fulgte paa Elendigheden, og indfandt sig først hos dem, som levede af deres daglige Arbejde, og intet havde at leve af. Franz stred saa længe han kunde med den ubøjeelige Stiebne; han solgte, hvad han endnu ejede, for at kunne quæge sin Kone og sine Børn med tørt Brød; men da ogsaa denne svage Hjælp stoppede, da selv Betlerstaven forskaffede dem en endnu svagere Hjælp, da blev hendes hentærede Lægerme angrebet af en dødelig Sygdom. Vilhelmine blev, tilligemed alle sine Børn, et Klov forsamme; ikkun Franz kom sig igjen da endelig den alt for store Elendighed bevægede nogle af
Ind:

Indvaanernes Hjerter, som, da han alt stred med Døden, vederqvægede ham og bragte ham til Livet igjen.

Kummer og Elendighed havde ikke formindsket hans Kjærlighed til Wilhelmine, han elskede hende endnu med lige Omhed; hendes bittre skæffelige Død, hendes Suk om Hjælp berøvede ham Forstanden, med hendes Lig blev den begravet og kom aldrig mere tilbage.

Da det behagelige frugtbare Foraar gav Haab om en rig Høst, og alles Hjerter paa nye begyndte at føle Glæde, da var han den eneste, som endnu sørgede inderlig. I Begyndelsen talte de han sjelden et Ord, gik tankeløs omkring, arbejdede og tiggede ikke, og syntes gandske at overlade det til Forsynet, om det ville opvække medlidende Hjerter, som af sig selv ville række ham nogen Gode. Han nød da aldrig alt hvad man gav ham, og forvarede omhyggelig det Overblevne. Hungersnødens skræffelige Virkning havde forvirret hans Forstand; den Overbeviisning, at ikkun den yderste Sparommelighed kunde sætte ham i Sikkerhed derfor for Fremtiden, havde frembragt den Idee hos ham, at han skulle samle alt, hvad der var brugbart; hans Banvittighed sysselsatte ham sin øvrige Levetid blot med denne eneste vedholdende Tanke.

Naar Sneen trøede bort, saa forlød han sit Hjem, og kom først ved Vinterens Begyndelse igjen,

igjen, belæstet med en svær Byrde. Han tiggede medens han var borte, i de nærvedliggende Landsbyer og Byer, han tog meget taknemmelig imod alt, hvad man gav ham, han samlede med en utrættelig Iver alle sønderbrudte Skaar og gamle Ragerier, som Huusverterne bortkastede som ubrugbare, og slæbde hele Sommeren igjennem omkring med denne Byrde paa sin Ryg.

Naar Vinteren nærmede sig bar han først alting ind i sit Huus, og ansaae sig for lykkelig, naar han kunde gjennemsynsre disse unyttige Skatte, og ansaae dem, som Forraad mod den tilkommende Mangel. En af mine Venner, som rejste der i Landet mødte ham for nogle Aar siden i Nærheden af hans By, og saae kiltende paa, hvorledes han begierligen opsamlede nogle Glas-Skaar. Da denne Bestjefstigelse, men endnu mere Samlerens besynderlige Glæde, var ham meget paafaldende, saa indlod han sig i Samtale med ham.

Min Ven. Hvad er det De saa flittig opsanker.

Franz. Jeg søger Forraad; jeg samler Brød til Vinteren.

Min Ven. Det er jo Glas-Skaar.

Franz. Mueligt, mueligt, men det skal bruges altsammen, alt; ach det er saa got, naar man dog har noget; da kan man føde Kone og Børn, og har ej nødig at see dem døe af Hunger. Bedste Herre, følg mit Raad, man veed ej
hvad

hvad der kan foregaae, saml i Tide, De vil ellers komme til at øzele forskrækkelige Ting.

Min Ven. Hvad bærer De da saa tungt paa Ryggen.

Franz. Forraad, Forraad! der bliver snart Hungersnød, og da skal jeg rigelig dele med de Fattige, for at de kan føde deres Kone og Børn; (grædende) O Herre, det er skrækkeligt, naar man maae see disse hungre, og ikke kan hjælpe! det er skrækkeligt! skrækkeligt! ach jeg maae skynde mig, jeg maae nytte den gode Tid før den onde kommer.

Stafaandet ilede nu den Ulykkelige frem, under sin tunge Byrde; da min Ven fulgte ham til Byen, traf han Stedets Præst og erkyndigede sig hos ham om denne mærkværdige Mand. Han fik hans hele Levnet at vide, som han, medens Vilhelmine levede, havde fortalt og betroet ham. Den ulykkelige Families Elendighed, tilføjede Præsten, havde ikke kommet til saa høj en Grad, dersom jeg ikke selv dengang havde lagt for Døden, jeg kunde ikke længer sørge for hende, og først da jeg omsider blev frisk, fik jeg hendes Død at vide.

Da min Ven kom tilbage fra sin Rejse, og laae Natten over hos Præsten, fortalte denne ham, at den stakkels Franz var død. Naade Drengene havde drevet deres Spil med hans Banvittighed, med Overlæg foræret ham unyttige tunge Sager,
og

og dermed saaledes belæstet hans Byrde, at han, inden han naaede sit Hjem, faldt til Jorden. Man fandt ham død paa Rejen; han hviler nu ved Siden af sin Vilhelmine, og vil hisset komme til at nyde en Lykke, efter hvilken han her søgte saa flittig, men ogsaa forgjæves.

Hugo

Hugo og Kleta,

eller den forsteenede Brudesang.

Da jeg engang rejste igjennem en Deel af den høje og store Bjergstrækning, som adskiller Bøhmens Indvaanere fra deres Naboer, blev jeg, ved den flatte Vej, sat i et meget fatal Lune; jeg brød mig intet om den brændende Heede, og flænnede hen ad en Fodstie, medens min Vogn frygtelig slingrede frem igjennem en dyb Hjulvej. Egnen var romantisk, ofte ogsaa rædsom vild; jeg vilde nyde den, men alle mine Ribbeen modsigde denne Nydelse og overbeviste mig ved levende Smerter, at en Egn, som forarsagede denne Følelse, umuelig kunde være smuk.

Fodstien paa hvilken jeg vandrede, slyngede sig ned i en liden Dal, den var indsluttet af høje, ufrugtbare før det meste nøgne Klipper, som ikke
uden

uden Grund satte mig i Angst for at finde en Udgang. I Klippernes Rifter blomstrede hist og her nogle Grantræer, hvis djerpe Størrelse vidnede om deres knap tilfkaarne Føde. Solen stod bag ved de højeste Bjerge, og kastede dens Skygge ned i Dalen; jeg ilede for at nyde den og blev, da jeg havde hvilet mig, igjen glad og munter.

Det var øde og tomt i hele Dalen; et par Sjædder flattede omkring paa Klipperne, og lyttede frøgtfom, naar mine Vogn-Hjul raslede fra Bjerg et af, eller naar den trævne Rudsfl nu og da lod en Fod falde. Lige over for mig optaarnede sig en Klippe, hvis Top deelte sig i tvende Dele, og som tilbød den Dumdrilsfige, der vovede at flattræ op paa den, et Hvile-Sted i dens Skød.

Jeg var just ifærd med at undersøge, om Konsten eller Naturen havde dannet denne Plads, og vilde overbevise mig om det første, da en gammel Kone, med et Knippe Brænde paa Rakken, gik mig forbi, og vilde hvile sig paa en Steen der i Nærheden. Hende fulgte en ung stærk Pige, som bar en lige Byrde og lagde sig ned ikke langt fra mig, og stirrede mod Klippen.

Den Gamle (til hende). Gaa ikke saaledes derover, men bed heller et Fader vor, for lat Gud kan bevare Dig fra slig en Ulykke.

Pigen betegnede sig strax med et Kors, og bad ret andægtig. Jeg undersøger aldrig Aarsagen til en Bøn, den være som den vil, saa er den

den Bedende mig stedse ærbørdig, og uagjerne forstyrre jeg den. Jeg biede derfor indtil Bommen var forbi, og nærmede mig da først til den Gamle, for at faae at vide, hvad merkværdigt der havde tildraget sig paa denne Klippe.

Den Gamle. Ja min Kære, gode Herre, det kan jeg ikke saa egentligen fortælle Dem, jeg har blot engang for længe siden hørt det af min salig Moder, og hun vidste det ogsaa blot efter andres Sigende, og saaledes er ventelig meget blevet glemt, som jeg ellers gjerne vilde fortælle Dem, naar jeg kun vidste, at fortælle det ret. Saa meget er vist, at der for nogle hundrede Aar siden paa denne Klippe stod et smukt Slot, hvor der boede en rig adelig Frue med sin Datter. Denne elskede en ung Herre der i Naboe laget, som Moderen ikke kunde lide, og derfor vilde hun heller ikke tillade, at hun ægtede ham; men Datteren brød sig ikke om Moderens Forbud, og lovede hemmelig sin Elsker, at vente efter ham indtil Moderens Død.

Moderen fik, kort Tid før end hun døde, Nys om dette Løfte; hun blev meget opbragt, truede den Ulykkelige med Forbandelse, og bad Gud indstændig, at han ville bønføre den og forvandle Datterens Brudsfæng til en Steen, hvis hun besteg den med den unge Ridder.

Moderen døde, og den ulydige Datter ægtede strax derefter sin Elsker; de højtideligholdt deres Bryllup med stor Pragt paa Slottet, som stod
paa

paa denne Klippe. Da de ved Midnatstid gik til Brudekammeret, horte hele Naboe laget et frygteligt Tordenslag. Om Morgenen var det smukke Slot forsvundet, ingen Vej og Stie førte mere til Klippen; den ulydige Datter sad gandske allene paa den forstenede Brudeseeng den man, den Dag i Dag, endnu tydelig kan see og betragte.

Intet Menneske kunde redde hende, og hvo der vovede paa, at klattre op til hende, styrtede ned. Hun maatte, uden Hjelp, fortvivle og døe paa denne Klippe. Navnene aad hendes døde Lege, og Røvfugle slæbte hendes Been omkring i Egnen, for at ethvert uldygt Barn kunde spejle sig i dette Exempel, og samvittighedsfuld opfylde sine Forældres sidste Villie.

Men dette almindelige Følkesagn, dette Eventyr, som De behage at kalde det, maae dog betyde noget og have en Oprindelse, sagde jeg til Hersekabets værdige Amtmand, hos hvem jeg spiste om Aftenen, og for hvem jeg igjæntog den gamle Kones Fortælling.

Jeg tvivler, svarede han smilende, men for at tjene Dem, vil jeg gjennemløbe vor støvede Archiv; det er rigt paa Efterretninger fra Oldtiden, og da Historieeskriverne nøje antegne, hvort dyrt man hvert Aar har folgt en Skjeppe Korn, et Bunt hvid og rød Løg, saa har de vel ej heller forglemt denne mærkværdige Historie, om end mund-

lig

lig Sagn og Fortælling har forstorret og omklædt det Hele.

Med Afskeden erindrede jeg ham endnu om hans Løfte, og erholdt efter et Aars Forløb, følgende Historie.

* * * * *

I Aaret 1316 blev paa den hellige Jacobs Dag under Nattesangen den ædle og strenge Herre, Herr Hans Ottenvalds Frue forloft med en Datter. Om Aftenen forud begyndte den ædle Kone at føle de første Fødselsmerter. Himlen var smuk og klar; men endnu førend Midnat blev Stjernerne overtrukne med mørke Uvejrs-Skyer; Stormvinden susede i Skoven, og tudede i Klippernes Huler. Uglerne slagrede paa Sovestamrets Vinduer, og skreg frygteligen.

Endnu rasede Uvejret i Skoven, Lynilden fløvede en Eeg, Stormvinden rev de høje Graner løs fra Røden, da den lille Datter saae Verdens Lys; hun var huld og smuk, Moderen kyskede hende med Jæderlighed, Faderen tog hende glædedrukken i sine Arme, Drengene og Piger jublede; ikkun den gamle Slotsfoged, vandrede sorgmodig ind i sit Værelse, og bad Gud vemodig, at Frøkenens Liv ikke maatte ligne hendes Fødsel, thi han var erfaren i mange Slags Udrydninger, og havde samlet

samlet den Erfaring, at Uvejr under Jodfelen, betydede alle Slags Ulykker.

Frøkenen trivedes godt, opvorte til en mandbar Jomfrue, og baade Gamle og Unge beundrede hendes Skjønhed. End hørte ikke meer Forældrenes Bøn; deres Egetskab blev ikke velsignet med flere Børn, de maatte lade sig nøje med det ene, og elskede det med største Omhed.

Jomfrue Edelrud blev opdragen til Fromhed og Dyd; hun kunde læse kraftige Morgen- og Aften-Bønner udenad, og naar hun holdt Bøn i Kapellet, da ilede alle Bergens Indvaanere derhen, for ogsaa at isemme hendes saa behagelige andægtige Bøn. En af hendes Forsældre havde paa en af de nærvedliggende Klipper, som i stort Antal optaarnede sig paa vensire og højre Side af Borgen, opbygget et Kapel til den hellige Jomfrues Ære. Didhen vandrede hun ofte med sin Pige, og bad i hele Timer, medens hendes Fader jagede der i Nærheden.

Hun var sytten Aar gammel, da hun en Dag gik derhen; Solen skjulte sig bag Skoven, og endnu var hun ikke kommen tilbage. Den bekymrede Fader gik ud for at søge hende, og fandt hende ikke i Kapellet. Hendes Elsker hang ikke langt derfra paa en Gran-Grøn, under hvis Skygge man saa Spor af Heste-Skoe.

Den stakkels Fader blev rasende; han lod afskrovet alle sine Livegne opbyde, og gjennemstrejffede

strejfe med dem hele Egnen for at søge og finde sit eneste Barn.

Al hans Umage var forgjæves, han maatte vende hjem igjen til den jamrende Moder og kunde ikke glæde hendes Hjerter med nogen trøstende Efterretning.

Den smukke Edelrud var forsvunden, man kunde ikke udspore hendes Opholdssted; intet Budskab fra hende vedervægede de sørgende Forældre. Tørend et Mars Forløb døde den stakkels Moder af Bedrøvelse; hendes sidste Ord velsignede hendes bortrovede Datter, hvis hun endnu vandrede her paa Jorden, hendes sidste Øjeblik beviiste tydelig, at hun haabede at finde; i det mindste at see hende hist.

Den gamle Fader sad nu eensom paa sin Borg; han hadede Jagten, fordi denne havde bortsiæret ham alt for langt fra hans Datter; han afstøvede Drif, fordi Edelrud ikke var hans Mundskjæter; han hadede Samkvem og Selskab, da de forhindrede ham fra at tænke paa sit kjære Barn, og at hellige hendes Minde en Taare. Han talte saare lidet, aabnede ikke sin Dør for nogen Ven eller for nogen Fremmed, og haabede, at Hummer og Græmmelse snart skulde fuldende sit Messiasstykke, og samle ham, ligesom hans Kone, hos sine Fædre. I sex Aar nærede han forgjæves dette Haab, thi hans stærke Legeme trodsede Sjælens

Lidelser, de kunde vel nedbøje, men ej nedbryde det.

Engang sad han endnu ved Midnatstider, søvnløs i sit Værelse. Alle hvilede, men han ikke. Hans kjære Datters Billede stod levende for hans Sjæl; ikkun engang endnu ønskede han at see hende, og at trykke hende til sit Hjerte. Et Bulder, som høstes langt borte opvakte ham af sine dybe Tanker, han aabnede Vinduet og lyttede. Man bankede uden Ophold paa den yderste Borgport, det forekom ham, at et Barn græd, og at han hørte en uforstaaelig jamrende Stemme. Han kaldte paa Bægteren; denne havde hørt det samme, og spurgte sig til Raads hos Borgherren; om han skulde aabne Porten, eller blot spørge, hvem der var?

Borgherren var ueenig med sig selv, og besleg tilligemed ham Muren.

Hvo banker paa en saa usædvanlig Tid? spurgte han, da man bankede paa nye.

Jamrende uforstaaelige Toner løb ned fra et lidet Barn raabte, luk op! luk op!

Bægteren havde Mistanke om Forraderie, og fraraadede Borgherren, at opfylde Barnets Begjering. Han vaagnede Folkene, de tændte Faklerne og hidsede dem ved en Snor ned af Murene, hvor de udbredte Lys rundt omkring.

En Dame, hvis Skjert var besat med glimrende Stene, og hvis Hals og Arme vare omvundne

håndne med store Perler, stod tæt ved Porten og udstrakte bedende sine Hænder og holdt tans og jamrende et lidet Barn i Bejret; naar man spurgte om hendes Navn og om Aarsagen til hendes Komme.

Man saae ingen, hverken nær ved, eller langt borte, men fattede dog Mistanke, da Damen ikke vilde give noget Svar.

Den tilslende Slot-Joged bad Borgherren, at lade den Ubekendte bide til om Morgen, og vilde just forkynde hende det, da hun endnu engang oploftede sit bønfuldende Ansigt imod ham. Han sprang gysende tilbage; Gud da Marie, raabte han, var det ikke Jomfrue Edelruds Ansigt? Er det ikke hende selv? —

Da Borgherren hvis Syn Alderen havde svækket, hørte denne Formodning, og da nogle af hans Folk bekræftede den, saa brød han sig ikke om noget mueligt Forræderie, lode ned af Murene, hjalp selv til at skyde Slaaen tilbage, og gittrede og bævede, da Damen og hendes Barn skred ned for hans Fødder. Fuld af Ahnelse løstede han hende op, og trykte hende med hænderne til sit Hjerte, og han i hendes fæde sit ene, sit tabte Barn. Det er vor Jomfrue Edelruds minde nogle; det er hende! det er hende! jublede hele Mængden, og trangtet sig glæde hende.

Hun rev sig med et løb fra Faderens Hals, og overfløede Mængden med et uroeligt søgende Blik. Ha! jeg forstaaer det, raabte Faderen, har Dine Fornemmelser end gjort Dig maalløs, saa taler Dine Dine dog tydelig. Du søger Din Moder? Hun er ikke længer her paa Jorden; hun efterlod Dig Betsignelser i Mangfoldighed, modtag dem nu af din Faders Haand, og gaae ej i Nætte med Gud som dog forunder Dig dette.

Edelrud sank igjen grædende og hulkende tilbage i Faderens Arme; han ledte hende hen til Salen. Slotsfogden bar det lille Barn paa Armen, det legede med Faderens graa Haar, og spurgte ham mere end en Gang, om han elskede det?

Da de kom ind i Salen, førte Faderen hende til Skjenke-Bordet; han rystede Drillekruffen, den var endnu halv fuld; kjære Datter, udraabte han glædedrukken, fyld mig Bægeret! jeg har stedsse bedet Gud, at unde mig denne Nykke; og jeg vil nyde den, da han har hørt min Bøn.

Edelrud fyldte Bægeret; Taarer dryppede deri. Det er Glædens Taarer, det er Dine Taarer, de skade ikke, sagde Faderen, og udtømmede Bægeret. Nu, vedblev han, maae Du ogsaa tilfredsstille min store Nysgjerrighed. Hvor har Du været i denne lange Tid? Hvorledes er Du kommen i Besiddelse af dette Barn? er det Dit; jeg

vil

vil trykke det til mit Bryst, som min Afskom, om
det end er en Bastard.

Edelrud tog, grædende, Barnet, og lagde
det i Faderens Arme; hun saae mod Himlen, og
hang bedende fast ved ham; Barnet klyngede sig
om den Gamles Hals, kyssede hans Kinder, og
sagde venligen; vær mig god! vær mig god!
Faderen følte gandske Bægten af denne Be-
gjerling, og trykte det med Fadersølelse til sit Hjerte.
Fortæl, sagde han til Edelrud, aabenhjertig
og med Oprigtighed, det vil være Belyst for mit
Hjerte, at have ret meget at tilgive Dig.

Edelruds Dje faldt mod Jorden, hendes
Ansigt blussede, hendes Dje funkede af Begjerlig-
hed efter Hævn, hun aabnede sin smukke Mund,
og pegede med Haanden paa den. Moder kan
ikke tale, har ingen Tunge, sagde Barnet.
Den gamle Fader sprang gysende tilbage, alle Til-
stædeværende foldede, forbausede, deres Hænder.
Det varede længe førend man turde undersøge den
ne skrækelige Formodning; omsider nærmede Slots-
Fogden sig, og saae nu tydelig, at man virkelig
havde affaaret det Halve af den ulykkelige Edel-
ruds Tunge, men at Saaret alt var lægt.

Faderens Smerter vare store og skrækelige;
han stælvende og bævede, naar han tænkte sig den
Ulykkeliges Lidelser; han rasede, naar det faldt
ham ind, at han ikke kunne hævne sig paa Op-
havsmanden til denne skjændige Gjerning. Ingen
nød

med Søvn hele den Nat igjennem, alle jærrede, alle græd, og beklagede den Uhykkeliges haarde Skjebne.

Efter mange Spørgsmaal, som Edelrud blot med Tegn kunde besvare, fik Borgherren at vide, at magtige Røvere sandsynligvis havde bortført hende fra Kapellet, og mishandlet hende saa skrækkeligen; men hvorledes hendes tange Skjebne siden efter havde forandret sig; hvorledes, og af hvem hun havde faaet de smukke Klæder, det kostbare Smykke, og de Edelskeene, som hun bar paa Hovedet, Halsen og Skjærket, det kunde Edelrud med al sin Anstrængelse, ikke gjøre begribeligt for nogen af de Tilstædeværende. Ifkun saa meget fik de med Visshed at vide, at det lille Barn, — en smuk nydelig Pige — var hendes Datter, og at hun langvejs fra var flygtet derhen med hende.

Endelig lød Faderen sit gjensfundne Barn komme til Hvile; han førte hende til hendes forrige Bærelse; hun græd meget, da hun betraadde det, faldt paa Knæ ved sin Seng og bad. Om Morgenens besøgte Faderen hende; han havde imidlertid raadført sig med sin Slotsfoged og haabede, ved velordnede Spørgsmaal, at erholde mere Oplysning. Elsker Du dette Barns Fader? spurgte han sin Datter.

Edelrud (bekræftede det med tydelige Tegn).

Faderen. Var han Din Mand, var Du lovmæssig viet til ham?

Edelrud (lagde Haanden paa Brystet, og bøjede Hovedet).

Faderen. Var han en Ridder? eller endnu mere end en Ridder?

Edelrud (bekræftede begge Spørgsmaal).

Faderen. Var han en af dem, som bortførte Dig? tog han Deel i denne skrækelige Handling?

Edelrud (benægtede disse Spørgsmaal).

Faderen. Blev han maaskee Din Befrier?

Edelrud (bekræftede det med stor Glæde).

Faderen. Hvor er han? Lever han endnu?

Edelrud (græd, og gav ved Tegnetillkjende, at hun var uvis herom).

Faderen. Hvorledes blev Du skildt fra ham? hvorledes kom Du her?

Edelrud (pegede paa sit Barn, og søgte at gjøre Faderen begribeligt, at dette kunne fortælle alleting).

Faderen forstod Udtydningen og bestormede nu Barnet med mange Spørgsmaal, men hans Nysgjerrighed blev ifkun sparsomt tilfredsstillet. Vel sandt, den muntre snaksomme Pige fortalte meget, men intet, der ikunde lede til nærmere Opdagelse.

bagelse. Efter hendes Udsagn levede endnu Moderen tilligemed Faderen paa en smuk Borg, som var omgivet med en smuk Have, hvor de ofte spadserede. Faderen elskede Moderen meget højt, og hun ham igjen. De havde mange Karle, Tjenere og Piger, og levede glad og fornøjet, ikkun Moderen græd ofte; men naar Faderen kom, da aftenredde hun hastig sine Taarer, og smilede.

Engang gik de glade til Sengs; om Natten vaagnede den Lille; vilde Mænd stod med Fakler ved hendes Seng, rev hende bort, og bar hende til Forgaarden. Moderen stod allerede og græd og vriede sine Hænder imellem en Hob andre Mænd, som Barnet ikke kjendte. Dagen stod i lys Lue; Faderen saae man ikke. Nogle andre Fremmede bragte Heste; Moderen maatte bestige en af dem, hun var omringet af mange Ryttere; en af dem rakte hende Barnet.

Længe, længe rejste de frem ad, maatte ofte sove i Skoven, undertiden ogsaa hungre. Før end Solen gik ned forrige Dag, kom de til en vild Egn, hvor man ej saae andet end Klipper og Stene. Moderen græd meget. Om Natten opvaagnede Barnet i Moderens Arme; hun løb hastig som en Hind, bort over Stene og Klipper, og kom endelig til Slotsporten, hvor hun bankede stærk paa, og gav Barnet ved Tegn at forstaae, at det skulde raabe. — Hvo der var, dets
Fa-

Fader? hans Navn? i hvilket Land de boede? dette kunde Barnet ej fortælle.

Da de Personer, som, efter Barnets Udsagn, i saa lang Tid førte dets Moder fangen med sig, formodentlig havde lejet sig nær ved det Kapel, fra hvilket Edelrind fordm blef bortført; saa sendte Faderen strax Slotsfogden, med en Hoben Stridsmand ud, for at komme dem paa Spor, og om mueligt at opdage dem. Men allerede om Aftenen kom hiin tilbage, og forsikrede, at han vel var kommen efter, at de havde lejet sig imellem Klipperne, men videre kunde han ej spore dem; men da jeg, fortalte han, paa Tilbagevejen holdt Bon i Kapellet, og levende forrestilte mig Eders store Glendighed, da var det uden Tvivl Gud, der indgav mig et Raad, som, hvis I følger det, kan bringe Eder nærmere til Maalet. Lad en lærd Munk fra det nærliggende Benediktiner-Kloster kalde, beløn ham got, for at han skal lære den ædle Frue at skrive; hun vil da kunne berette ham alt hvad der hændtes hende, og han kan da igjen fortælle Eder det.

Den gamle Fader blev meget glad ved dette Raad, han bekendtgjorde det for sin Datter, som yttrede stor Glæde, ved snart at komme til at lære denne Kunst.

Munken indfandt sig allerede næste Morgen, og lovede, inden Aar og Dag, at lære den ædle Frue at skrive. Alle saae denne Tid med Begjærlighed

lighed imøde, men førend Edelryd kunde eftermale Bogstaverne, bragte Alderen og indvortes Kummer Faderen paa Sygesengen; han beskikkede sit Huus, indsatte sit uhyggelige Barn til Arving, og døde med det visse Haab, at han hisset skulle faae Dphsning, og at den Evide paa den ryggesløse Gjerningsmand skulle udøve den Hævn, som han her ikke kunde fuldende.

Edelryd sørgede dybt og længe ved sin Faders Grav; hun aflagde ikke mere Sorgelæderne, men gif stedse som en dybtsørgende Enke.

Hun lod sin Borg omhyggeligen forvare, og Porten blev ikke aabnet for nogen Fremmed. Da Slotsfogden fort efter lod hende vide, at han i Skoven havde stødt paa en Hoben Stridsmand, som ej vilde sige hvo de vare, saa troede hun sig ikke længer sikker paa Borgen, samlede hendes Skatte, og rejste med sin Datter, som hun elskede inderlig, til Regensborg, hvor hun lejede et Huus og levede i største Eensomhed.

Den gamle Munk blev hende meget kjer, hun udnævnte ham til sin Kapelan, tog ham med sig, og lærte snart den da saa sjeldne Kunst, ved skrevne Bogstaver at gjøre sig forstaaelig. Han blev siden efter hendes Dolk, og forklarede, hvad hun vilde sige til en eller anden.

Ogsaa hendes Datter, som hun kaldte Kle-
ta maatte lære at skrive, og da hun indsaae, at
dette

dette var det eneste Middel til 'at kunde tale med sin Moder, saa erhvervede hun sig snart en saa stor Færdighed heri, at hun, som Munkens forfikkrede, ikke allene kunde skrive meget smukt, men endog med større Færdighed, end mangen lærd Mand.

Da Klea forlod Pige-Harene, indtraadde i Jomfrue-standen, og begyndte at tænke og overlægge, da fordrede hun ofte af sin Moder, at hun skulde oplyse hende om hendes Fødsels besynderlige Skjebne; men Moderen svarede stedse, at dette ikke endnu kunne være hende til nogen Nytte, men derimod til Skade.

Jeg vil, skrev hun engang, med Taarer i Øjet, til hende ikke tage denne Hemmelighed med mig i Graven; Du vil efter min Død finde hele Fortællingen om min saare grumme Skjebne, gjemt i mit Klenodie-Skrin; men saalænge maae Du tillade mig at tie, thi det vilde smerte mig alt for meget, hvis jeg, ved en oprigtig Fortælling, vel skulde opvække Din Medlidenhed, men maafee ogsaa see Din Kjerlighed til mig formindsket. Det faldt mig tungt, at see min Fader død, men jeg skulde endnu have jamret mig langt mere ved hans Grav, dersom ikke det glade Haab, at nu kunde ingen meer med Magt forlange, at jeg skulde skifte min Historie, havde trøstet mig. Betænk dette og hav Vresfygt for min Kammer.

Dette

Dette gjorde Kleta og holdt rebelig Ord; hun spurgte aldrig mere derom, og troede nu, hvad Munkene saa ofte havde sagt hende: at Moderen endnu ikke havde indviet ham i sin Hemmelighed.

Edelrud levede meget stille i Regensburg; hun kunde ikke tale med nogen, og søgte derfor at undgaae ethvert Selskab. Da hendes Huus aldeles lignede et Kloster og hun daglig med tilfløjet Ansigt gik til Kirken, saa kaldte man hende intet andet end den fromme Stumme. Mange troede, hun virkelig var stum; ikkun saa vidste, at hun ved et ubekjendt Tilfælde havde mistet sin Tunge. Da Kesser Ludvig vendte tilbage fra sit ulykkelige Italienske Tog til Tydskland, og med sin Hoffstat opholdt sig nogen Tid i Regensburg, da var Kleta sytten Aar gammel. Alle, som saae og kjendte hende roste hendes overordentlige Skønhed, og paaastod eenstemmigen, at der i Byen aldrig havde været nogen skønnere og mere yndig Pige. Dette Rygte, som, endnu førend Kesserens Ankomst, var almindeligt, udbredte sig snart ved Hoffet.

De unge Riddere ønskede at beskue denne Skønhedens Perle noget nøjere, de snege sig forbi hendes Huus, og forsamlede sig i Kirken, hvor hun holdt Bøn. Naar Kleta da gik til Bivdæet, eller naar hun i Kirken lettede sit Slør, da

da troede man at see den opstaaende Soel, og alle vendte sig til hende, alle havde de Vrefrygt for hende.

Hugo af Immenthal, en smuk huld Yngling, var især den, som hylde de Kleas store Skønhed og bigede efter et Biekast fra hendes smukke Dine. Han var reist med Keiseren til Italien, havde ved nidkær Tjeneste og fielden Eroer skab gjort sig saa elsket af ham, at han elskede ham som sin Son. Alle veeg ærbødige tilbage, da de saae, at Keiserens Yndling fulgte efter Klea, hvor hun gik og stod, og da han offentlig erklærede, at han ønskede, at føre denne Jomfrue hjem som sin Brud.

Klea var bleven opmærksom ved hans idelige Bestræbelser. Naar han paa sin sorte Krigshest travede igjennem Gaden, saa gik hun altid til Vinduet, og smilede glad, naar den sporede Hest vilde affaste den fastsiddende Rytter, men ej kunde.

Naar hans Spore flirrede bag ved hende i Kirken, saa opløstede hun stedse Sløret og saae ofte længe paa ham; men længer kom han heller ikke i to hele Maanedes; og daglig vorte hans Kjerlighed. Vrefrygt tillod ham ikke at tale til Moderen og Datteren paa Gaden eller i Kirken; og naar han, under en eller anden Forbending vovede at indtrænge sig i deres Huus, saa blev han stedse vlist tilbage med den Forsikring, at

det

det ikke stod aaben for nogen Ridder; enhver som han talede med kjendte den smukke Aleta, men ingen af dem alle havde Udgang i hendes Huus, kunde eller ikke bevirke ham samme.

En ubeskrivelig Kjerlighed nagede allerede hans Hjerte, og i mangen gennemvaaget Nat udfastede han hundrede Planer, af hvilke han næste Dag ikke fandt nogen, som kunde udføres, da Keiseren tilkjendegav ham, at han, for at øve sine Riddere, ville anstille et Tourneer, som skulde begynde med megen Pragt, og vare i ti Dage.

Hugo blev meget glad ved denne Efterretning; den stedsse virksomme Kjerlighed viste ham i dette Djeblisk Muelighed og Haab. Han spurgte, om Keiseren ville indbyde alle adelige Jomfruer til denne Høstidelighed, og da han tilkød det, udbad Hugo sig at blive den Keiserlige Raades Herold.

Dette blev ham bevilget, og næste Morgen drog han med et keiserligt Følgeskab igjennem Gaderne, for at indbyde alle adelbaarne Jomfruer. Det var naturligt, at han allerførst besøgte Aletas Boelig. Jeg kommer i Keiserens Navn, sagde han til Dørvogteren, og denne aabnede ikke allene Døren med Erbødighed, men gik ogsaa hen, at bringe sin strenge Frue dette Budskab.

Hugo biede ikke længe, man førte ham til et Værelse, hvor han fandt Moderen og Datteren ved en Brodeer-Namme. Han hilste den første med Erbødighed, og flammende, forkyndte han
den

den sidste Keiserens Billie. Kletas Kinder blusfede af Rødme, da hun saae Ridderen, hun blegnede nu, da hun hørte hans Budskab, og ej vidste, hvorledes hun skulde besvare det. Hun saae paa sin Moder og bad om Raad og Underretning. Edelrud tog Griffelen, skrev nogle Ord paa Tavlen, Kleta smilede, og svarede Ridderen, at hun indsaae den store Ære, Keiseren ville gjøre hende, og at hun efter hans Befaling, skulde indfinde sig ved Festen.

Hugo takkede, opholdt sig saa længe som mueligt, beundrede de smukkeste Hænders smukke Arbejde, og gik omsider bort, fordi Belangændigheden ikke tillod ham, at blive længer. Kleta ledsagede ham indtil Trappe-Gangen, han fremstammede nogle ærbødige Ord; Jomfruen smilede, og stod endnu ved Trappen, da han allerede igjen sad paa Hesten. Da hun kom tilbage til hendes Værelse, fandt hun Moderen grædende; hun efterforskede Aarsagen, og spurgte aabenhjertigt: om hun maaskee ikke havde opført sig sommelig, eller fornærmet hende med noget.

Moderen astørrede sine Taarer, og forsikkrede, at de blot faldt i Anledning af en sørgelig Tilbage-Grindring; Du har skrevet hun, opført Dig vel og anstændig; saa meget jeg end ønskede det, kunde jeg dog ikke andet, end modtage Indbydelsen.

Det er en stor Ære, at turde tage Plads i Tournerere-Legene, hvo der afflaaer den, beviser tydelig, at han ej fortjener den; dersom Du var nogle Aar ældre, da skulle denne Indbydelse i mange Henseende være mig velkommen. Mange Jomfruer saae deres tilkommende Mand ved Tourneerspillene. Rummer og Elendighed har gjort mig moden til Graven, min Død ville blive meget haard, hvis jeg paa min Dødsfæng skulle see Dig uden Støtte. Maaskee er min Ende nærmere end jeg troer; maaskee er det Forsynets Bestyrelse.

Man begyndte nu med Alvor paa Forberedelserne til det herligste Tourneer, der nogensinde blev holdt; selv Edelrud var gandske sysselsat hermed. Hendes Hjerter hang gandske ved det eneste Barn; hun ønskede, det maatte fremskille sig med megen Pragt, og aabnede sit Klenodieskrin, for rigeligen at udjire Kletas Skjort og Livsykke.

Hugo travede imidlertid daglig forbi Kletas Huus; han fandt hende stedse ved Vinduet, og hun hilste ham stedse venligen. Hendes Hjerter haabede, og var nu mere virksom end nogensinde før.

Endnu havde Keiseren ikke udnævnt de adelbaarne Jomfruer, som, efter Skik og Brug, skulde uddele Prisen; han var endog forlegen, hvo han skulde vælge, da der ikke fandtes nogen af de

Ind.

Indbudne, hvis fortrinlige Rang berettigede dem til denne Ære. Naadige Herre, sagde Hugo, lad Udskaffning afgjøre det. Naar Jomfruerne ere samlede, saa tæller jeg, hoormange der er, kommer ligesaa mange Guldfugle, blant hvilke blot findes en af Guld, i en Pose, lader enhver trække, og De udnævner den, som Uddelerste, der faaer Guldfuglen.

Dette Forslag behagede Keiseren, og Hugo blev beordret, at besørge det Fornødne. Allerede nogle Dage førend Festen begyndte, mødte de nær og fjern opbudne Riddere, enhver førte sine Stridsmand og Raabendragere bag ved sig, Gaderne gjenlød Dag og Nat af de stolte Hestes Trampen; hele Byen lignede en Tourneerplads.

De tolv Æres-Damer, som vare udnævnte til at anføre de adelsbaarne Jomfruer, drog tidlig om Morgenen igjennem alle Byens Gader og samlede de Indbudne. Da de kom til Kletas Hus, og Herolden ved et stærkt Stød i Trompetten, forkyndte deres Nærværelse, da velsignede Edelend sin Datter, og sendte hende med Mængden hvissede overlødt, da hun kom til Porten; en uvilkaarlig Forbavselse og dyb Uerhadighed bemærkede alle, da hun besteg sin melleghvide Ganger og Tolv i Skarlaget klædte Genere svang sig paa deres Heste, for at følge hende.

Kleta bar en Kjole og et Livstykke af det meest ægte Guldbrocade, hendes sorte Sløjers Skjærf
 P
 var

var indfattet med Edelsstene; i Midten slyngede sig en Slange af couleürte Edelsstene rundt om hendes Liv. Hendes sorte Haar var behængt med store Perler, som gif utvungen ned paa Armene og omslyngede disse lige til Haanden. Hendes ophæftede Slæb var af sort Fløjel, med Guldhefter, og Sømmen var prydet med mange Edelsstene; endog paa hendes Halsstøvler, og paa Gangerens Chaberrake, saae man disse Stene i Overflødighed.

Hun lignede en Dronning, som drog igjennem Byen i Triumf. Alle Tilskuere kaldte hende Solen og ansaae blot de øvrige som hendes Drabantere. Selve Kejseren forundrede sig over hendes Pragt og Skønhed, da han saae Toget fra et Karnap og spurgte begjerlig efter hendes Stand og Navn.

Da alle Jomfruer vare forsamlede i Salen traadde Hugo midt imellem dem med Posen, hvori Kuglerne var. Hans Ansigt vidnede om Glæde og Fryd; den Snue var sikker paa, at opnaae sit Ønske. Han havde ladet sig forfærdige en Pose, i hvis ene Hjørne der var et Skillerum; i det store Rum laae Sølv-Kuglerne, i det afdeelte, den eneste Guld-Kugle; han trykte dette sammen, naar andre greb, han aabnede det, og skjulte hiin, da Kleta, zittrende, greb ned med Haanden; hun rødmede, og alle de øvrige blegnede, da hun saae Guld-Kuglen i sin Haand. Ingen tænkte paa denne List; ikkun Kejseren spurgte sin Yndling; hvor

Hvorledes det var mueligt, at den blinde Lyffe denne Gang havde været saa klarseende?

Hugo førte nu Kleta, som Gestens Dronning, ind til Skranterne, og derfra hen under en kostbar Baldachin, som skulde hendes ophøjede Sæde. Han havde beredt sig paa denne Gang, og søgte, at nytte den, saa got han kunde. Skjænt Uddelerske sagde han, dristig, men dog lidt forsigt, skulde det vel fortryde Eder, hvis jeg nærmede mig Eder som Sejerherre, og fordrede Prisen af Eder?

Kleta. Hvorledes var det mueligt? det skulde tværtimod meget glæde mig, hvis jeg var den Lyffelige, som kunde frone Eders Tapperhed.

Hugo. Og skulde den af Kejseren bestemte Guld, Hjelm være den eneste Løn, som jeg modtog af Eders Haand?

Kleta. Jeg forstaaer Eder ikke.

Hugo. Skulle ikke i det mindste et kjerligt Djekast, gjøre mig Prisen usfatterlig? ikke styrke mig med det Haab, at der hviler en uendelig større Løn i Civerens Haand, som jeg maaskee engang kan opnaae?

Kleta (uskyldig og god). O jeg forstærker Eder, at jeg, af alle Riddere helst under Eder Prisen, og gjerne, hvis det stod i min Magt, ville belønne Eder højere end Kejseren.

Hugo. O da vilde jeg gjerne fride med Satan selv, overvinde ham, og slæbe ham for

Eders Fodder, for at han tønderstjærende skulle beundre Skabningens Mesterskylke og misunde den lykkeligste blant Dødelige.

Striden med Stif og Hug, Dre og Rølle, varede i ti Dage. Hugo traadte i denne Tid slyngende Gange i Skranterne, og forlod dem stedsom som Sejerherre. Ikkun eengang vaklede han, da en jernstærk svabisk Ridder brækkede sin Landse paa hans Harnisk. Kleta streg højt, da han var nær ved at falde af Hesten, men Hugo holdt Stand, trak en nye Landse, og Ridderen tumlede ned i Sandet. For denne Dags Sejer takker jeg Eder, sagde han til Kleta, da han ved Spillet's Ende, førte hende ned af Trapperne; jeg horte Eders Deeltagelse, og sølede mig stærkere, end nogenfinde før. Kleta trykkede uvilkaarlig hans Haand, og tilstod ham aabenhjertig, at hun endnu jittrede, af den pludselige Skræk, og ænskede, at han herefter ikke ville vove sig ikast med den stærkesse.

I de Dage Kampen stod paa, højtidelig holdt man ingen Fest; Stridsmændene behøvede Roelighed. Jomfruerne drog hjem, bevogtede af deres Vres-Damer og maatte, indtil Striden var endt, vente paa den tilkommende Fest og paa den da saa yndede Dands.

Kletas Moder smilede fornøjet og stolt, da hun fik at vide, at hendes Datter var Festens Dronning; Lykken var retfærdig, skrev hun, i sin Glædes

Glædes Tummel paa Tabellen; Din Fødsel berettiger Dig til denne Værelse; Du fortjener den virkelig. Kleta forlangte nærmere Oplysning over denne mørke Tale, men Edelrud viftede hastig Øredene ud, og gik grædende til Vinduet.

Kleta havde, fra sin tidlige Ungdom af henlevet sine Dage i en stille Nøe; nu var hun paa engang bleven indviklet i den bunte Hof- og Brimmet; her tumlede hun, lig en Drømmende, omkring; det var hende baade behageligt og ubehageligt; Ubehageligt, naar man i hundrede Tal stirrede paa hende; Behageligt, naar hun iblandt de hundrede fik Øje paa den tappre Hugo, hvis yndige Skabning stedse behagede hende meer og meer, hvis Tapperhed hun stedse meer og mere beundrede.

Ogsaa i det eensomme Bærelse vandrede hans Billede ind med hende; ofte, naar hendes Indbildningskraft var ophidset, saa hun ham staae nær ved hende, og sprang saa hastig op, at Moderen omhyggelig spurgte om Marsagen. Gjerne havde hun tilstaaet hende den, men der var altid tjenstfærdige Kammerpiger tilstede, for at ordne den tilkommende Dags Pynt.

Den ellevte Dag var nu forhaanden, og med den Timen, da Dommerne skulde bestemme, hvorfra der havde været den tapperste, og Kleta leverede ham Prisen. Hun var denne Gang klædt i hvidt og himmelblaat Silke, og lignede fuldkommen en
Guld-

Huldgudsdiabe, som stiger ned fra højere Regioner, for at gjøre Mennesket begribeligt, at der endnu gives smukkere Væsenet end det.

Ridderne stode i Hobetal ved Efrankerne, hvor Dommerne sad; de erkjendte eenstemmigen Hugo af Immenthal for den tapperste.

Herolden ndraabte hans Navn; han traadde med blottet Hoved ud fra Mængden; Jomfruerne nedkastede Blomster og Krandses paa ham; han takkede, men hans Dje hang ved Kleta, som med gittrende Haand opløstede Hjelmen, og rakte den til ham.

Du var den tapperste, sagde hun stammende, Du fortjener den første Priis og Tak. Kejseren, som elsker de tappre, belønner Dig med denne Hjelm. Med dette Kys (hun tøvede noget, men faldt omsider hen paa hans Kin-der.) med dette Kys belønner jeg Dig i alle ædle Jomfruers Navn, som ere den tappre Yngling huld.

Jubelskrig og Trompetternes Klang lød vidt og bredt; mange Riddere ønskede sig i Hugos Sted; flere Jomfruer misundte Kleta sin Lykke, men alle troede de, at Hugo havde faaet en dobbelt Løn, Keiserens Hjelm, og Kletas Hjerte. Hugo troede det ogsaa med en glad Henrykkelse, og bestræbte sig for, ved et glad Haab, og nærmere Næshed, at styrke sin Troe. Ved Tasselet
sad

fad han ved hendes Side; ved hendes Haand aabnede han Sejersdandsen, og Kleta tilstammede ham Kjerlighed, da han førte hende til en Karnap, og, ophidset ved Dands og Kjerlighed, forlangte hendes afgjærende Svar.

Den agtpaagivende Keiser saae sin Yndlings Pykke, og undte ham den af Hjertet. Og saa han fandt Behag i Kletas Skabning og Opførsel; det var ikke Yndlingens Kjerlighed, ikke Bølgstems Bevægelser, som drog ham til hende. Han kunde ikke selv forklare sig denne Tilbøjelighed; den lignede en Faders Kjerlighed, som usformodentlig finder et tabt Varn igjen. Han talede ofte med hende, og spurgte engang meer end sædvanlig, efter hendes Faders Navn. Kleta ansaae det for Uret, at fortie noget for Keiseren; han hørte paa hende med en kjendelig Bevægelse, kyskede til Slutning, med Taarer i Øjet, Kletas Pande, og lovede, snart at besøge hendes Moder.

Højtidelighederne løb hastig til Ende, thi hvad glider hastigere forbi, end Glædens Rydelse. Kleta følte sig ulykkelig, da hun igjen saae sig i sin Moders snevre Boelig; da hun ikke meer ved Elskerens Arm kunde gennemflyde de bunte Rader; men derimod skulde strikke og væbe. Hendes kjære Hugo havde ved Afskeden lovet, næste Dag, at lade sig see ved det moderlige Huus, og, hvis han blev indladt, da hos Moderen at hverve om
Dette:

Datterens Haand. Kleta ansaae det for nødvendigt, at forberede sin gode Moder hertil.

Kiere Moder, sagde hun, stammende, og med nedslagne Øjne, I har sagt sandt. Tourneerspillet, den Ære, jeg nød, synes at have været Forsynets Beskyrelse. Hugo af Immensthal erholdt Prisen; ach I skulle blot have seet, hvor tappert han stred! han er Keiserens Yndling, hans Fader var en ædel men og en fattig Ridder; — Dette har Keiseren overvejet og forlehnnet den tapre Søn med mange Godser, skænket ham end flere! — Han er nu velhavende, rig, han kunde ernære ti Konger anstændig. —

Moderen (smilende, og skrivende denne følgeude Samtale). Hvad vil Du sige med al denne Snak?

Kleta. Ja nu! (stammende) Jeg vilde blot — da jeg skulde række ham Prisen, og maatte kysse ham i alle Jomfruers Navn — — da — — tænkte jeg paa Eders Tale og da — — vi havde just bandset Radeu ned, og jeg hvilede mig i Karnappet, da traadde han til mig — — da spurgte han mig, trængte med Magt — — nej ikke med Magt — men dog hestig ind paa mig, og da tænkte jeg igjen paa Eders Ord, og — og — forstaaer I mig da ikke Moder?

Moderen (smilende). O! alt for godt, Du elsker!

Kleta.

Kleta. Dersom dette er Kjerlighed — —
 og sandelig — — hvad kan det være andet? —
 J saaer vel have Ret; men da elsker han mig
 ogsaa, ret meget elsker han mig! — — Han
 vil anholde om mig hos Eder — — maaskee
 endnu i Dag! J vil vel dog ikke vise ham bort?
 — — Rejsereu billiger hans Valg, ogsaa han
 vil nedlægge et got Ord for ham, og Rejsereu
 Moder! Rejsereu, maae J ikke fornærme; Han er
 saa god, saa god, han taledes ofte med mig. Han
 kaldte mig sin Datter, og Taarer glindsede i hans
 Øje naar han kaldte mig saaledes. Han vil med
 det første besøge Eder, han har lovet mig det;
 han har meget at tale med Eder, sagde han nogle
 Gange, og haabede, at finde Glæde og Trøst hos
 Eder.

Moderen (græd heftig).

Kleta. J græder ogsaa? maae Hugo ikke
 komme ind, naar han kommer?

Moderen. Han maae! jeg vil lære at
 kjende ham, og hvis han svarer til min Forbent-
 ning, saa vil jeg ikke forhindre, men meget mere
 befordre Din Kjerlighed. — — Min Ende nær-
 mer sig, jeg føler det alt for got! Du trænger
 til en Mand! jeg vil døe glad, dersom jeg, paa
 min Sygeseng kan see Dig i hans Arme.

Kleta (glad). J vil altsaa see ham!
 tale med ham! lære at kjende ham! o, det gjør
 J jo

J jo allerede! var han ikke nyelig hos Eder? det var jo ham, som indbød til Festen.

Moderen (hastig). Er det ham? er denne Hugo af Immenthal?

Kleta. Ja! Ja! det er ham.

Moderen (stedse mere hastig) Ridderen med det spillende, sorte Dje, med Ornes næsen?

Kleta. Ja Ridderen med det smukke Dje, med den sande Heltensnæse?

Moderen (støtter sin Arm paa Bors det, og efter en lang Strid, skjuler hun sit Ansigt med Haanden). Jeg vil see ham engang endnu, men da — kjære Datter — dersom jeg bør forhindre det, da skal Du adlyde uden Indvending.

Kleta. Det var skrækkeligt! — —

Moderen. Skrækkeligt, men Du skal! —

Stille og sørgmodig henrandt den lange Morgen for dem. Edelrud sad med stirrende Øjne, Taarer nedrullede ofte af hendes Kinder. Kleta gik forsagt og bange omkring i Værelset, saae til sin Moder, haabede, ønskede og ahnede. Naar der paa Gaden lød Hestetraav, da ilede hun skjælvende til Vinduet, og gik bedrøvet tilbage, naar en fremmed Ridder drog forbi.

Om Eftermiddagen toge Tjenerne de urorte
 Retter fra Bordet, da man anmeldte Ridder
 Hugo af Immenthal. Moderen gysede,
 Kleta bævede. Omsider vinkede Edelrud, og
 han blev indladt. Hun saae sit paa ham, da
 han kom ind; hun tildækkede sit Ansigt, da han
 kom nærmere; Hugo forbausedes over denne
 Modtagelse; han saae til Kleta, som ønskede at
 trøste ham, men hun kunde ikke. Edelrud fattede
 sig, hun tog Griffelen og skrev; hvorledes
 kaldte Eders Fader sig? Hugo kunde ikke læse,
 Kleta maatte forklare ham Spørgsmaalet; min
 Fader, sagde Hugo standhaftig, var en af de
 Ustyldige, som man falskeligen beskyldte for at ha-
 ve havt Deel i Keiser Albrechts Mord, han
 kaldte sig Otto af Farvången. — —

Da han havde udtalt disse Ord, sprang
 Edelrud op fra sit Sæde, hun stirrede frygtelig
 paa Hugo, hun vinkede med Haanden, men næg-
 tede det ej, og støttede sig paa sin Datter. Da
 hun ønskede at komme ind i et andet Bærelse,
 saa fulgte Kleta hende omsider derhen.

Hugo stod længe forundret og ventede; en-
 delig meldte en Pige ham, at Fruen ikke kunne
 tale med ham i Dag, men at hun haabede vist,
 at see ham næste Dag, da hun havde meget at
 tale med ham. Han gik bort, deelt imellem Haab
 og

og Frygt, thi han elskede Kleta ubestrikelig, og kunde ikke tænke sig Livet uden hende.

Det havde samme Betskaffenhed med den lige saa højt elskende Kleta; hun stod grædende ved sin Moders Side, som syntes, at fride frygtelig; snart udsirakte hun glad og længselsfuld sine Arme, snart traadde hun gysende tilbage, og tilbækkede sit Ansigt.

Da det allerede var Midnat, og Kleta endnu vaagende ved hendes Seng, da forlangte hun Griffelen, og skrev følgende Ord:

Stakkels Kleta, Du kan, Du maae aldrig blive Hugo's Kone! frsig Dig en Kierlighed, som jeg ikke kan billige. Ikke maae Du nære den med det Haab, at min Død vil give Dig frit Valg — — jeg maae berøbe Dig det, maae forhindre alt, medens jeg endnu lever. Moderens Forbandelse er skrækkelig; den gaar stedse i Opfyldelse; tusindfold ville den træffe Dig, hvis Du foragtede min Befaling. Kleta! Kleta! dersom Du kunde gøre det, da skulle jeg endnu i Evigheden forbande den Time, da jeg fødte Dig, og jeg skulle gaae i Rette med Gud, at han havde givet mig et saa ulydigt Barn. Kleta! Kleta! hvis Du gaar med ham til Alteret, da skal Præsten lyse Forbandelse isteden for Velsignelse, over Eder, naar Du fører ham ind i dit Kammer,
som

som Din Vædesælle, da gik Din Brudsegel for-
vandle sig til Steen, og de bløde Puder til et
brændende Svovelbad. Skjælv for denne For-
bandelse, og glem den ikke saa længe Du lever, —

Skækkeligt! Skækkeligt! Hreg den ængstede
Kleta, hvorledes har jeg fortjent! at min gode
Moder truer mig med Forbandelse, og paa engang
gjør mig saa gandske ulykkelig.

Herom, Hreg Edelrød, skal Du en an-
den Gang blive nærmere oplyst. Indtil den Tid
agte Du mit Bud, og lid i Stilhed. Længe har
jeg allene baaren min store Ulykke, men snart
maae jeg lægge endeel af samme paa Dine Skul-
dre. Had mig ikke, foragt mig ikke, jeg kan ikke
forandre det!

Kleta sang; hendes store Jammer gjorde
hende maalkøs; hun søgte at fatte sig! men naar
hun saae ind i Fremtiden og hendes Hugo i en
andens Arme og sig forladt, da vilde hendes Hjær-
te brisfe; hendes Mod sank.

Da Morgenens nærmede sig, syntes hendes
Moder at slumre, men snart sprang hun op, og
lod sig bringe hen til et Kloster der i Nærheden,
hvor man just ringede til Morgenmesse. Kleta
fulgte ikke med; hun kunde ikke, Taarer syntes at
ville lette hendes Smerte, hun kastede sig paa sin
Seng og vædede den med Graad.

Efter

Efter en Times Forløb vaagnede man hende af sin Slummer og kaldte hende til Moderens Seng. Denne laae med stirrende Øjne og rallede, og syntes, ikke meer at kjende sit eneste Barn.

Tvende Piger havde fulgt hende til Klosteret, hun bad der ved den hellige Moders Alter, hvor en ærverdigg Pater just holdt Messen; den var næsten til Ende, da Præsten blev staaende, som livløs, og til Slutning faldt asfægtig til Jorden. Da de Tililende toge ham bort, bleve Pigerne først vaer, at deres Frue befandt sig i samme Tilstand; hun var faldet baglænds til Jorden, og rallede som en Døende. Man havde Møje med at bære hende hjem og lægge hende i Sengen.

Kleta kastede sig hen over hende, og søgte, ved sit Skrig, at vaagne hende, men Edelrud hørte hende ikke meer. Den kaldte Læge erklærede, at det kolde Slag havde rørt hende, og at der var intet Haab om hendes Redning.

Den trostesløse Kleta faldt i Besvimelse; da hun vaagnede, var Moderen død.

(Fortsættelsen følger.)

Hos Hofboghandler S. Poulsen i Antonistræde No.
324 og 325 faaes: Ridder Johann Georg Zim-
mermans fortræffelige Bog om Pensomheden,
oversat ved Hr. Doctor Odin Wolff. Hoved-
Indholden af dette Skrift er om Driften til Sels-
skabelighed og Driften til Pensomhed; om de
mangehaande Arter af Censomhed; Konstet Sels-
kabsdrift af Tomhed og Tidslede; Valler, Affem-
bleer og Redouter; Philosophiske Betragtninger over
det hele Eremit-Væsen og adskillige Eremiters Lev-
netsløb; Ulempe ved Pensomheden; Censomhed
bliver farlig derved, at enhver synes for godt om
sig i den; om unge Landdamer, Landjunkere, Ges-
niesyge; hvorledes man erhverver sig Kierlighed
blant Menneskene; Pensomhedens skadelige Virk-
ninger paa Indbildningskraften og Lidenstaa-
berne; et Ord for Præster som kiende til noget
andet i Verden end deres System; en meget smuk,
vittig, god og koket Dames religiøse Melankolie,
Bagvaskelsessyge er stærkest i smaa Steder; Lidenstaa-
ber og Laster ere vore Diable; adskillige Munkes,
Nonners og Helgeners Levnetsløb. Almindelige
Sordeele af Pensomheden; evig Stræben efter
sandselige Forlystelser er intet andet end en Klugt
for sig selv; i opløst, om, overbærende Venskabs
Arme bliver man snarest mæt af Verden; ingen-
steds kan man blive saa lykkelig som i sit eget Huus;
hvorledes Censomhed skænker Lidende og Bedrøve-
de Hielpemidler; Kummer, Ulykke og Sygdomme
giør os fortroelige med Censomheden; Pensomhe-
dens Gavn for Aanden; Censomhed vænner til
Eftertænkksomhed, kan blive Skole for Menneske-

kundskab, opvækker Geniet ved sin indvortes Kraft,
lærer Tidens høie Værd og giver Kraft til For-
retninger. Eensomhedens Gavn for Hjertet;
Hjertet føler Noe, naar man glæder sig i den op-
løstede Natur og i enhver af Dalens Blomster;
Naturen og et roligt Hjerte er et skønnere Tempel
end Paders Kirken i Rom og Pauls Kirken i Lon-
don; Eensomhed forstyrrer al forsængelia Vregier-
riahed, gjør uafhængig af Verden, og skienker de
ringeste blandt Menneskene ligesaa stor Fornøjelse,
som de fornemste. Forfatteren har idelig stadfæstet
sine Natpaagivelser med virkelige Exempler hentede
fra Erfaringen og Verden selv. Dette Skrift, som
bestaaer af 4 Dele, overlades endnu til Junii Maa-
nedes Udgang for Subscriptionsprisen som er 2 Rlr.
for et Exemplar paa fint Trykpapir, og 2 Rdlr.
64 ß. for et Exemplar paa Postpapiir, hvilket ikke
er det halve af hvad Originalen koster, indbunden
i 2 Engelsk Velstbind 48 ß. mere; efter den Tid
bliver Prisen 64 ß. høiere.

Uanvittige Personers Biographier.

Andet Binds tredje Hefte.

~~Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.~~

~~Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.~~

~~Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.~~

Sophie C—.

En blant de berømte og bekjendte Margrever i B* — hans Navn gjør intet til Sagen — var en god Fyrste, en klog Regent, og i mange Henseender en Fader for sit Folk og sit Land. Naar tusinde Munde roste ham og opregnede de Belgjeringer, med hvilke han lyksaliggjorde dem, da vare der ikke mange af den talrige Zirkel, som ej istemmede denne fortjente Roes.

Ogsaa den bedste Fyrste er Menneſke, ogsaa det bedste Menneſke er ikke fejlfrie! Hans Yndlingslidenskab var ofte Aarsag til enkelte Fædres Knur imod ham, og at en og anden Moder kaldte ham haard og grusom. De staaende Krigshærsers System herskede dengang i Tydskland, Preussens Konge Wilhelm var det store Mønster, som de mindre Fyrster forholdsviis søgte at efterligne. Den første samlede i hele Europa den menneſkelige Slægts største Kolosser, for af dem at

danne sig et Garderregiment. Margreven gjen-
nemsøgte sit hele Land, for at finde lignende Kæm-
per, hvilke, som Grenaderer, maatte holde Vagt
for Slottet og i Gemakkerne. Ingen af hans
Undersaatter undgik Esterforskerens Dje, naar Le-
gemet havde opnaaet den udfordrende Størrelse;
derfor bleve ofte de fri Borgermændssønner, ja
endog theologiske Kandidater, imod al Skik og
Brug, tvungne til at tage Musketten paa Raffen.

Paa denne Tid levede der i Hovedstaden
en, ikke riig, men heller ikke gandske fattig Bor-
ger, som havde en eneste Søn. Da denne skjød
sig i Vejret lig Poppelen, der staaer ved den vands-
rige Flod, saa spaaede hans Venner og Slægts-
ninger, at han i sin Tid ville komme til at staae
Vagt som Grenadeer paa det fyrstelige Slot. Den
ubekymrede Yndling viste sig meget ligegyldig ved
denne Spaadom, thi han tænkte blot paa at nyde
det Nærværende, og aldrig paa det Tilkommende;
men den forbittrede mangen glad Time for den el-
skende Fader og sømme Moder. Den førstes Bel-
stand beroede gandske paa hans Haandterings Drift;
han haabede, i sin Søn at opdrage en Medhjæl-
per, paa sine gamle Dage at overlade alting til
ham, og ernæret af ham, at nyde en roelig Al-
derdom. Hele denne Udsigt forsvandt, naar han
forestillede sig Sønnens tilkommende Skjebne.

Da denne endnu ikke gandske var bestemt,
at han ved hundrede lykkelige Tilfælde kunde und-
gaae

gaae denne truende Fare, saa fremturede han vel, at undervise ham i sin Handterings Fordele og den dermed forenede Handel, men han var ogsaa søjelig nok til, ikke idelig at holde ham til Arbejde, at uade ham mangen Glæde, som han ellers havde nægtet ham; hvis ikke den Tanke, det kan dog ikke hjælpe ham, naar han bliver Soldat, havde gjort ham eftergivende.

Naar end den arbejdsomme Fader nu og da med Strengthed vilde holde den skjodesløse Søn til Arbejde, saa gik den summe Moder i Forbøn, og søgte at overbevise den første, at det var haardt og grusomt, hvis man allerede nu ville berøve Yndlingen enhver Fornøjelse, da det var højst rimeligt, at hans tilkommende Forsætning vilde gjøre ham til en Slave. Denne uforfærlige Eftergivenesshed gav Yndlingen end større Hang til Lediggang og til Fornøjelse; den tiltog i Forhold med hans Lege- me, lagde Grundvolden til hans Karakter og bestemte alle hans Handlinger. Han kjendte alle de Huse, hvor man dandsede og spillede, var sidse den første paa Pletten, og den sidste som gik bort.

Han var nitten Aar gammel og blomstrende som en Rose, da han paa en Dandseskod kom i Bekjendskab med en fattig Borgerdatter, som tjente paa det Margrevelige Slot og løb smaa Veriader, og som ved sine Yndigheder, men endnu mere ved sin Sædelighed udmærkede sig paa det fordeelsagtigste blant alle de øvrige Dandsesinder. Han bragte

Bragte hende hjem, aabenbarede hende sin Kjerlighed, og fik Tilladelse, af og til at besøge hende.

Han havde, til Deviis paa hendes Kjerlighed just faaet det første Kys, og gik, nydende det endnu, over Slotsgaarden, da Margreven pludselig aabnede et Vindue og kaldte ham tilbage.

Forsagt traadde Yndlingen frem for ham; langsom og bedrøvet gik han bort, da man, efter Margrevens Befaling førte ham til Hovedvagten, hvor man fort efter satte ham Grenadeerhuen paa Hovedet.

Grædende modtog Moderen ham, og Faderen hilste ham med et Suk, da han lod sig see med dette sin nye Stands ubedragelige Kjendmærke; men da de fik at vide, at Margreven, da Yndlingen var den eneste Son, ikkun havde forlangt en treaarig Kapitulation, og tillige forfikkret, at dette Tidsrum skulle betragtes som det ved hans Haandværk nødvendige Vandringsstid, da afdøde Moderen sine Laarer, og Faderen saae igjen glad mod Fremtiden.

Wilhelm, dette var Yndlingens Navn, elskede sin Pige med Ungdommens første opbrusende Ild. Grenaderernes Kaserne var i Nærheden af Slottet; han kunde, som Margrevens Yndling (det var enhver Grenadeer) gaae ubehindret ud og ind og ofte see og tale med sin Pige. Allerede dette Fortrin lettede det Lunge ved hans Stand, og Haabet, at det ikke skulle være længe, udslettede snart

snart hans hele Sorg. Han blev snart igjen den muntre Wilhelm, og trøstede sin Pige, naar hendes grædende Dje blev hængende ved hans Kjo-
le, eller naar hun nægtede ham et Kys, fordi han let kunde blive ligesaa flygtig som de ge-
mene Soldater, der allerede den Gang havde
det Rygte paa sig, at de med hvert Qvarteer og
saa forandrede Kjæreste.

Da han fuldkommen havde beroeliget sin So-
phie i denne Henseende, svoret hende evig Troe-
skab, og lovet, at ægte hende, naar Capitulatio-
nen var udløben, kom Margrevens eneste Datter
for at aflægge et Besøg paa Slottet. Hun hav-
de giftet sig med Arveprindsen af R — levede
med ham et meget fornøjeligt Ægteskab, og da
den henrykte Fader glad gif hende imøde, havde
hun sin treaarige Prindsesse ved Haanden.

Margreven var en stor Børneven; naar han
paa sine Spadseretourer stødte paa en Hob legende
Børn, da gif han midt imellem den, og, naar
hans Nærværelse ikke adspredte dem, og de ved-
bleve at lege, gav han dem alle Foræringer. Syn-
net af den lille Prindsesse, den søde Overbeviis-
ning, at hun var hans Afkom, og den kjære Dat-
ters udtrykte Billede, forøgede meget hans Glæ-
de; han tog den lille Engel paa sine Arme, og
jubled da den Hulde slyngede sine smaae Arme om
hans Nakke og, uden at være bange, kyskede ham
venlig. Hans Hjerte hang fra dette Øjeblik af
gandske

gandske til hende; han skrev til Faderen, han bad Moderen, og begge maatte opofre deres Kjerlighed til Barnet for den ærværdige Faders Ønske, og love, at de i det mindste i nogle Aar ville lade Datteren blive ved hans Hof, og unde ham den Glæde, at glæde sig ved hendes Omgang og at opdrage hende.

Den omme Moder skjulte sine Taarer, da hun, ikke længe efter maatte stille sig fra sit Barn, og vende tilbage i sin Mands Arme; Margrethe lovede, rigelig at belønne denne Overvindelse, og jublede atter, da den lille Prindsesse ikke syntes befrymret da Moderen forlod hende, men legede munter og glad ved hans Fødder. Han beskikkede hende nu en fuldkommen Hofstat, indvænte en af Landets meest agtværdige Damer til Oberhofmesterinde, og overlod det til hende, efter Behag at vælge de øvrige Domestiker.

Denne Dame saae, ved sit Valg, især paa Troeskab og Redelighed. Sophie var en blandt dem som hun bestemte til Prindsessens Kammerpiger. Denne nye Tjeneste indbragte hende langt større Løn og Gevinst, men den Pligt, stedse at være hos Prindsessen, og ofte at være hendes ledsager, forhindrede hende fra at see og tale med sin kjære Wilhelm. Der forløb hele Dage, ja Uger, da hun blot langt fra kunde hilse ham, eller i det højeste i Forbigaaende tilhviſte ham et par Kjerligheds Ord.

Evangelium

Evang og Hindring er sandt Ukrud paa den fede frugtbare Ager; jo mere man søger at udrydde det, jo stærkere og hyppigere fremspirer det. Ogsaa Vilhelm og Sophie følte denne Sandhed; de troede allerede før at elske hinanden ømt og fjerligt, nu indsaae de, at de, skilte fra hinanden, elskede hinanden endnu stærkere, og med større Hefsig-
tighed.

Sophie søgte, ved troelig at opfylde sin Pligt, og ved stedse at sysselsætte sig, at formindste sin Længsel efter sin Elsker; Vilhelm, som ikkun engang om Ugen havde Dag, og som i denne hele Tid gik ørkesløs omkring, kunde ikke vælge dette Middel til at stille sin bange Længsel; Ledig-
gang og Grublen forvædede storligen hans Piinsler, de bleve ham ofte unudsaarlige, han søgte — naar han i hele Timer havde ventet et Djekest fra sin Kjereste — Udspredelse og Opmuntring, og fandt den i Viin og Spillehusene.

Saalænge det var ham forundt, ofte at see og tale med sin Sophie, besøgte han ikkun sjelden disse Huse; den heftigste Lidenstabs, den almægtige Kjerlighed havde overvundet enhver anden Lidenstabs; nu hævnedes disse sig over Sejren, og foreskifte ham paa en listig Maade, at deres Glæde formindskede Kjerlighedens Piinsler; Vilhelm drak og spillede snart stærkere end før. Han kunde ikke bestride disse Udgifter med sin Lønning, Forældrene gave ham vel et maanedligt Tillæg,
men

men ogsaa dette blev ofte forspilt paa en Aften, og tjente blot til, end mere at forstørre hans Lidelighed. Hans Spillesyge tiltog daglig; for at tilfredsstille den, gjorde han efter sin Stand betydelig Gjeld som pinte og plagede ham, men Haabet, at han skulle spille lykkelig, forførte ham stedse til at spille paa nye.

Just da han blev meget presset for en Gjeld af ti Gylden, og frygtede for at blive anklaget hos sin Kapitain, og dog ikke vidste, hvorledes han skulle gjøre Udveje til Betaling, da var det hans Tour, at gaae paa Bagtparaden. Han maatte staae Bagt ved den Salsdør, hvor Margreven spiste med de fornemme Hoffolk, og højtideligholdt sin Fødselsdag.

Wilhelm var saa lykkelig at see sin Sophie nogle Gange, ja endog i Forbigaaende at tale med hende. Dette gjorde ham glad og munter, men naar han tænkte paa sin Gjeld, saa blev han igjen sorgmodig.

Margreven spillede sjelden, men naar han spillede var det højt Spil, og han tabte eller vandt da betydelige Summer; det traf sig at han denne Aften fandt Fornøjelse i at spille.

Wilhelm saae med begjærlige Bine, naar der ofte laae en Bunke Guld paa et Raart. Dette tillokkende Syn opvakte hans Spillesyge, og endte stedse med den Forestilling, at et eneste af disse Kort kunne gjøre ham lykkelig, og redde ham ud af

af al Forlegenhed. Han blev afløst, og hans op-
 hidsede Indbildningskraft søffelsatte sig, i hans Fri-
 hedstimer med denne Forestilling. Da han igjen
 kom paa Vagt ved Salsdøren spillede Margrevent
 endnu, endssjønt det var nær ved Midnat; da
 Klokken var slagen tolv stod han op, indviklede
 flere end tusinde Dukater i et Silke Lommestørklæ-
 de, holdt det i Haanden, gik op og ned i Salen
 og taledede med en af sine Ministre. Under Sam-
 talen lænede han sig til et Bord, som stod tæt
 ved Døren, og satte Guldet, maaskee det var for
 tungt, paa Bordet. Han gik snart bort derfra,
 og ind i sit Sovestue uden at tænke paa Pen-
 gene.

Alle de Tilstedeværende forlode nu ligesaa
 hastig Salen; de søvnige Tjenere slukkede Lysene og
 trøede til Sengen. Iffun en Løgte brændte ved
 Indgangen og oplyste Salen svagt, flere Gren-
 dere stode ved de andre Døre, og begyndte nu,
 da ingen mere var tilstæde, at gaae op og ned.
 Wilhelm stod endnu alvorlig og stille, hans Dje-
 var heftet til det Silkestørklæde, som laa nær ved
 ham paa Bordet.

Dersom dette Guld var mit, tænkte han,
 saa var jeg reddet af min Forlegenhed, saa kunde
 jeg min hele Levetid leve lykkelig og fornøjet med
 min Sophie! —

Den Forestilling, at en saa riig Herre som
 Margrevent, aldeles ikke vilde merke til dette Tab,

ja formodentlig ej engang erindre det, gjorde Fri-
stelsen end større. Han gik nu ogsaa op og ned
ved Døren, og gaaende nærmede han sig Bordet,
hans Haand bævede, naar han udsirakte den mod
Tørklædet, men Afsløsningsstimen var just forhaan-
den, han greb hastig til, og pakkede Dukaterne i
sin Kjollomme.

Margreven stod den paafølgende Dag' silbig
op; Bagten var allerede besat med andre Grenade-
rer, da den lille Prindsesse, som hver Morgen
skulle indfinde sig i Margrevens Sovegemak, traadde
ind. Da han saae hende, saldt den forige Af-
tens Gevinst ham i Tanker, han havde bestemt
den til en Foræring for hende; han søgte, men
fandt den ikke; endelig erindrede han sig tydelig,
at han havde indviklet Guldet i et Kommetørklæde,
og under Samtalen lagt dette paa Bordet. Han
gik selv ind i Salen, søgte overalt men fandt
intet.

Det var nu klart, at Pengene vare stjaalne,
og man begyndte at undersøge Sagen. Alle Tje-
nere, som havde været nærværende, alle Grenade-
rerne, som havde haft Bagt ved Salen, bleve ar-
resterede. Blandt de sidste befandt sig og Vil-
helm, han var allerede gaaet tilbage fra Hoved-
vagten til sit Kvarteer, og dersfra blev han bragt
til Arresten. Man undersøgte strax alle de arre-
steredes Logis, og fandt ikke det ringeste; man vi-
siterede deres Kandsler, og fandt hos Vilhelm
intet

intet Guldstykke, men Margrevens Lommelærklæde, som var mærket med hans Krone og Navn.

Bilhelm tilfod strax Gjerningen, og viiste Stedet, hvor han lag ved en Brændeskure havde nedgravet Pengene i en gammel Potte. Han kunde siden selv ikke gjøre Rede, hvorfor han ikke havde skaffet Klædet, der forraadede ham, af Bejen; han havde rystet Pengene i Potten, og med en mekanisk Bevægelse stukket Lommelærklædet i Randslen, uden at betænke Folgerne.

Saa sandt, som jeg er Margreve! Karlen skal hænges, sagde den opbragde Margreve, da man meldte ham, at Gjerningsmanden var opdaget og var en Grenadeer. Han befalede, at holde Standret over ham, og nogle Timer derefter forsamlede Retten sig for at affige Dødsdommen over Bilhelm. Først nu fik den elskende Sophie Underretning om den uundgaaelige Skjebne, som foretod hendes Elsker. Fortvivlelse kjender ingen Grændser, den springer over dem, naar den paa hin Side søger Hjelp. Hun ilede, et Kow forsamme, til den ulykkelige Bilhelms Forældre, hun tilfod dem, (hvilket hidtil havde været skjult for dem) at hun elskede deres Son paa det inderligste, og ventede Raad, Hjelp og Trøst af dem.

De Ulykkelige kunde ikke give hende det, de selv manglede; trøstesløs jamrede de med hende, søgte Venner, Hjelp og Raad og sandt ingen af Delene. Faderen og Moderen knælede strax der-
 efter

efter ved Slotsstrappen som førte til Haven; de bade om Naade, da Margreven sig ned af samme, men han vinkede med et alvorligt Øjekast, og man bragte dem trøstesløse bort. De ilede fra den ene Minister til den anden, og erholdt allevegne den ullykkelige Bessked, at slig en Forbrydelse ikke fortjente Medlidenhed, og at intet i Verden kunne bevæge Margreven til at bryde sin dyre Eed.

Under disse Bessfestigelser nærmede Aftenen sig; de gik hjem med den Besshed, at Standretten havde assagt Dødsdommen over deres eneste Son, som om Morgenen Kløkken ti skulle døe for Bødelens Haand.

Sophie havde i denne lange Tid ventet paa dem, hendes Jammer var grændseløs da hun hørte denne skrækkelige Efterretning, hun ilede til Hovedvagten, hun vilde i det mindste endnu engang see sin Wilhelm, men Præsten beredte ham just til Døden og hun blev ikke indladt. Med forrevet Haar, med et stirrende Øje og blodigrevne Hænder fremstillede hun sig hos Oberhovmesterinden som alt i lang Tid havde lagt Merke til hendes usædvanlige Borteblivelse, og forgjeves spurgte efter hende —

Sophies Smerte tillod hende ikke at tale; Oberhovmesterinden maatte gjøre sig megen Umage, og have stor Taalmodighed, førend hun kunde saae Mærket til hendes skrækkelige Tilstand at vide, hun var en meget blødhjertet og menneskekærlig

Da

Dame; Sophies Jammer rørte hendes Hjerter, hun søgte at trøste hende, og ved Religionens Grunde at overbevise hende om, at man ikke kunne udgrunde Guds Veje, at de stedse vare vise og retfærdige; men da den fortvivlede Sophie dristig forsikrede hende, at hun tvivlede paa Guds Barmhertighed, hvis han ikke sendte Nødning og Hjælp, saa søgte hun at beroeliggøre hende ved den Foresættelse, at der endnu kunne være Haab.

Sophie greb med Begjerlighed efter denne svage Trøst, hun kastede sig for Trøsterindens Fødder og bad om Hjælp. Jeg vil gjøre, hvad jeg kan, sagde den Hulde, ikkun Margrevens Raade kan rædde den Ulykkelige's Liv; jeg indseer, at min Bøn formaaer intet hos ham, men jeg haaber at finde en Forbeder hvis Bøn ej skal blive ubønhørt; ved disse Ord pegede hun paa den lille Prindsesse som legede ved Siden af hende med en Duffe, og allerede ofte deeltagende havde spurgt, hvorfor den kjære Sophie græd saa meget?

Den haabende Sophie sprang op af Glæde, da hun hørte disse trostelige Ord, hun kjendte Margrevens Kjærlighed til Barnet, hun troede, at være overbevist om, at han ikke ville nægte det noget. Margreven stod sædvanlig op Klokken sex, saasnart Prindsessen vaagnede, som for det mæste indtraf Klokken otte maatte Overhovmesterinden bringe hende til ham. Den muntre Lille blev da ofte
i hele

i hele Timer i hans Kabinet, og nødte ham endog til at lege med sig.

Det blev nu aftalt, at man den næste Morgen skulle vække Prindsessen tidligere og bringe hende til Margreven, hvor hun da skulde bede om Vilhelms Liv. Men Udførelsen var mere besværlig, end man i Begyndelsen havde troet. Prindsessen, som endnu ikke var tre Aar gammel pladede vel stedse, men for det meste ikkun enkelte afbrudte Ord. Imidlertid at Sophie ilede til Vilhelms Forældre med denne sandsynlige Trost, for ogsaa at udrydde dem af deres dræbende Fortvivlelse og opvække Haab i deres Hjerte, forsøgte Oberhovmesterinden at lære sin lille Eleve de Ord, med hvilke hun skulde opvække Medlidenhed mod den ulykkelige Vilhelm hos Margreven; men saamegen Umage hun end gjorde sig at forfærte Forbønnen, og at udtrykke den med saa Ord, saa blandede dog den lille Pluddererke ofte det ene imellem det andet, og opvakte den grundede Frygt, at Margreven ikke skulde forstaae hendes Andragende, eller agte paa det; dog haabede hun det Bedste, og bragte Prindsessen tidlig til Sengs, for igjen at vække hende destidligere, og at kunne igientage Lektionen for hende.

Sophie vaagede hele Natten, ved den Engels Seng, som skulde være hendes Forløser, hun bad inderlig til Gud, han ville styrke Barnet, og lægge Kraft i dets Ord. Allerede Klokkeren sex vaag-

nede

nede man Prindsessen, men hun var endnu døsig, gråd uden Ophold, og sov snart ind igjen. Man tænke sig den stakkels Sophies Lidelser, som saae den eneste der kunde frelse hende, at sove, medens at hendes Elsker udslod Dødsangest, som tiltog med hvert Klokketog.

Klokken var allerede over otte, da Prindsessen vaagnede munter og glad; det var rørende at see med hvilken Jilfsrdighed den skjælvende Sophie sagte at klæde hende paa og hvorledes hun ved al for stor Hastværk forhalede Waasflædningen. Havde den godhjertige Overhovmesterinde ikke staaet hende bi, da var hun ikke i lang Tid bleven sund med denne Forretning; nu begyndte man paa en nye Underviisning, og da Prindsessen saa om trent kunde fremskaffe sin Regjering, da greb Overhovmesterinden fat paa hendes Haand, og førte hende til Margrevens Kabinet. Sophie fulgte bag efter med foldede Hænder.

Overhovmesterinden aabnede nu Døren til Kabinettet, og lod Prindsessen gaae ene ind; hun lod Døren staae paa Klem for at lytte til. Sophie trængte sig nærmere frem og opløstede sine Hænder til Gud. Margreven sad ved sin Skriverpult og saae paa Prindsessen, som kom ind. Hun blev staaende midt i Kabinettet, saldt paa Knæ, og opløstede bedende sine smaa Hænder. Kjære Grandpapa stammede hun, skjenk Gaaesdeerlen! Kjære Grandpapa, igjæntog hun

D

endnu

endnu engang, skjenk Canadeerlen! Den bevægede Margreve stod hastig op og indsluttede hende i sine Arme. Du forlanger meget, sagde han, i det han kyskede hende, men det er første Gang du beder mig om Noget, jeg maae bønføre dig; Grenadeeren skal benaades! — — han faaer Pardon! hviskede den lyttende Doerhørmesterinde til den med Længsel ventende Sophie. Han har faaet Pardon, raabte hun saa højt, at det gjelød i Førgemakket, og styrtede ud, for at bringe det første Budskab herom.

Ikke drifter jeg mig til at afmale Forældrenes Jublen da den aandeløse Sophie fremsillede sig for dem med denne almægtige Trøst; og hvoreledes hun afbrød deres Raab og Bøn til den Evige med dette glade Tilraab, at en Kammerjunker, da hun gik forbi Hovedvagten, allerede i Margrevens Navn, havde forkyndt den stakkels Wilhelm sin Benaadning. Den store Jammer havde allerede meget svækket deres saa Livskræfter, denne pludselige Glæde syntes gandske at have betaget de øvrige. Man maatte lægge de ullykelige Gamle paa Sengen; en Feberkulde foer igjennem hvert Ledemod; de vare nær ved Døden, og kom den end nærmere, da de kort efter fik at vide, at Margreven vel havde skjenket deres Søn Livet, men at han dog, for at forsone Retfærdigheden, havde tildømt ham tre Aars Tugthuuss Straf.

Den

Den Gang ansaae man enhver, som blev hensat paa dette Sted for uærlig. Ingen Borger vilde indlade sig i Samtale med disse Retsfærdighedens ulykkelige Offere. Endog naar Straffen var forbi, og man igjen burde have taalt den Afstraffede i ethvert borgerligt Selskab og Lag, endog da ansaae man Straffen for en uudsukkelig Plet, som fordunklede en heel Families Glæde, og som man ved enhver Lejlighed hemmelig ja endog offentlig kunde bebrejde den.

Denne Forestilling og formodentlig ogsaa den Bevidsthed, at deres Søn havde fortjent denne Straf meer end dobbelt, forbittrede meget deres Glæde. Følgen af den udfandne Skrak og Jammer og de mørke Udsigter i Fremtiden nagede deres soage Legeme. Inden tvende Maaneders Forløb slumrede de begge i Graven. Retten tog den hele Arvelod, som de efterlod deres Søn, i Forvaring, og gjorde den frugtbringende, til Bedste for Forbryderen, som nu ikke selv kunde nyde eller forvalte den.

Sophie elskede — elskede med Ungdoms Varme, med inderlig, sand Omhed. Ingen kan derfor tage hende det ilde op, at hun ikke tænkte som Byens Borgere, og som Vilhelms Forældre. Elskeren var reddet, maatte vel løslaae en haard men tillige en endelig Straf. Med en fælden Færdighed hoppede hendes Indbildningskraft over dette korte Tidsrum; hun saa igjen sin

Wilhelm, løs fra sine Lænker, at vandre omkring blant andre Menneſker; han arbejdede flittig, og fandt Underſtøttelse og Næringsvej i en fremmed By, hvor man var uvidende om hans begangne Forbrydelse; han kom, ſom Borger, for at hente ſig en Kone, han rakke hende Haanden, og glædedrukken ſank hun i hans Arme.

Wilhelm var en grov Forbryder; Leſligheden var tillokkende og indbydende, men dog ej tilſtrækkelig til at bringe den ſande Ketſkaſne i Fælden. Denne Tanke burde have afſkrækket hende, i det mindſte gjort hende bekymret for Fremtiden, men intet tilgiver, intet undſkylder ſtærkere end Kjerlighed. Den har tvende Kjoler, ſom den vepelviis bærer, den ene er lang og hvid, og uigjennemtrængelig for Djet, den anden er liden, ſæver og vævet af det tyndſte Flor. Med den forſte ſkjuler den den elſkedeſ Gjenſtands Mangler og Fejl, naar den nærmer ſig, i den ſidſte indhyller den dem, naar den tager Afſkeed, eller finder en mere Indtagende.

Da Wilhelm blev ført til Prindſſeſſen, for, efter Margrevens Befaling, at takke hende for hendes Forbøn og for ſit Liv, ſtod Sophie i Gemakket. Hendes røde taarefulde Øje var ham et tydeligt Beviis, at hendes Lidelſer vare ſtore; han indſaae tillige, hun havde reddet hans Liv, og at Prindſſeſſen, uden hendes Medvirkning, neppe havde nedlagt Forbøn for ham. Dette ſtore Be-

Beviis paa Kjerlighed opmuntrede ham til Taal-
næmmelighed, han traadde nærmere til hende.
Hvis jeg nogensinde forglemmer, hvistede han,
hvad jeg skylder dem, da gid Gud snart tage det,
han saa underfuld har skjænket mig; forglem imid-
lertid ikke den Ulykkelige, han er deres Medliden-
hed værd. Sophie kunde ikke svare, men hendes
Djæfvestalede desstærkere. Wilhelm gik
bort med den Visshed, at hun elskede ham, og
ville vente efter ham.

Oberhovmesterinden havde hørt denne korte
Samtale, og seet Sophies talende Djæfvest; hun
ansaae det nødvendigt, at advare hende for
ubehagelige Følger. Kjære Barn, sagde den Gode,
uden at undersøge, om den ulykkelige men og
straffskyldige Yndling endnu er din Kjerlighed værd,
vil jeg ikke forhindre, om du, efter Cone viser
Belgierninger imod ham i hans tilkommende Til-
stand; men ved min Tienestes og Raades For-
liis forbyder jeg dig strengeligen, at besøge ham
i Tugthuset, eller at tale med ham paa Ga-
den; det ville frænke dit Rygte, dersom du over-
traadde min Befaling, og paa mig ville det kaste
en sort Skygge, hvis jeg taalte det. Jeg for-
langer derfor dit sikke Løfte herpaa, for at jeg
kan være roelig, og have Ret til at straffe, hvis
du ikke opfylder det.

Sophie indsaag, at dette Forlangende var
billigt, hun lovede strax at adlyde, ikkun udbad
hu a

hun sig den eneste Tilladelse, at hun selv maatte forkynde ham dette Forbud, for at den Ulykkelige ikke skulde ansee det for Foragt fra hendes Side, og derved geraade i Fortvivlelse. Endskjont Overhøjmessterinden ikke kunde billige dette Skridt, saa var hun dog saa ædelmodig, ikke at forbyde det, dog fordrøede hun indtrykkelig, at det ikke maatte skee ved Sophie selv, men paa tredie Haand, og at ingen Brevveksling maatte finde Sted for Fremtiden.

Sophie takkede, og ilede endnu samme Aften til Vilhelms Moder, som nu elskede hende inderlig for hendes Deeltagelse, og gjerne havde omfavnet hende, som sin Svigerdatter. Her fik hun Alting til sin Vilhelm, og tilføiede endnu meget, som kunde trøste ham. En gammel Kone som Moderen sendte til Vilhelm, bragte mundtligt Svar tilbage, da det ikke var ham til-
ladt at skrive.

Forbryderens Arbejde i Tugthuset var meget besværligt og vedholdende, men endnu mere afsmattende var den slette Føde, som man gav dem. De Ulykkelige, som ikke havde Venner og Slægtninger, ingen Velgjørere i Byen, maatte ofte gaae hungrig tilfængs. Denne slette Kost var ingen Straf, men formodentlig en Følge af Forstanderens Enydelyst, thi det var enhver Forbryder til-
ladt, at købe sig bedre Føde, naar de kunde faae Penge uden om.

Saa

Saa længe Vilhelms Forældre levede sendte de dagligen Mad til deres ulykkelige Søn; men da begge kort efter døde, da sølte Vilhelm i nogle Dage sin ulykkelige Forsatning i dens gandske Fylde.

Han var fra Ungdommen af vant til lekker Føde; en uovervindelig Effelhed forhindrede ham nu, at nyde det lidet, man rakte ham. Mat og krasløs tumlede han omkring, fik Prygl naar han ikke kunde blive færdig med det foreskrevne Arbejde, og haabede, Døden snart skulle gjøre Ende paa hans Piinsler, da en gammel Kone bragte ham en god nærende Epise. Naar han spurgte om sin nye Belgjorers Navn, da svarede hun, det var hende strengeligen forbudet, at sige det, og smilede hemmelighedsfuld, naar han giettede, snart paa denne, snart paa sin Slægtning. Først efter nogle Ugers Forløb gav den Gamle, som nu daglig lod sig see med Føde, efter for hans Ønske, og tilstod ham, at Sophie var hans Belgjorerinde, at hun gav ham meer end det Halve af sin egen Mad, lod sig nøje med en Diet og sendte ham det øvrige. Taknemmelige Taarer randt ved denne Efterretning paa hans Kinder; han saae mod Himlen, og syntes at spørge Gud, hoorledes han skulle belønne og gjengjelde sig en Nyerlighed?

Sophie haabede, ved nye Forbønner at forførte Vilhelms Straf, hun henvendte sig
derz

derfor efter et Mars Forløb, til Overhofmesterinden, men denne kunde ikke mere hjælpe, da Margreven udtrykkelig, og under sin Naades Forlis havde forbudt hende, at opfordre Prindsessen til en lignende Begjering. Denne Efterretning var meget smertelig for hendes elskende Hjerte; ikkun Haabet, at de andre tvende Mars skulle henrinde ligesom de forsie, var hendes eneste Trøst, naar hun i Stilhed begræd den Ulykkeliges Skiebne. Endnu større Trøst hentede hun fra den Foreskilling, at hun i den hele Tid kunne gjøre vel mod sin Elsker og lette hans tunge Naar. Hun sendte ham ikke allene det meste af sin egen Gode, men hun lod ogsaa hver Uge nogle Penge følge med, da hun vidste, at Vilhelm gjerne ragede Tobak, og hun ikke vilde berøve ham denne Noerkskab.

Saaledes forløb ogsaa de tvende sidste Straffe-Mars; hastig og uden Ophold pikkede Sophies Hjerte, da den sidste Maaned, den sidste Uge og endelig den sidste Dag nærmede sig. Hendes Kinder rødmede, reen Glæde straaede i hendes Øje, da Vilhelm ved hendes Sendebud, endnu engang paa det varmeste lod hende takke for hendes store Belgjerninger, og tillige melde, at han næste Morgen skulle forlade Fugthuset. Han vil, sagde den Gamle, tage hen til en gammel Møster, og naar han er bleven anstændig klædt, driste sig til, at indbyde Dem derhen, for at takke Dem mundtlig.

Sophie ventede med en Elskendes Uraakmodighed efter denne Efterretning; hun havde virkelig ikke seet sin Vilhelm i tre Aar, han maatte stedsse arbejde i Gaarden; hun kunde ikke vove sig derhen, da man nægtede enhver ung Pige Adgang, og hun sikkert ville have gaaet glip af sin Tjeneste, hvis sligt et Forsøg var blevet forraadt.

Det var Søndag; hun kom just tilbage fra Kirken, hvor hun havde bedet med Andagt, men ogsaa med et søgende Dje ofte seet sig omkring, da en lille Pige ventede paa hende i Slotsgaarden, og leverede hende et Brev. Vilhelm, som længtes efter at kunne takke hende, indbød hende næste Eftermiddag til sin gamle Møster, som ikke alene kjerliggen havde modtaget ham, men ogsaa lovet, at lægge Grunden til hans og Sophies Lykke.

Sophie ilede ved det bestemte Klokkeslet til sin Vilhelm; da hun skjælvende, aabnede Døren til Bærelset gik han hende, med Taarer i Øjet, imøde; Ulykke og rimeligviis, Kummer havde bleget hans Kinder, men hans Øje var desto klarere; han talte kunns lidet, men dette Lidet bevidnede tydelig, at han inderlig angrede sin Forbrydelse, og vilde være evig taknemmelig. Den gamle pluddresyge Møster forsynrede meget de Elskendes Jølelser; hun roeste Sophies Beljærninger, som hun i saa lang en Tid havde viist

hens

hendes Fætter. Jeg maae oprigtig tilstaae, sagde hun, at jeg var tilfands, gandske at forglemme denne ugudelige Krabat, som havde lagt sine Forældre i Graven, og gjort mig og sine Venner saa megen Skam; men da jeg hørte, at en fremmed Pige, ikke alene havde reddet hans Liv, men ogsaa i hele tre Aar underholdt ham, da tænkte jeg: du handler dog for haardt, du maae tilgive, og forglemme! Jeg vil ogsaa holde mit Løfte, vil søge at lægge Grunden til hans tilkommende Lykke, naar han kun ingen flere liderlige Streger vil begaae og vil belønne sin Piges trofaste Kjerlighed.

Hun snakkede endnu længe i eetvæk i samme Tone, men da det ringede sammen til Aftensang, da snappede hun sin Psalmebog, ilede bort, og undte de Elskende den sjeldne Lykke, ubehindret at kunne tale sammen og kysse hinanden. De indgik i dette korte Tidsrum en Paat om evig Troestab og Kjerlighed og lagde endog Planer til Udførelsen.

Bilhelm fortalte sin Sophie, at han havde arvet henimod to tusinde Gylden efter sin Fader; naar han, som han kunde vente, fik en lige Summe af sin endnu langt rigere Moder, da kunde han for disse Penge i en lille Bye i et af de nærmeste Fyrstendomme nedsette sig som Handelsmand og der leve lykkelig og uden at høre Bebrejdelser. Sophie, som elskede inderlig, og derfor saa gjerne drømte sig en lykkelig Fremtid,

bille

billigede heele Planen, bad ham endog, snart at udføre den.

Hun besøgte nu sin Vilhelm oftere, kom især hver Søndag, for at tilbringe Eftermiddagen i hans Arme. Vilhelm, som mere af Undseelse og af Frygt for en frænkende Vebrejdselse, end af sand, oprigtig Fortrydelse, holdt sig inde, og undgik enhver selskabelig Fornøjelse, vandrede snart herved den Gamles Fortrøelighed; hun var i Begreb med at opfylde hans Begjering, og at understøtte ham med en tilfrækkelig Summe, da hun blev rørt af et pludseligt Slag, som ikke lod hende længer Levetid, end at hun med sund Fornuft og Overlæg kunde indsatte sin Fætter til Universalarving.

Vilhelm var nu en viig Mand; han ejede næsten fem tusinde Gylden, det bestod i sikke Kapitaler, som han, naar han vilde, kunde opsigte. Dette gjorde han og red sig løs fra Sophies Arme, for at udsøge sig et Sted, hvor de i Fremtiden kunde leve lykkelig, og nyde Kjærlighedens Enkelsalighed.

Førend han tog Afskjed, forlangte han at Sophie absolut skulle opsigte sin Tjeneste, og hos hendes Forældre oppebie hans Tilbagekomst. De stakkels Forældre, som blot saae paa deres Barns timelige Lykke, billigede Sophies Valg og Bestutning, de forlangte blot, at Vilhelm førend sin Afreise, skulle troelove sig med hende; han var villig

villig hertil. Da han tog Afſkeed, lovede han, inden en Maaned's Forlob at komme tilbage, og da ſvør at holde Bryllup.

Hvo kan fortænke den elſkende Pige, om hun, ved ſin fuldkomne Viſhed om ſin ſnartforeſtaaende Lykke ønskede at være taknemmelig, om hun med mindre Strengthed nægtede en lille Frihed, og derved uformærkt geraadede i den bruſende Strøm, ſom river alt, der nærmer ſig dens Bølger, bort med ſig. Da Wilhelm virkelig drog bort, da blandede ſig med Afſkedens ogſaa Angerens og den tabte Uſkyldigheds Taarer, hvilke blot Haabet, om en haſtig Gjenkomſt kunde aſtørre.

De Elſkende havde gjort den Afſtale, at Wilhelm ſkulle ſkrive hver Poſtdag, og berette, hvorledes det ſtod ſig med hans Helbred og Sager. Han opfyldte nøje ſit Forſte; Sophie modtog hver Uge tvende Gange Eſterretning fra ham; ifkun bedrøvede det hende, naar hun læſte i hans Breve, at han ſiedſe rejſte længere bort, og at intet Sted var ham tilpas. Da han havde været en Maaned borte, og han for ſidſte Gang havde ſkrevet fra Frankfurt, da kom der ingen flere Breve, ingen Eſterretning.

Sophie's Kummer var ſtor, den blev ſnart alt for ſtor, thi hun følede ſig frugtſommelig. I fire Maander ventede hun forgjeves paa videre Eſterretning; men da hendes Forældre ogſaa bleve bedrøvede ved Wilhelms Taushed, og begyndte
at

at gjøre hende Bebrejdelser over, at hun havde indladt sig i Kjerligheds Forstaaelse med et saa nedrigt Menneske, og saa letfindig opsagt sin gode Tjeneste, da raabte hun i Stilhed efter Trøst og Hjelp.

Hu faldt det hende først ind, at Wilhelm kort førend sin Afreise, havde udnævnt en meget retskaffen Advokat til at forvalte hans Midler; hun gik hen til ham for at faae at vide, om Wilhelm i denne lange Tid heller ikke havde skrevet til ham, og først da ville hun begræde ham som død, dersom han, da han ikke havde taget flere end halvtredstystue Dukater med sig, ikke havde fordret Penge i denne lange Tid.

Dødens Blegghed overtrak hendes Kinder, hun skjælvede og bævede, da den ærlige Mand strax fortalte hende, at Wilhelm hele Tiden stedse havde skrevet ham til, men at han formodentlig ikke her- efter ville skrive saa ofte, da han, Advokaten, med sidste Post havde oversendt Resten af hans Midler til Frankfurt. Han vil, sagde han, som jeg kan merke af alle Omstændigheder, nedsætte sig der, og ægte en riig Pige. *O Vel!* sajede han til, jeg under ham og hende hjertelig gjerne denne Lykke, og onsker blot, den maae have Varighed; her kjender man Fuglen! her vilde det ikke have lykkedes ham, at føre saa riig en Brud hjem.

Sophie kunde ikke bære den centnertunge Byrde, som den Fortællende saa hastig, saa ubarm-
hjertig

hjertig væltede paa hende, hun sank kraftesløs til Jorden. — Da den Gamle havde vedergæget hende, spurgte han om hendes Naad og Aarsagen til hendes Skræk; da hun udstaamede det første, gjettede han strax Aarsagen til det sidste. Han erindrede sig, at Vilhelm i et af sine Breve, paa det indstændigste havde bedet ham, for enhver, men især for en vis Pige, som kaldte sig Sophie G — at lægge Skjul paa hans Ophold i Frankfurt. De kan, skrev den Utaknemmelige, let slutte Sig til Aarsagen; jeg blev, da jeg endnu var Grenadeer, bekendt med hende; Pigen hang ved mig som en Burre; hun tillod, og jeg nød alt. Gjerrighed og Egennytte kunde nu let forlede hende til at løbe efter den fordum fattige nu rige Elsker, og paa disse dumdriftige Kreaturers Maade, enten lægge Hindring i Vejen for hans fordeelagtige Giftermaal, eller i det mindste at tage Penge for at tie.

Advokaten, som i dette Tilfælde sæstede Troe til Vilhelms skammelige Løgn, og endnu formodede, at hendes Efterspørgsel havde samme Hensigt, var aabenhjertig nok til, med tørre Ord at fortælle alt dette for den lidende Sophie, og tillige at raade hende, at hun ikke skulde forhindre hans Klient's Lykke, da hun i ethvert Tilfælde kom for sildig, og da hun derved kunde opvække ham til Brede, men aldrig til Edelmødighed.

Sophies

Sophies Tilstand var skrækkelig, høist beklagelig; haabende havde hun seet det Tilkommende imøde; nu formørkedes denne ulykkelige Udsigt; en Afgrund aabnede sig for hendes Fødder, hun gysede, og en endnu skrækkeligere Løse for hende.

Hun saae sig forstødt, forladt; hun vjenede ingen Trøst, intet Haab, ingen Hjælp; hun stirrede virkesløs omkring; Indbildningens Hjul stod stille, den stedse virksomme Sjæl kunde ikke mere saae det i Gang. Uafnemmelighed og Grusomhed havde givet hende et dødeligt Saar; Smerte gjennembævede enhver Nerve. Med enhver Draabe Blod rullede den centnertunge Tanke langsom igjennem hendes Arter, og strømmede igjen hastig til Hjertet, for der, forgjæves at søge Rum. Hun kunde ikke tale, neppe gaae; hun forlod Advokatens Bærelse, uden at ville forlade det; hun vandrede omkring paa Byens Gader, uden at vide, hvorhen hun vilde gaae.

Den eftersøgende Moder fandt hende om Aftenen i en Have i Forstaden; hun sad oppe i Toppen af en høj Lund, og udstrakte sine Arme mod Himlen. En lille Pige, som havde seet hende flaltre op, forraadte hendes Opholdssted. Modern forbausedes med Rette over dette sjældne Foretagende, men hun blev snart end mere forbauset, da Datteren vel hørte hendes ængstelige Raab og godvillig steg ned, men tillige viste, at hendes Fornuft slumrede, at hun maaske endog var vanvittig.

Det

Det Følgende bekræftigede det; i lang Tid vidste de jamrende Forældre ikke, hvad det var for en skrækkelig Ulykke, der havde styrtet deres stakkels Børn i denne Afgrund; endelig kom de, ved en Hændelse, efter det Besøg, som hun havde aflagt hos Advokaten, og ved ham efter den troeløse Wilhelm's græffelige Meeneed.

Den vanvittige Sophie havde tilkigemed sin Fornuft, ogsaa tabt sit Mæle, hun besvarede intet Spørgsmaal, ingen hørte mere noget Ord af hendes Mund. Naar hun var hjemme gik hun med sammenslodede Hænder, nedslagne Dine langsom op og ned, og forsøgte steds, ved dybe Suk at lette den Byrde, der tryngede hendes Hjerte.

Allerede næste Morgen omgjortlede hun sit Legeme med et langt Flor og heftede en sort Plet paa sit venstre Bryst.

Hun skjælvede, bævede og rasede, naar man vilde fratage hende denne Prydelse; hun rystede langsomt og bedrøvet med Hovedet naar man vilde træffe hende. Ofte undgik hun Forældrenes Opmærksomhed og ilede ud i fri Luft; Moderen var da vis paa, at træffe hende i det høje Lindetræ; hun fandt hende steds i Toppen, hvor hun med opløstede Hænder syntes at bede.

Beemod fylder mit Hjerte, deeltagende Taa-
rer mit Øje, naar jeg tænker mig den Ulykkeliges
Lidelser, naar jeg efterforsker Aarsagen, hvorfor
hun just steg op i den høje Lind, og der bad saa
an:

andægtigen? Det er mueligt, hun vilde klage sin uendelige Smerte, sin overvætted Jammer for den Evige. Formodentligen troede hun, paa Toppen af Træet at være ham nærmere, at han herfra bedre skulde høre hende.

En heel Maaned forløb inden det ulykkelige Barns ulykkelige Forældre indsaar, at deres Elendighed endnu ikke havde naaet det Højeste, at den endnu meget skulde forøges; de mærkede, at Sophie var frugtsommelig. Nu klagede de højt over den meeneedige Forfører, man talde i hele Byen om Sophies Ulykke. Overhovmesterinden fik det at vide og hun fortalte det til Margreven. Han forbausedes over Yndlingens skrækkelige Uaknæmmelighed, og gik om Eftermiddagen selv hen til Sophie, for at blive overbevist om Sandheden.

Han saae den Ulykkelige og Taarene stod ham i Øiet; han gav rigelige Foræringer til hendes Forældre, og lovede, at gjøre endnu mere.

En Time efter han var kommen tilbage til Slottet, afgik der en Courreer, som havde Ordre, om mueligt, at forhindre Wilhelms Giftermaal, og under de grueligste Trusler at bevæge ham til at komme tilbage, for at give den lidende Ustyldighed Opreisning.

Den Ufsendte fandt ikke Wilhelm længer i Frankfurt; han havde i en nærliggende Bye ægtet en smuk, riig Kjøbmandsdatter, og levede

der med en Pragt, som efter de Sagkyndiges Sigende, snart ville opsluge en langt større Formue.

Uden at betænke, at der nu intet Giftermaal kunde finde Sted med Sophie, rejste den Ufsendte til Byen og bekendtgjorde den i Fryd og Glæde søvende Vilhelm Margrevens Trudslar. De syntes at forfærde ham meget, han skælvede og bævede, og lovede, næste Morgen at overlevere Coureren en skriftlig Retfærdiggjørelse og en Sum Penge til den lidende Sophies Understøttelse; men da den Ufsendte havde ventet forgjæves indtil anden Dags Middag paa begge Dele, og nu igjen gik hen til Vilhelms Hus, fandt han her alting i den største Besyrtelse, og erfarede, at Vilhelm allerede forrige Aften var forsvunden, og, efter de medtagne Sager at dømme, aldeles rømt.

Derfor den troeløse Utafnemmelige, sagde Margreven, nogensinde betræder mit Land, da skal en evig Engthuusstraf vente paa ham! Den mennefskefjerlige Fyrste blev nu selv en Fader for de Forladte; han gav dem en aarlig Pension af to hundrede Rigsdaler, lovede, at sørge for Barneet, og befalede Forældrene, ikke ved Bebrejdelser at krænke den Ulykkelige, men ved en omhyggelig Pleje paa alle muelige Maader at lette hendes Tilstand.

Ofte sendte han hende Mad fra sit Taffel og rystede stedse eftertænkksom med Hovedet, naar han

han tænkte sig Vigen's sjældne Kjerlighed og Vnd-
lingens frækkelige Utafnemmelighed.

Fyrstens Omhu, gjorde de, nu for Nærings-
sørger befriede Forældre, end mere opmærksom-
me; for at forebygge Ulykke, passede de nu strengt
paa at Sophie ikke meer gik til Haven, ikke
meer steg op i Linden; men denne deres gode Willie
var just Aarsag til deres ulykkelige Barns frække-
lige Død. Sophie vilde bede; hendes Ulykke,
som ikke kunde tage imod nogen udvortes Lindring
fordrede denne Trøst med Hefstighed, hendes Van-
vittighed forledte hende til den Tanke, at hun
ikke kunde bede uden paa et ophøjet Sted. Da
hendes gamle Fader i nødvendige Forretninger var
fraværende, og hendes Moder stod i Huusdøren og
talede med en Naboerske, da forlod Sophie
Børrelset, ilede op paa Loftet, flattere hen til
et Tagvindue, og vilde herfra stige højere; Na-
boerne saae det, men førend de kunde komme til
Hjelp, tabte hun Ligevægten styrtede ned og laae
sønderknuset for den skjælvende Moders stirrende
Øje.

Jeg bortvender mit vaade Øje fra denne
frækkelige Scene; da Margreven fik den at vide,
sukkede han dybt og lagde Haanden paa sit sølende
Hjerte. Strax derefter lod han bekiendtgjøre, han
ville selv følge Liget til dets Hvilested; Hoffet og
hele Byen fulgte hans Exempel. Hofpræsten maatte
holde Sørgetalen, han valgte den Text: han

forlod mig, men Herren tog sig af mig. Da han begyndte, stod Taarene enhver i Øjet, og mangen sandelig Piges vaklende Dyd blev ved hans fortræffelige Tale oymuntret til en kraftig og sejrende Strid. Margreven lod den Ulykkelige's Grav pryde med en Ligsteen og udbetalte de bedrøvede Forældre de to hundrede Rigsdaler til deres Død.

Tyve Aar efter, da den redelige Tyrstes Lege-
geme alt slumrede i sine Fædres Grav, ankom der
en Betlertransport til Raadhuset. Iblant dem laae
en Døende og sukkede paa et Bunt Straae. De
Dokumenter, som Postillonen overleverede Raadet,
overbeviste dem om, at den Døende var den utak-
nemmelige troeløse Vilhelm; man havde fundet
ham som en Betler, syg, paa Landevejen, og efter
hans Udsagn, sendt ham til sin Fødebye for der at
forsørges. Da man vilde bringe ham til Hospitalet,
havde han allerede fuldendt sin frygtelige Døds-
kamp. Han blev begravet paa Lugthuset's Kirkegaard; in-
gen fulgte Liget, ingen græd ved hans Grav.

Hugo og Kleta

eller

den forstenede Brudeseeng.

(Fortsættelse.)

Hugo ilede næste Morgen til Edelrud, for at faae Oplysning om det, som hun den forrige Dag ej vilde aabenbare ham, og fandt hende død.

Den bedrøvede Kleta sank sukkende i hans Arme, og uden at tale randt hyppige Taarer ned af hendes Kinder. Jætet var istand til at berøelike den Sørgende. Hugo maatte, efter de Læders Brug, bortferne sig, og turde ikke komme til Kleta igjen, førend Edelrud var begravet. Disse faa Dage forekom ham som en Ewigheid; omfider fik disse ogsaa Ende, og han saae sin Kleta igjen.

Min Hugo, sagde hun, min Moders Forbandelse hviler paa mig, dersom jeg elsker Dig!

og

og dog! — og dog! her skjulte hun sig ved hans Barm! ifkun Grunden til Edelruds Forbud blev dem en Hemmelighed. Endelig erindrede Kleta Klenodiekrinet, som hendes Moder havde talt om, og hvor hendes Papirer laae forvarede; men en paa samme haftet Seddel, som befalede, ikke at aabne Skrinet førend en Maaned efter Kletas Givtermaal, gjorde ogsaa dette Haab til Intet.

Til Slutning randt Munkem dem i Tanker og det Indtryk, som samme havde gjort paa Edelrud, og Edelrud paa ham; men ved at efterspørge ham fik de til Svar, at han laae syg af en hedsig Feber, og at man tvivlede om hans Liv. Her saae de altsaa heller ingen Udvej.

Hugo, som troede sig nær ved Lykken, saae sig nu steds længere bortfiernet fra den. Kejser Ludvig, som Regjeringsforretninger faldte til München, lod gjøre Tilberedelser, for at rejse derhen. Hugo var nødsaget at følge med ham, men han kunde umuelig lade Kleta uden Beskyttelse tilbage. Han forsøgte alt, for at overtale Kleta til en ægtefabelig Forbindelse; man fandt snart en hertil tjenstfærdig Præst, og Kleta ilede, med sin Elsker, til München, hvor en Præst efter nogle Maaneders Forløb forenede dem for evig.

Medens Hugo og Kleta søle sig lykkelige ved Kjerlighed, vilde vi vende tilbage til Regensborg. Efter nogle Maaneder kom Munkem som
var

var bleven saa bemyndet ved at se Edelrød, og af sin Sygdom. Han spurgte strax efter Edelrød og Kleta; man fortalte ham den førstes Død, at Kleta var fulgt med Hugo til München, og formodentlig gift med ham.

Harde Edelrød før aabenbaret sin Levnets-historie, da havde hun ikke styrtet sit eneste Barn i en grændseløs Elendighed. For at forhindre dette ilede den gamle Munk, som ikke var nogen anden end Otto af Farvängen, til München; men Kleta var alt afreist med Hugo til hendes moderlige Borg i Böhmen; Munken fulgte snart efter dem. Han fandt dem ved Ankomsten i deres Have; hans frygtelige Diefast forfærdede dem, og de fattede Mistanke om en truende Storm.

Munken. I er gift!

Hugo. Allerede i en Maaned.

Munken. Ulykkelige! og intet aner Eder!
— — Kleta er Din Syster, Du Hugo! er hendes Broder.

Bed disse Ord var Oldingen nær ved at falde i Afmagt. — Hugo vilde lede ham hen til en Græsbænk.

Munken (pegende paa Kleta). Hjælp først hende, og saa vil jeg tale med Dig. Min Efterretning lød skrækkelig i hendes Øre, hun faldt der, staae hende bi, jeg formaaer det ikke!

Først da Kleta virkelig sank til Jorden rakte Hugo hende den Hjælp, han selv saa høfligen be-
høvede

høvede, thi den Ubeskjendtes Rædselord tilintetgjorde paa engang al hans Lykke, alle hans glade Udsigter; han slæbde den Afsmægtige hen til hendes Bærelse, og ilede tilbage til Haven, for nøje at undersøge denne Skrækkelige Eiterretning, og med alle mulige Modgrunde at bestride den; men han fik snart fuldkommen Visshed om sin Ulykke.

Hans forrige Plejefader, den ædle Jomfruenthal havde i lang Tid opdraget ham som sin egen Søn, men da han blev gammel og svag, aabnede han ham, at han ikke var hans Barn, men en Søn af den ulykkelige Otto af Farvängen, som han engang havde elsket som Ven, og som ved Ratterider havde overleveret ham Hugo, der endnu ikke kunde snakke, og anbefroet ham til ham som en Pant paa en saare ulykkelig, men ogsaa navnløs Kjærlighed. Jeg veed ikke, sagde Oldingen den Gang til Hugo, om Din Fader endnu lever, men, for at du, hvis Gud skulde lade Dig blive samlet med ham, sikkert kan gjenkjennde ham, da gjem omhyggelig denne afbrudte Ring. Den som viser Dig den anden Halvdeel, det er Din Fader; viis Erbødighed mod ham, thi han er meget ulykkelig, men lider ogsaa høist uskyldig. Siig ham, at jeg har gjort alt, for at opfylde Vennens Pligt imod Dig. Hans Navn er udslettet af de Edles Navne i Landet; det var efter min indstændige Begjering, at Kejseren tillod dig at føre mit. Giv Gud, at jeg ogsaa kunne efterlade Dig
min

min Borg til Irb, men allerede førend jeg torde fordrisfe mig til at fremkomme med denne anden Begjering, var en fortjent Krigsmand bleven forlehnt med samme. Jeg kan ikke efterlade Dig andet end mit Sværd, og det er blot ved dets gode Brng, at Du kan erhverve Dig sig en Belønning.

Hugo erindrede nu disse Ord; han bar steds Halvdelen af Ringen paa sit Bryst, han var stolt af sin ulykkelige Fader, som den da regjerende Kæser længe havde været villig til at tilgive. Han ønskede ofte inderlig, at see og at omfavne ham, men han drømte ikkun lidet om, at dette Ønskes Opfyldelse ville gjøre ham høist ulykkelig. Skjælvende, med Ringen i Haanden, nærmede han sig nu til Munkens.

Ha, jeg forstaaer det, sagde denne; Du vil prøve, om jeg er Din Fader? Tag (han rakte ham den anden Halvdeel) og see, om de ikke udgjøre et. Hugo lagde Stykkerne sammen, og faldt, overbevist, ned for Munkens Fodder. Dersom Du end rækker mig Giftebægeret, saa skal denne Gruesomhed dog ikke forhindre mig fra at nævne mig og ære Dig som Fader. Munkens sank, bevæget, ned ved hans Bryst; de vare saa fulde af Følelse, at det varede længe, førend Hugo vovede at spørge den gjensundne Fader, om hans elskede Kone virkelig var hans Søster? om han virkelig var saa ubeskrivelig ulykkelig, at skulle skilles fra hende?

Mun

Munkene. Gud give jeg kunne trøste Dig! Gud give jeg aldrig havde faaet det uhyggelige Giftermaal at vide. Den Uvidende kan ikke synde; Tilgivelse er ham vis, men nu — — nu maae jeg tale, jeg kan, jeg tør ikke forsøge mit Synderregister, det er allerede stort nok; det er blot min Tiltroe til den Eviges uendelige Barmhertighed, som lader mig haabe, at min Anger vil udslutte det. For at overbevise Dig, maae jeg fortælle Dig min hele Levnets Historie. Foragt mig ikke, naar Din Fader tilsaaer for Dig, at han engang var en ryggeløs Ridding. Jeg tjente, da jeg var fire og tyve Aar gammel ved Keiser Albrechts Hof; Rudolph von Palm var min fortroeligste Ven; han indgik Forbund med Hertug Jo han imod Keiserens Liv, og udførte, i Forening med Hertugen dette Riddingsværk. Jeg havde ingen Deel i Gjerningen; jeg formodede den blot af hans tvetydige Tale, og var alt for meget hans Ven, til at forraade ham. Jeg blev tilbage da Gjerningsmændene flygtede; men da Albrechts Børn grebe til Høvnens Sværd og førte enhver, som havde havt Omgang med hine, for Retten, og ofte dømte alt for haardt, da drev Angst og Frygt ogsaa mig til at tage Flugten.

Dette gjorde mig mistænkt, man søgte og forfulgte mig overalt. Jeg flygtede til de Bøhmiske Grændser; vandrede omkring i Skovene, og gjorde til Slutning Bekjendtskab med en Røverbande

bande, som uforstyrret opholdt sig i Hulerne, og som lovede, at optage mig i dens Lag. Jeg saae ingen Sikkerhed, intet Haab for mig, og greb efter dette eneste for at friste Livet, og for ikke at døe af Hunger. Jeg tilstaaer Dig aabenhjertig, at jeg i deres Selskab plyndrede, og snart erhvervede mig Anseelse og Højagtelse ved min Tapperhed.

De havde, for at sætte sig i Sikkerhed imod Opdagelse og Forræderie, oprettet mange gruesomme Love imellem sig. En af de meest gruesomme var den, at hvert Medlem vel var berettiget til, blant Landets Døttre at vælge sig en Pige, og at føre hende hjem som sin Kone, men han maatte i Forvejen sværge, han ej ville forhindre, at man affaar Tungen paa den Ulykkelige, for at hun ved en muelig Flugt intet skulle forraade. Det gysede i mig, da jeg saae mange af disse ulykkelige Skabninger vandre omkring i Hulerne; men jeg forbauses end mere, da jeg fik at vide, at mange af disse maallose Piger elskede deres Mand inderlig og plejede deres Børn med moderlig Omhu.

Da et Aar var forløbet, døde Anføreren for Banden, som nu bestod af flere end tre hundrede Lemmer. Alle erkjendte mig for den Tapperste, og valgte mig til deres Anfører. Jeg maatte sværge, jeg ville vedligeholde deres Forening, og med Strængighed holde over Lovene. Engang da jeg med nogle af mine Undergivne med et rigt Bytte vendte tilbage til vor Skov, da mødte den

Klæn

skjønne Edelrud mig, hun havde formodentlig været i Kapellet for at holde Bøn; hendes Elskelighed frit omkring, og hun tilhyllede ikke sit Ansigt førend vi vare hende gandske nær. Hendes Engleansigt, hendes indtagende Skabning opvakte Kjerlighed hos mig; mit Hjerte sløj hende imøde, og fulgte uvilkaarlig med hende til den faderlige Borg. Jeg tumlede mig søvnløs omkring paa Sengen; jeg saae blot hendes Skabning; mit Blod kogede af inderlig Kjerlighed, den gennemtrængte alle mine Nerver og gjorde dem kraestesløs; jeg lignede en Drømmende, et Barn, som i det det vil fremad, igjen falder tilbage.

Roverne ansaae mig for syg og lod mig nyde Roelighed; jeg benyttede mig af den og skjulte mig daglig nær ved Kapellet, for endnu engang at see denne hulde Pige. Hun kom ofte derhen, og min Kjerlighed tiltog steds, stormende fordrede den Trøst; jeg sankede fortvilet omkring, og maatte have bukket under, dersom ikke nogle af Roverne havde sluttet sig til, hvorledes det var fat med mig, og aabnet mig Udsigter, paa hvilke jeg aldrig havde været at tænke.

De raabde mig eenstemmigen, at jeg skulde bortføre Pigen og tage hende til Rone. Jeg blev overvættens glad ved dette Raad, men en Gysen gennemfoer mig da jeg overvejede, at jeg skulde gjøre hende ulykkelig uden Redning, naar man fuldbyrdede den gruesomme Lov paa hende, og af-

skar

skar Tungen. Lad mig døe, sagde jeg til Røverne; jeg elsker ikke som I, jeg kan ikke taale, at see at man mishandler Gjenstanden for min inderligste Kjerlighed. Røverne syntes at føle min Sorg; de indsaae tillige, at jeg, uirksom, ville hensmægte, de traadde hen for min Seng og lovede, af Kjerlighed til deres Anfører, ikke at røre min tilkommende Kones Tunge. Dette Løfte gjorde mig igjen glad og virksom; jeg drog, ikke længe derefter med min meest tappre Medbroder, ud paa Spionerie, laae paa Luur ved Kapellet, og den tredie Aften bortsnappede jeg lykkelig min Elskede.

Vi bare hende afmægtig til vore Huler; da hun opvaagnede stred hun med Fortvivlelse; hun hadede og foragtede mig, som første Årsag til hendes Ulykke, og hun forbandede mig, naar jeg bad om Kjerlighed. Hendes Nærværelse gjorde den rasende for mig; de ryggesløse Røvere oppustede den end mere ved Spot og Haan, de udloed den ellers saa tappre Anfører der ikke kunde faae Bugt med et svagt Gruentimmer. — Du maae ikke foragte og affhye Din Fader, naar han aabenhjertig tilstaaer for Dig, at den heftigste blandt Lidenstaber omsider sejrede, og at hun maatte indrømme hans Magt, hvad hun ej vilde indrømme hans Begjæring. Denne skjændige Gjerning fik et lykkeligt Udfald; den dristige ofte rasende Pige blev snart en taalmodig kjelen Kone. Dybt syntes hun

hun at føle sin Ulykke, men ved Taarer, ikke med haarde Ord, hævnedes hun den. Alt i det første Aar fødte hun mig en Søn; det var Dig! Tak, nemmelig og glad opløstede jeg Dig, da jeg første Gang saae Dig i hendes Arme; hun syntes at indsee min Kjærlighed og belønnede den for første Gang med et frivilligt Kys.

Du var et halvt Aar gammel, da vi fik Efterretning, at Kongen i Böhmen, Johann, havde bragt sin Brud Elisabeth, som sin Kone, til Prag, og at den store Skat, som han havde arvet efter sin Fader Benzel, og som hidtil havde været forvaret paa en Borg, der laae i Nærheden af vore Huler, snart skulle følge efter. Mine Kammerader havde udspioneret, at ikke flere end to hundrede Bevæbnede skulle eskortere den, og ansaae det for en smal Sag, at bemægtige sig den.

Det var forgjeves, at jeg foreskillede dem, at denne krigeriske Konge paa det strængeste ville efterspore og straffe dette Rov, som man endnu var uvis om; men de Forblindede paaastod, at dette Bytte var nok til at gjøre enhver af Selskabet lykkelig for Livstid. Vi forblive, sagde de, ikke længere i vore Huler, indtil vi have deelt det, ophæve da vort Selskab, og adsprede os hele Verden over, for roelig at nyde Frugten af vor Tapperhed. Du skal saae fire Gange saa meget, som hver af vi andre, og kan da let finde en Krog hvor Du kan leve roelig med Din fjere Kone.

Dette

Dette Løfte forførte mig; jeg havde hørt, at den nyvalgte Keiser Heinrich af Luxemburg dadlede den Albrechtiske Families alt for strenge Hevn, og søgte at forebygge den. Jeg haabede, under et laant Navn, at kunne leve med min Kone, og drog ud med alle Røverne for at forsøge min Lykke. Striden var let, de Bevæbnede, som troede sig sikke, bleve overfaldne i en Dal, for det meeste dræbte, og vi Mester af Byttet. Men da vi vare isærd med bringe nogle af Pakhestene afvejen lod den unge Hertug af Bajer, Keiser Ludvigs Søn, sig see paa Landesvejen med sekhundrede Ryttere; han vilde bidrage til Højtideligheden ved Kongens Bryllup i Prag. En af de Bortflygtede havde underrettet ham om Plyndringen, og bedet om Hjælp. Han stormede ind paa os med sin Overmagt, vi maatte flygte, og overlade dem Byttet. Mange af Røverne bleve liggende saarede paa Balpladsen; disse vare formodentlig tvungne til at aabenbare vort Opholdssted, thi da jeg næste Dag, med færre end to hundrede Mand naaede Skoven, da saae jeg ham med sin hele Magt at drage imod os. Jeg tænkte paa Edelrud og hendes Barn, og affendte strax tredive Ryttere, som skulde skynde sig at redde de Koner, Børn og Skatte, som vare forvarede i Hulerne. Jea befalede dem, at møde ved en anden Skov og lovede at slaas saalænge indtil jeg havde reddet alt, og troede os sikke.

Hers

Hertugen nærmede sig virkelig, han havde ikke formodet nye Modstand; hans Ryttere vege i Begyndelsen tilbage da vi, beskyttede af Trærne værgede os tappert; men de fattede snart Mod og fæd med Fordeel; jeg maatte vige, men jeg ledte dem til Eiden, og fornyede fædse Striden, for at lade mine Affendte vinde Tid til at redde. Da jeg troede alting bragt i Sikkerhed, og Antallet paa mine Stridsmænd fædse blev mindre, samlede jeg dem i en Hast, og forsvandt tilligemed dem fra Sejerherrens Hje. Vi jagede uden Ophold til den aftalte Skov, og ventede under dens Klipper vore Koners, Børns og Skattes Ankomst.

Spejderen paa Klippen meldte først næste Dag, at de frelse lod sig see i Dalen; jeg ilede dem imøde, søgte min Edelrud blant dem, og fandt hende ikke. Da jeg ængstelig spurgte efter hende overleberede en Kone mig min Søn; det var Dig kjære Hugo. Jeg indsluttede Dig taknemmelig i mine Arme, og spurgte atter efter Edelrud. En af Røverne traadde hen til mig. Anfører, sagde han, jeg anraaber alle Tilstedeværende, som Vidner, at jeg har anvendt alt for at redde Din Kone, men hun agtede hverken paa min Befaling eller Bøn; hun vilde ikke vige fra Hulen og modsatte sig Magten. Tiden var knap; de Lyttende hørte allerede Hestetrin langt borte; Du vil ikke straffe mig, fordi jeg tænkte paa vor Sikkerhed, lod den Modsidige blive tilbage, og
efter

efter alle eensstemmige Raad, affskar hende Tungen, for at hun ej skulle forraade Dig og os.

Ikke vil jeg vove, at affskildre Dig min Tilstand; den var ubeskrivelig, ligesom min Smerte. Jeg gjenneboerede Brystet paa den Ryggesløse, jeg rasede, og man blev nødt til at binde mig, for at forebygge et nyt Mord. Det varede treende Dage inden jeg igjen kunde føle og tænke; jeg var mat og kraftløs, jeg bad, man ville tillade mig, at undersøge de forladte Huler, for i det mindste at frelse min stakkels Edelrud, hvis der ellers endnu var Redning.

Der var mange blandt Røverne som elskede og ærede mig; de bleve medlidende ved min Tilstand og fulgte med mig til Hulerne. Min store Jammer blev end større. Sejerherrerne havde virkelig fundet vore saa hemmelige Huler, i deres rasende Brede fuldproppet dem med Brænde og Røg og stækket Ild deri; endnu ulmede Rullene og den gruelige Hede forbød os at gaae ind. Jeg kunde ikke formode andet, end at den saa farlig saarede Edelrud, som ingen havde seet tilgode maatte, hensmægtet paa Sygelejet, være bleven et Kov for Ilden. Jeg rasede atter, og havde styrtet mig ind i de gloende Huler og der endt mit Liv, hvis mine Kammerater ej havde forhindret det.

Den mig stedse nagende Græmmelse gjorde mig usikkert til, længer at være Ansøger for Røveren; de havde valgt sig andre Huler, og der
 S
 fattet

fattet Pøster. Engang da de drog ud paa Bytte, og jeg sølede Kraft hos mig, tog jeg Dig i mine Arme, og forlod Hulerne med den faste Beslutning, aldrig mere at vende tilbage, og min hele Levetid med al Strengbed mod mig selv, at angremia Forbrydelse. Jeg ankom lykkelig til min forrige Ven Immenthals Borg, aabenbarede mig for ham, og blev vel imodtaget. Han lovede, at være Dig i Faders Sted; mere fordrede og forlangte jeg ikke. Jeg gik, klædt i Pilegrims Dragt, til Avignon, skrevtede mine Synder, fik Aflad, blev omsider optaget i et Kloster, og da jeg med Jver lagde mig efter de udfordrende Videnskaber, siden efter indviet til Præst.

Min Ordens General sendte mig, for et Aar siden med visse Opdrag til Tydskland; jeg opfyldte dem gjerne, thi jeg længtes efter mit Fædreland, og ønskede især at vide, hvorledes det gik Dig? Jeg steg af ved Immenthals Borg, og erfarede, han var død, men at hans Plejesøn levede, som Keiserens Yndling, ved Hoffet. Jeg søj til Regensburg, saae Dig, i Dig mit Dje, alle mine Liniamenter, og sølede, for første Gang igjen, en reen Glæde. Ingen kjendte mig; jeg levede eensom i mit Kloster, gik aldrig ud, undtagen naar jeg kunde see Dig, og tilfredsstillede mig selv ved den Overbeviisning, at Du var en god ædel Søn. Ofte stod jeg i Begreb at gaae hen til Dig, ofte vilde jeg tilhviſke Dig, at Din lidende Fader end

nu levede; men jeg opfattede det stedsse, og snart gjorde jeg det med velberaad. Nu, da jeg ej vilde forbitte Dig de nær forestaaende Tourneerglæder. Jeg saae Dig ofte i Striden, og var ogsaa nær, værende da den smukkeste, men mig ubekjendte Jomfrue rakte Dig Prisen og kyskede Dig paa kinden. Da anede det mig ikke, at denne Jomfrue kunne blive Din Kone, kunne være Din Søster.

Nogle Dage efter blev min Længsel efter at omarme Dig, større, jeg vilde besøge Dig næste Dag, og holdt derfor tidlig Messe. Da jeg var færdig og vilde velsigne Folket, saae jeg Din Moder, min endnu uforglemmelige Edelrud, ved Alterets Fod. Hun stirrede frygtelig op til mig, og jeg forbauset ned til hende; mine Fodder gittrede, jeg blev sandsesløs, faldt afmægtig til Jorden, og da jeg igjen kunde tænke og fornemme, laae jeg paa Gulvet i min Zelle. Hendes Billede svævede for mig, mine Arer brændte af Febers hede, og jeg mistede atter Forstanden. I toende Maanedes fird jeg med Døden, i den tredie sporrede jeg en langsom Vedring. Jeg havde ingen Ben for hvem jeg kunde aabenbare mit Anliggende, og længtes utaalmelig efter at kunne gaae ud.

Jeg fik strar at vide, at Du var rejst med Rejsfæren til München, og havde ægtet en Datter af et stumt, men adeligt böhmisk Fruentimmer. Jeg gittrede, spurgte efter hendes Boepæl, og fik der at vide, at Datteren var rejst til München, men

at Moderen var død samme Dag, da jeg gjenkjendte hende og hun formodentlig mig. Jeg forglemte min Ordens Pligt og Løfte, ilede til München og erfarede der, at jeg var fuldkommen ulykkelig, at Broderen virkelig havde ægtet Søsteren.

Den Beskrivelse man gjorde mig over dette ædle Par, og deres rene ægte Kjerlighed, pinte min Sjæl, og gjorde mig medlidende; jeg trak Tiden i Langdrag inden jeg vilde forstyrre saa stor en Lykke, og ansaae det for uretfærdigt og gruesomt, at gjøre tvende saa Skyldfrie Mennesker grændseløs ulykkelig, men da min Eambittighed modsagde denne Medlidenhed, og jeg havde søgt Raad og Trost hos de meest lærde og værdigste Præster, og disse soleklart havde bevist mig, at jeg fremmede Blodskam, og gjorde mig deelagtig i denne Forbrydelses skrækkelige Følger, da maatte min Medlidenhed vige. Jeg staaer nær ved Graven; saa Skyldfrie som muligt vil jeg stige derned. Min Anklagerste venter mig alt der, jeg skjælver for mit Forsvar; jeg tør ikke forstørre hendes Klage, jeg maae takke Gud, han undte mig Kræfter til at følge efter Eder, og at gjøre Ende paa Forbrydelsen. Følg mit faderlige Raad, hellige Eder begge til Himlen og forson Gud ved Eders Bønner.

Hugo (trøstesløs). Gud og Fader! staae mig, staae min Kleta bi! Almægtige! Du forundte os en ubeskrivelig Lykke; men Du forbittre den ved end større Ulykke! Lad den i det mind-

mindste dog vedvare lige saa kort Tid som Lykken; (fattende sig) dog endnu glimter der Lys i det store Mørke! Endnu sjner jeg et fjernt Haab! Du meldte i Din hele Historie intet om Kletas Fødsel; hvorledes blev hun Din Datter og min Søster?

Munken. Kleta er ikke min Datter —

Hugo (gladelig). Held mig!

Munken. Men dog Din Moders Datter, og sølgelig Din Søster.

Hugo. O jeg Ulykkelige!

Munken. Formodentlig reddede den Ulykkelige sig endnu til rette Tid fra Halerne, og blev lykkelig helbredet; formodentlig ægtede hun siden efter en Adelsmand og avlede med ham denne Datter. Jeg ansaae hende for død og kjender intet til hendes øvrige Historie. Ifkun saa meget har det almindelige Sagn fortalt mig, at Kleta er hendes Datter.

Hugo. O Tak Almægtige! (faldende sin Fader i Armene) Tak ogsaa Dig dyrebare Fader, Din sidste Efterretning levner mig endnu Haab. Fader! Fader! jeg haaber, ach Fader jeg har mange Grunde — — ja det er sandsynligt, vist, at Kleta ikke er min Moders Datter, hun er blot hendes Plejebarn.

Hør og dom:

Da Kleta tillod mig, selv at bestemme vor Bryllupsdag, og jeg, glædedrucken, ilede til Baabenherolden og til Præsten, for at befale hiin, at

at han skulle føje hendes Baaben til mit, og for at bede denne, om tre Dage at sammenvie os, da forlangte den første hendes Faders adelige Stamtafle, og den sidste hendes Døbeattest; jeg ilede til hende, men hun tilstod med aabenhjertig Ufkyldighed, at hun ikke vidste sin Faders Navn, og at hun ingen Døbeattest havde. Jeg holdt min Kummer skjult for hende og vandrede sorgmodig omkring i Borghaven, da Kejseren mødte mig, og spurgte om Aarsagen til min Kummer. Jeg fortalte ham alt, han smilede sagte, og sagde: vær roelig, jeg kjender hendes Fader, der staaer ingen mere fornem Adelsmand ved min Throne; jeg veed hendes Fødested, og vil tale med Herolden og Præsten, for at de ikke skal lægge flere Hindringer i Vejen. Jeg takkede, og næste Morgen fandtes der et smukt men mig ubekjendt Baaben ved Siden af mit, og Præsten spurgte ikke mere om nogen Døbeattest. — — Kom vi vil ile hen til hende, vi vil trøste hende med dette Haab, og skynde os at komme til Kejseren, for at faae videre Oplysning.

Munken. Giv Gud, Dit Haab maae blive til Bisthed! O det ville være en kraftig Trøst og Styrke for mig! jeg forsyrrerede da ikke Din Lykke, jeg kunde døe i Dine Arme og tage Din Belsignelse med i Graven. Endnu engang! Gud! lad det gaae i Opfyldelse! jeg haaber med Dig!

De

De ilede nu begge til den ulykkelige Kleta; hun opvaagnede til Jammer og Elendighed, hun laae grædende og vriende sine Hænder, paa Sengen. Ach, raabte hun Hugo imøde; min Moders Forbandelse gaaer i Opsyldelse, Sengenpuderne trykke mig som en Steen! Præsten løj da han løste den skrækkelige Forbandelse, den hviler endnu tungt paa mig!

Hugo, som ikke vidste noget af alt dette, forstod ikke hendes Mæning, spurgte heller ikke om den, da han vilde trøste hende. Han fortalte i Korthed sin Faders Historie, og tilføiede til Slutning sin Formodning, for ogsaa hos hende at opvække Haab om en muelig Redning. Men Kleta modsagde dette Haab; om jeg endog, sagde hun, ikke kjender min Fader, saa veed jeg dog med Visshed, Edelrud har født mig, og at din Moder selgelig og er min. Jeg erindrer mig endnu den Tid, da hun levede med min Fader paa en smuk Borg — — — men vi behøve ikke at tænke efter, hvor vi have Visshed: Giv mig mit Klenodiefruin — — (hastig) giv mig det ikke, jeg vil ikke paadrage mig nye Forbandelser, jeg vil først vide, hvorlænge Du har været min Mand?

Hugo. I Gaar var det een Maaned —

Kleta. Saa ræk mig det, jeg vil, jeg maae overbevøise mig om min Ulykke; ach dette var altsaa Aarsagen, hvorfor hun nægtede mig det! det var

var Anesse! hun gjenkjendte Faderens Træk i Sønnens Ansigt! O, nu bliver det klart for mig, men for sildig! O Almægtige for sildig! For mig er intet uden Fortvivlelse tilbage!

Hugo havde imidlertid bragt Skrinet; Aletta aabnede det med en rystende Haand, og tog de forseglede Papirer ud. Hun nægtede neppe at aabne dem. Viig, sagde hun, da hun aabnede Seglet, viig du skrækkelige Moder-Forbandelse! Jeg har i det mindste ikke fortjent dig, jeg har redelig biet en Maaned! — —

Hun vilde nu læse, men hun kunde ikke og leverede det skjælvende til Munken. I er, sagde hun, bekendt med hendes Historie, disse Blade indeholder den, læs højt, for at vi endnu i Dag kan blive vis paa vor Ulykke, og ikke nære et falskt Haab. Munken vægrede sig herfor, men den endnu haabende Hugo bad indstændig; Faderen kunde ikke længer nægte den gjenfundne Søn den første Begjering.

Retsfærdige Gud, udbrød han, jeg ærer Din Villie, og anseer det for en fortjent Straf, at jeg for min Sønns Afsyn skal anklage mig selv. Jeg vil udstaae den med Standhaftighed og ikke knurre om den i sin retfærdige Brede forbander mig.

Det vilde være trættende, hvis jeg igjentog hvad Munken allerede i Førvejen saa udførligen havde fortalt; ikkun saa meget vil jeg anføre, at hun

hun i sin Beretning omtalte ham i meget skænnende Udtryk, skildrede sin Smerte med kraftige Ord, men tilskød aabenhjertig, at hun indsaae den grændselose Kjerlighed Stifteren til hendes Ulykke havde baaren til hende, til Slutning havde hun Medlidenhed med ham, ja begyndte endog at føle Ojenfjerlighed.

Munken faldt takkende paa Knæ, da han læste denne Bekjendelse; O nu døer jeg fornøjet og kan haabe Du tilgiver mig, raabte han! — Han skjælvede atter da han kom til den skrækkelige Scene, hvor Røverne affaar hendes Tunge, han troede med Ret, at hun maaskee ville anklage ham som Aarsag til denne Ugjerning, men det Følgende overbeviste ham om det modsatte.

Ridderen, skreb hun, var just draget ud med alle sine Kammerater, jeg sad med min Søn paa Sengen, sølede en Moders Glæde, og tænkte levende paa mine Smarter, naar jeg, som var at formode, skulle undvære mit Barn for stedse. En forvirret Larm og en ynkelig Jamren opvakte mig af mine Tanker; tvende Røvere traadde ilende til mig, en af dem greb fat paa min Søn, den anden rev mig fra Sengen, og befalede mig, at følge uforsøvet.

Jeg kjendte den yderlige Ondskab, som findes hos disse raa Folk; jeg troede, de havde gjort Oprør mod Ridderen, maaskee endog myrdet ham og at de nu ville slæbe mig bort med, flyngede mig

mig fast til Sengen og skreg 'om Hjelp. Flere Røvere sprang til; Skynder Eder bort med hende, raabte de, det gaaer ellers galt med os; dette Raab forøgede min Mistanke, jeg stod imod af alle Kræfter, de veg ikke, flere kom til, de pinnede og plagede mig gruelig og affkar mig tilsidst det mæeste af Tungen.

Jeg laae blodig og afmægtig paa Jorden. Da jeg igjen opvaagnede stod en ubekjendt ung Ridder ved Siden af mig, han saae medlidende paa mig, nedknælede ved Siden af mig, og afviskede det nedstrømmende Blod. Man havde bragt mig ud i fri Luft; mange af Rytterne slæbte Brænde og Nviste til Hulerne, og stak de sidste i Brand. Jeg opløstede, bønfsaldende, mine Hænder til Ridderen, han trøstede mig med de kjerligste Ord; Medlidenhedens Stemme lød liolig for mit Øre, jeg takkede med Miner. Forgjeves spurgte han, hvo jeg var? hvorledes jeg var kommen herhid? jeg kunde ikke svare. Tilsideft befalede han fyrrethve af sine Folk, at de med al muelig Varsomhed skulle bringe mig til Bavern til en Læge, som han nævnede. Han bad mig indstændig, at skaane mit dyrebare Liv, at søje mig efter hans Forskrifter, og at være forsikkret om hans videre Beskyttelse. Jeg lovede det, takkede atter; Taarer glindsede i hans Øje; han forlod mig meget bevæget, og lovede, snart at besøge mig.

Hans

Hans Stridsmænd viiste megen Erbødighed imod mig; jeg kunde ikke taale at ride, de lagde mig paa en Baar, og skiftedes til at bære mig. Afmægt og Bevidsthed afveirlede hos mig; den første syntes at have Overmagten; hvergang jeg opvaagnede stod Ridderens Billede for mig, hans medlidende hulde Mine opvakte Lyst til at leve hos mig; jeg havde ham gandske at takke for mit Liv, uden hans Hjælp maatte jeg have hensmægtet i Elendighed. Tabet af min Søn ængstede mit Hjerte; paa Faderen tænkte jeg nu med Gysen, thi han var Grunden til al min Ulykke.

Den anden Dags Middag bragte man mig lykkelig til Rægens Huus; jeg blev forbanset, da man i den unge Hertugs Navn anbefalede mig til hans Omsorg, men jeg mærkede ogsaa tydelig, han mistvivlede om min Redning; jeg havde en gruelig Tørst, jeg kunde ikke nyde nogen Dvægedrik; det opsvulmede Saar truede at kvæle mig.

Jeg kan ikke fortælle, hvorledes han skaffede mig Linderung; jeg lændesede otte Dage i en Fæber, som betog mig al Bevidsthed, men snart blev det bedre med mig. Inden en Maanedes Forløb var jeg uden Fare, og inden den andens Udgang folde jeg vel at jeg havde mistet min Tunge, men ingen videre Smerte.

Rægens Datter opvartede mig troelig; hun plejede mig med en Omhyggelighed, som tilkjendegav inderlig Hengivenhed. Jeg saae og hørte
med

med megen Fornøjelse, at der ofte kom nogle Nytt-
tere for at erkjendige sig om min Bedring. De
bragte mig Klæder og Linned i Mængde, nogle
af dem traadde ofte hen til min Seng, for, efter
deres Sigende, øjensynligen at overbevise sig om
min Bedring. De spurgte, om jeg kunde læse
og skrive, og beklagede i deres Herres Navn, at
jeg maatte benægte det.

Da jeg nu kunde begynde at forlade Sengen
og at gaae omkring i Bærelset, og, det min Op-
varterske forskreffede, blomstrede som en Rose, da
hørte jeg en Morgenstund, en stor Tummel uden
for Lægens Huus. Jeg saae ned; det var min
Befrier, der steg af Hesten; han ilede til mit Bæ-
relse, og blev, fuld af Beundring over min Skjøn-
hed, staaende ved Døren. Deres herlige Billede,
sagde han, stod stedse for mine Øjne; jeg saae
det, sovende og vaagende; men Deres Nærværelse
overbeviser mig tydelig, at min Indbildningskraft
var fattig, at den viiste mig blot Skumring, hvor
der hersker den klareste Dag.

Min Forvirring var stor; havde jeg end kun-
net tale, saa havde jeg dog ikke svaret. Hans
Glæde over min lykkelige Redning, over min blom-
strende Sundhed var ægte og reen, min Tak for
hans Hjælp var levende og varm; jeg havde hidtil
endnu aldrig elsket; denne farlige men ogsaa søde
Lidenskab overvældede nu paa engang mit Hjerte.
Jeg saae, jeg hørte blot ham den elskende Ridder,
for-

forglemte Fader, Moder og Søn, da han fort efter tilstod mig, at han, til Belønning for sin ædle Handling, blot fordrede Medlidenhed af mig, og aabenhjertig tilstod, at han, uden min Kjerlighed var det uhykkeligste Menneske.

Han fortalte mig, at han vel var Keiser Ludvigs uægte, men inderlig elskede og vedkjendte Søn; at han, da han traf mig i Skoven, var sendt til Kong Johann i Böhmen, for at lykønske ham til hans Formæling; at han paa dette Tog havde reddet Brudeskatten, da den alt var i Røvernes Hænder. Denne tappre Handling, som han velsignede, fordi han fandt mig, havde erhvervet ham Kongens Kjerlighed; han maatte, imod sin Villie, opholde sig længer Tid ved hans Hof, kom nu fra Landeværn, havde afgivet Rapport til sin Fader, og stod i Begreb med at rejse til sin Borg, som laae nær ved Grændserne af Tyrol, og som Faderen havde foræret ham til Arvedeel. Han bad, jeg skulle rejse med ham, og forvandle den smukke Egn til et Paradis; jeg lovede det, og han blev saare glad. Han spurgte flittig om min Historie, efter min Faders Stand og Navn; jeg havde al Umage, for at gjøre ham begribeligt, at min Fader var en ædel Ridder, at Røvere med List havde bortsnappet mig; mere forlangte han ikke at vide, og jeg rejste godvillig med ham.

Endnu

Endnu før end vi naaede Borgen, havde jeg tilstaaet ham, og han mig inderlig Kjerlighed; da vi havde været der i nogle Dage, traadde han, med en ærværdig Muak ind i mit Værelse, og forlangte, jeg skulle erklære mig, om jeg, i denne Præstes Rærværelse ville give ham min Haand og blive hans Kone? Min Forbindelse med Koberen randt mig nu først i Tanker; vel havde ingen Præst lyst Betsignelse over den, men dog ønskede jeg, at aabenbare samme for ham. Jeg stred længe; Undseelse og Selvsoelse satte sig imod Tilstaaelsen, jeg elskede med Hefstighed, stod ikke længer imod, og den tredje Dag rakte jeg ham min Haand i Kapellet.

Som Egtefælle, elskede han mig stedse med større Omhed, med større Jnderlighed, han forlod mig ikke uden naar den største Nødvendighed tvang ham til at lade sig see ved sin Faders Hof. Jeg græd ofte, naar jeg blot ved summe Djekast kunde besvare hans kjerlige Ord; ofte ønskede jeg, ved mere tydelige Tegn at kunne udtrykke dem, og forundrede mig nu meget, at hverken jeg eller han, aldrig havde tænkt paa den saa ædle Skriverkunst; men da han formodentlig ogsaa var ukundig heri, saa faldt dette Hjelpemiddel ham aldrig ind, og han paaastod stedse, at det var just mit summe, men dog saa veltalende Djekast, der bandt hans Hjerte saa stærkt. Først efter et halvt Aars Forløb tilstod han mig, at hans Fader var uvidende

dende om vort Ægteskab, men at han haabede, Faderen skulde i sin Tid billige det, og tillade ham, at føre mig i Triumph til Hoffet. Da et Aar var forløbet, fødte jeg ham en Datter. — Det var Dig, kjære Kleta.

Munken taug, han stirrede paa Hugo og Kleta, som begge skrege højt, og vriede fortvivlende deres Hænder.

Saa bortspinder ogsaa mit sidste Haab, jamrede Hugo; har jeg ikke sagt det forud, jamrede Kleta, og tilhyllede sit Ansigt. Munken ledte efter Trøst for de Ulykkelige, og fandt ingen. Omfiden spurgte Kleta om det Øvrige af Historien; han afviste sine Taarer og begyndte.

Jeg mægter ikke at afmale Dig Din Faders Glæde, da han kom tilbage fra Jagten, og min Opvarter skede lagde Dig i hans Arme. Han velsignede Dig, og lovede Gud, at være Dig en Fader saalange han levede, og ogsaa at sørge for Dig efter sin Død.

Gud gav mig ikke flere Børn, Du blev den eneste Pant paa vor Kjerlighed; Din gode Fader elskede Dig som sin Djeiteen, og med ligesaa stor Omhed, som jeg; ofte fik Du dobbelt igjen, de Kys jeg fik af ham. Fire Aar — o de lykkeligste i mit Liv! — henrandt nu i stille nydende Roelighed. I denne Tid rejste han vist ti Gange til sin Faders Hof, for at aabenbare ham sit Giftermaal, men stedsse fordulgte han det, da han

befrygtede et mueligt ſlet Udfald, og ikke kunne tænke ſig nogen Glæde, noget Liv uden mig.

Da hans Fader havde beſluttet ſit Tog til Italien, og vilde tage ham med ſig, da tvang den yderſte Nødvendighed ham til at aabenbare ſig.

I Begyndelſen, blev den ellers ſaa milde Fader, meget opbragt, men da han fortalte ham alleting, og paa det meeſt levende ſkildrede ham min forrige Skjebne, og, ikke ſparsomt, roſte min Skjønhed og min ſtore Fornuft, og i de meeſt rørende Udtryk fortalte ham ſin ſtore Lykke, da blev Faderens Hjerter tilbøjelig til Medlidenhed; han tilgav ham dette overilende Skridt, og lovede, paa ſit Tog, at ville beſøge ſin Søns Borg, og overbevise ſig om hans Lykke; ogſaa forſkaandede han ham for det italieniſke Tog. Jeg har, ſagde han kjerlig, ogſaa engang elſket inderlig, Du var en Frugt af denne Kjerlighed, jeg erindrer mig endnu ret vel, at en voldsom Adſtillelſe nær havde koſtet mig Livet; jeg vil ikke være ſaa haard, ſom min Fader, vil ikke ſtille Dig fra Din elſkede Kone, vil blot ſee og velsigne hende.

Soeden dryppede af hans Anſigt, da han bragte mig dette Budſkab; jeg nød tilligemed ham ſammes gyldne Frugter, og drømte mig allerede ud i den meeſt lykkelige Fremtid. Det var mit forſte Forſæt, efter fuldbragt Forſoning, at overtale min Mand til at rejſe til Böhmen; jeg kjendte den Egn, hvor min Faders Borg laae, haabede, at finde
den,

den, og ved de dyrebare Forældres Belsignelse, at forstørre min Lykke. Jeg havde i eensønne Timer, ofte forestilt mig deres Sammer, og hvor glade, de vilde blive ved at see mig igjen.

J lange otte Dage ventede vi paa Keiserens Komme; omsider ankom en Courcer til Borgen, og medbragte den glade Efterretning, at han maaske kom den følgende Dags Nat og, hvis det ei kunne skee, sikkert næste Morgen. Min Mand havde allerede i Forvejen foræret mig prægtige Klæder, og de herligste Klenodier; han forlangte, jeg skulde pynte mig med de prægtigste; jeg anvendte den følgende Dag til min Pynt, og ventede om Aftenen, haabende, paa Keiserens Ankomst. Ogsaa Du min Kleta var smuk pyntet, og lignede Uskyldighedens Engel. Maaskee erindrer Du endnu: hvorledes Din Fader lærte Dig en smuk Velkomst, ofte viiste Dig, hvorledes Du skulde ile den fornemme Gjest imøde, udstrække Dine Arme imod ham, og omfavne hans Knæ.

Da det var blevet mørkt, forsvandt vort Haab, men snart blev det igjen opvaakt ved Bægtterens Raab, han meldte strax efter, at der kom mange Drabantere frem fra Dalen. Din Fader lod Faklerne tænde, og Portene aabne. Jeg ilede ved hans Arme ned af Trappen, og forglemte, da Du allerede var falden i Søvn, at tage Dig med.

E

Da

Da vi kom ned var Fjergaarden allerede fuld med Ryttere; jeg skjælvede og bævede, da jeg hørte Sværdklang, og Tjenernes Jammerfrig. Min Mand trængede sig frem, jeg saae Sværdene blinke over hans Hoved, og jeg saae ham aldrig meer, thi jeg faldt afmægtig til Jorden. Da jeg igjen opvaagnede, stod Borgen allerede i lys Lue, de saarede gave sig ynkelig rundt omkring mig. Mange Ryttere omringede mig, bedækkede mig med en Kjole og satte mig paa en Hest. Jeg jamrede skrækelig; en af dem, var saa barmhjertig at række mig Dig paa Hesten; Du klyngede Dine Hænder om min Nakke, og jeg holdt mig med al Magt i Bejret, for, ikke at lade Dig falde. Toget begyndte nu; det gik hastig afsted; jeg maatte trave i Midten. Mine Dine søgte i Mørket efter min kjære Mand, og fandt ham ikke. Jeg troede, dette var en Hevn fra den forfulgte men ej forsonede Fader, og troede, man havde revet mig ud af hans Arme, for evig at indspærre mig. Min Sorg var stor, men den blev overbættet, da Morgenens brød frem, og jeg efterhaanden fik fuld Visshed om, at jeg befandt mig i Røvernes Selskab, med hvilke jeg i nogle Aar havde boet i Skovens Huler. Mange hilfede mig spodst, ikkun saa vare medlidende.

Mig anede skrækelige Ting; jeg indbildte mig, at deres Ansøker, hvis heftige Kjærlighed jeg kjendte, havde opdaget mit Opholdssted, borttrøvet mig

mig fra min Mand, og nu igjen ville gjøre mig til sin Boelerske. Ikke kan jeg asmale, hvorledes denne Tanke forfærdede mig; jeg fattede det Forsæt, at tage Livet af mig, og jeg havde vist haastig udført det, dersom jeg ikke, ved at see paa Dig, var bleven afholdt derafra. Jeg var endnu uvis, om jeg skulle dræbe Dig tilligemed mig, eller efterlade Dig i de ryggesløse Roverses Hænder?

Om Middagen hvilede vi i en mørk Skov; Røverne lejrede sig paa Jorden, og faldt snart i en dyb Søvn; ikkun toende af de ældste satte sig vaagende ved Siden af mig og bød mig Spise og Drikke.

Jeg tænkte ikke paa Dig, og forsmaaede alt, men de Gamle vare saa barmhjertige, at være Dig i Modersstød, og at stille Din Hunger.

Jeg havde nu med egne Øjne overbevist mig om, at min forrige Elsker ikke var iblant os; gjerne havde jeg spurgt efter ham, for at faae Bished om min skrækkelige Skjebne, men Tabet af min Tunge forbød mig det. Den ældste kuns de formodentlig i mine Miner læse sig til min Længsel efter at faae Oplysning; han saae medlidende til mig.

Stakkels Kone, sagde han, Hønen var ikke beredt for Eder, den traf Eder ustyldig. — Jeg var saa lykkelig, ved Tegn at gjøre ham begribeligt, at jeg ønskede at blive underrettet om hele Tildragelsen.

Han fortalte mig, at deres Anfører, efter den ulykkelige Plyndring, som de foretog med den kongelige Brudekæt, havde forladt dem; dette hørte, sagde han, af en billig Smerte over den gruesomme Handling, som en af vort Selskab, imod hans Villie og Befaling, havde udøvet paa Eder. Han gjengjeldte ham det med Døden, søgte efter Eder ved Hulerne, fandt Eder ikke, og forlod os, for, maaskee i en Udørfen, at begræde Eders Død. Vi valgte os en anden og beredte os nye Boeliger i en anden Skov, men, paa det vi ej skulle opægge Bøhmerne til nye Hævn imod os, og nøde dem til at opdage vort Opholdssted, saa besluttede vi vift og fast, at vi ikke mere ville plyndre der i Landet, men frejse omkring i Raabøelandene og der søge at ernære os ved Røveri. Denne kloge Forsigtighed var os en herlig Beskyttelse, allevegne søgte man at udforske de mægtige Røvers Opholdssted, kun søgte man det ikke i Bøhmen, thi der klagede man ikke over Plyndring og drømte ikke om, at der var Røvere i Nærheden.

For en Maanedes Tid siden, mærkede vi, at mange Fornemme, belæssede med Kostbarheder, rejste til Italien, for at bivaane Keiserens Kroning. Vi ilede i deelte Rader til Bajern; fordeelte os paa de forskjellige Veje, som føre til Italien, og søgte efter Bytte. Vor Bønde laae paa Luur i Skoven, som ligger strax ved Eders Borg,

Borg, da vi ved nogle Bønder fik at vide, at Keiserens Søn, som havde revset os saa skræffelig, hoede der, og gottede sig i en Stums Arme, som han engang havde bragt med sig fra Böhmen.

Hele Banden blev begjerlig efter Hevn, og vilde i det mindste bortføre ham den elskede Stumme, som vi strax vidste var ingen anden end Eder. For at faae at vide, om Eders Borg var vel bemandet og bevogtet, drog adskillige af os ud paa Spionerie; de medbragte trøstende Efterretning, at der var ikkun saa Stridsmænd, og det for det meeste ubevæbnede Piger og Tjenere. Vi havde allerede besluttet at løbe Storm, da vi fik at vide, at Keiseren nærmede sig med et stærkt Følge.

Det var ikke vor Hensigt, at angribe ham, dertil vare vi ikke stærke nok; vi vilde derfor trække os længere tilbage fra Landevejen og dybere ind i Skoven, da en af vore Folk bragte den Efterretning, at man samme Nat ventede Keiserens Ankomst til Borgen, men at han sikkert ikke kom der, da han, i en Bye i Nærheden af dem, med nogle faa af sine Folk havde taget Nattequarteer, og sendt sine Ryttere og Stridsmænd ad en anden Vej, imod Tyrol.

Under disse lykkelige Omstændigheder, vbleve de, kan en hastig List befordre vor Hevn; Keiserens Søn venter endnu paa Faderen, (dette fik vi at vide af nogle Tjenere som vare ude for at see efter ham paa Landevejen). Vi benyttede

os af Lejligheden, og, de forfikkrede, han var f Anmarsch. Kom Brødre, kom, lad os, naar det er mørkt, drage mod Borgen, man vil sikkert troe, Kejseren nærmer sig, og aabne os Portene; vi have da god Lejlighed til at hegne os paa ham, der troer sig sikker, og at overbevise ham om, at man ikke ustraffet fornærmer os.

Boveslykket var stort, men derfor ogsaa tillokkende; ifkun os to (pegen de paa sin Kammerad) behagede det ikke, men vi maatte følge Strømmen. Lysten lykkedes, og Hævnen blev fuldbragt; Din Mand eller Voeler, som fordom havde myrdet mange af vore Folk, og forsyrrret vore Huler, maatte døe med den Overbeviisning, at vi hevne os paa ham; ogsaa Din Død blev besluttet, men Din kostbare Dragt, Din Skjønhed, blændede de flestes Øjne; man betænkte sig. Vore nye Anfører har endnu ingen Kjæreste, de bestemme Dig for ham; jeg saae Din Længsel efter Barnet og rakte Dig det, for at trøste Dig. Find Dig i Din Skjebne, den er Dig ikke uvant. Anføreren er ung og smuk, han fortalte os ofte, at han alt i langt Tid har elsket og æret Dig. Vær derfor flog, det skal gaae Dig godt hos os.

Jeg begriber endnu ikke, hvorledes jeg kunne fatte Mod og Beslutning til, med Standhaftighed at høre paa disse Esterretninger. Den Visshed, at min, saa inderlig elskede Mand var myrdet, vilde næsten sønderrive mit Hjerte, og dog merkede man

man det' ikke paa mig. Jeg smilede af Fortviv-
lelse, men Røverne antog det for glade Jølelser,
og berettede de øvrige det, da de opvaagnede.
Flugt eller Død var nu min eneste Tanke.

For efter Behag at kunne fuldbringe begge
Dele, maatte jeg i det mindste nyde nogen Fri-
hed; for at faae den, anvendte jeg alle Midler,
for at overbevise Røverne, at jeg gjerne fulgte
med dem, og godvilligen sandt mig i den bestem-
te Skjebne. Min List lykkedes, de passede ikke
meer saa nøje paa mig, troede, jeg var tilstræk-
kelig forvaret naar de lejrede sig rundt omkring
mig og sov roelig.

Toget gik stedse igjennem Uorkener og Sko-
ve; og det gik langsomt, thi Hestene vare belæs-
tede med svær Bytte. Jeg havde ofte Lejlighed
til at flygte, men vovede ikke derpaa, thi mig
anede at skulle dø af Hunger, og dette frygtede
jeg for Din Skyld.

Efter en lang Rejse lejrede vi os i en Dal
i Skoven; jeg forbausedes, og kunde ikke tilba-
geholde min veemodige Glædestaarer, da jeg, bag
ved Klipperne saae Kapellet, hvor jeg saa ofte
havde holdt Bøn. Mit Hjerte bankede af Frygt
og Haab, da jeg tilsidst fik Dje paa Bagttaarnet
ved den faderlige Borg. Jeg forstillede mig meer
end sædvanlig, søgte først til mit Leje og laae der
da Røverne endnu vare isærd med at drikke.

Jeg

Jeg hørte tydelig, hvorledes de forundrede sig, at jeg ikke havde gjenkjendt Egnen, og glædede mig hemmelig, da de troestylbig forsikrede, at jeg gjerne vilde ligge i Anførerens Arme, gjerne boe i deres Huler. Det visse Haab, næste Dag at komme til Hulerne og igjen at omfavne deres Koner, gjorde dem usædvanlig muntre, de drak meget, og sov trygt; da jeg lykkelig vovede, at flygte bort med Dig. — — —

Du fulgte her mange Lærdomme og Befalinger, som Moderen lagde sin Datter paa Hjertet. Skulle, skrev hun, Otto af Farvangen endnu leve, og Du finde ham, da forkynd ham at jeg gandske tilgiver ham. Han har engang gjort mig ubeskrivelig ul lykkelig; men jeg har dog ogsaa ham at takke for, at jeg i fire Aar nød en ubeskrivelig Lykke i min Mands Arme; jeg vil derfor ikke bære Brede til ham eller anklage ham hos Gud. Erindringen om den ul lykkelige uskyldige Søn, som jeg fødte med ham, piner endnu stedse mit moderlige Hjerte. Jeg kunde aldrig udforke, om han endnu levede, og hvorledes? Det være nu Din Pligt, at fortsætte denne Efterforskning, rigelig at understøtte ham, at dele Moderens Ejendomme med ham, hvis Du træffer ham i fattige Omstændigheder, og at elske ham som en Broder, hvis Du finder ham riig og velhavende.

Oste vilde jeg nærme mig Kejseren, og aabenbare ham, at jeg var den Lidende, som hans
myr

myrdede Yndling engang havde gjort saa lykkelig, men stedse skjævede jeg, naar jeg vilde vove dette Skridt, som kun først da bliver nødvendigt, naar man vil drage Din adelige Herkomst i Tvivl.

Fuldbring Du dette Forehavende; dersom Din Moder dør uden at fuldbringe det; Du nærme Dig med Din tilkommende Mand hans Tro-
ne, beviiis ham, Du er hans retmæssige Sønne-
datter, og formodentlig vil han da belønne Dig
og Dine Børn med store Belgjerninger.

Munken havde alt længe været færdig med sin Forelæsning, da de Ulykkelige endnu længe sad stumme og bedrøvede. Enhver af dem havde nok at tænke paa. Hugo søgte at redde sig fra den skrækkelige Afgrund, i hvilken han var styrket. Kleta indsaae nu klart Aarsagen, hvorfor hendes Moder var bleven saa forkrækket ved at see Hugo, hvorfor hun, da han friede til hende, sprang skjælvende tilbage og under de skrækkeligste Forbandelser forbød hende at bese hans Ønsker. Erindringer om hendes forrige Lidelser, og alt for heftige Passioner forhindrede hende maaskee fra pludselig at aabenbare sig.

Hun vilde først samle Kræfter igjen, og indbad derfor den gjenfundne Søn til næste Dag; det var samme Dags Morgen, da en nye Stræk gjorde Ende paa hendes Liv. Kleta angrede nu inderlig, hun ikke havde agtet paa Moderens Forbandelse. — Dødsfyldelsen af denne skrækkelige

De

Befaling, raabte hun højt, Skulle have gjort mig højest ulykkelig, men dog ikke ubeskrivelig elendig!

Munkens faderlige medføleende Hjerte ønskede at hjælpe og redde; han forudsaae med Bished, at Adskillelse ville berøve ham hans gjenfundne Søn, han søgte derfor at friste Livet ved en sandsynlig muelig Trøst; kom Du mine Smerters Søn, sagde han, jeg vil bringe Dig til Avignon, til den hellige Faders Fodder, han allene kan tilgive, og, naar han overvejer Omstændighederne, stadfæste Eders fremdeles Forening. Han fik Magt til at løse og binde, han skal bønføre mig, see Din Jammer og løse den Forbrydelse, der hviler paa Eders Egtteskab; som I ikke har begaaet med Forsæt, og som I saa gjerne ville hæve, naar det stod til Eder.

Hugo greb med en heftig Begierlighed efter dette Forslag, han haabede et lykkeligt Udfald og trøstede allerede i Forvejen sin Kleta med samme, men Fortvivlelse havde alt forgiftet den Ulykkeliges Hjerte, hans Trøst virkede ikke; hun fraraadede ikke Rejsen, da de dog maatte adskilles, men hun fortvivlede gandske om et lykkeligt Udfald.

Da Hugo og hans Fader næste Morgen traadde rejsfærdig til hendes Seng, da glindsede ingen Taare meer i hendes Øje; det stirrede ængstelig paa ham, hun fandt ingen Ord til at udtrykke den Smerte som klemte hendes Hjerte. Hun lovede

lovede blot Egetesællen og Broderen ved Miner, at hun ej ville lægge Haand paa sig, ikke mis-
troie om Guds Barmhertighed, og taalmodig
oppebie hans Tilbagekomst.

Hun forlod ikke sit Værelse i en halv Maa-
ned, talede lidet, bad vedholdende og grædende.
Min Moders Forbandelse trykker mig, svarede
hun stedse, naar den troe Opvarterske spurgte om
Aarsagen til disse Taarer.

Engang yttrede hun en heftig Længsel efter
at bede i Kapellet, hvor man havde bortsnappet
hendes Moder. Borgfogden, som var beordret,
at passe nøje paa hende, fulgte hende derhen med
mange Bevæbnede, hun bad lange, og gik roelig
og munter bort. Den paafølgende Nat opkom
der et skræffeligt Uvejr, ledsaget af en Jor-
drystelse, det truede at nedstyrtte Borgen og at drukne
alle levende Skabninger i den Vandflod, som
strømmehvis nedvæltede fra Skyerne. Selv den
meest Modige skjælvede, men Kleta meest af alle;
hvert Lyn kastede hende tilbage paa sit Leje; Guds
Domme ere skræffelige, Virkningen af den moder-
lige Forbandelse, ødelæggende, raabte hun stedse:
jeg gjør mig forgjeves Umage at undgaae den
ved Bønner.

Næste Morgen forlangte hun atter, at kom-
me til Kapellet; man opfyldte hendes Befaling,
og bragte hende igjennem Omveje derhen, da Jor-
dryst

ryfsningen og Vandstrømmene havde ødelagt den sædvanlige Stie.

Da man kom derhen saae man først at Jordryfsningen ogsaa havde udøvet sin Magt paa Kapellet; det stod paa Toppen af en Klippe, som fra den stejle Højde kastede sin Skygge ned i den dybe Dal, men fra den anden Side kunde man magelig bestige det. Jordryfselsen havde løsnet Kappellets Grundstene, og den rasende Storm kastede dem ned i Dalen. Klippens Top, som man formodentlig engang havde gjennemhugget, deelte sig nu i tvende lige Dele og dannede en Huulhed, som en irriteret Indbildningskraft kunde ansee for en med Hensigt frembragt Seng. Kleta stirrede længe mod denne Abning, omsider lagde hun sig med et hurtigt Spring i den. Moderens Forbandedse, skreg hun med en vild latter, er nu opfyldt: min Brudsegang har forvandlet sig til Steen, snart skal Svovelslammerne lue op omkring mig, beder, beder at min Ende maae blive god!

Hun tog ikke imod nogen Trøst, hun lod sig ikke ved nogen Forestilling bevæge til at forlade dette Sted; man maatte bruge Magt, og bragte hende herved til en rasende Banvittighed, som ikke standsede uden naar man lovede hende, snart igjen at bringe hende til sin Brudsegang. Hun talede ikke om andet, alle hendes Ideer sysselsatte sig alene med den, man maatte hver Dag bringe hende derhen, hvis man ej vilde bringe hende til et dødeligt Kæserie.

serie. Hun forglemte snart gandske sin Hugo, nævnede ham aldrig, og syntes ogsaa at have glemt alle sine Hændelser.

Efter fem Maaneders Forløb kom Hugo tilbage med sin Fader; Glæde og Fryd skinnede i hans Ansigt; Paven havde bønhørt ham; tilladt ham, fremdeles at leve i Egtteskab med sin Stedsøster, naar han derimod byggede en Kirke, og helligede et af sine Børn til Herrens Tjeneste; men denne Glæde, og denne Fryd forvandlede sig snart til Sorg og Kummer, da han saa at hans Kærlighed ikke meer kjendte ham, og at hun var vanvittig. Han haabede forgjeves, at hans Nærværrelse og Forsikringen om deres Lykke, skulle helbrede hende; hun syntes ikke at høre hans Trøstegrunde, og lod sig aldrig bevæge til at række ham Haanden.

Hun ilede, som forhen, i det mindste engang om Dagen, til sin Brudeseng, og ifkun da ansaae hun sig for lykkelig, naar hun kunde hvile der i nogle Timer.

Hugo var stedsøster hendes Fedsager. Engang fulgte han hende derhen, og saa med Bedrøvelse, hvorledes den stakkels Vanvittige sprang glad i den haarde Brudeseng; men og, fuld af Angst, ventede paa Svovelslammernes Udbrud; han nærmede sig hende trøstende, hun syntes denne Gang at høre hans Ord, og saa smilende til ham. Med et Udbrud af Glæde raabte hun til Slutning; Er
Dn

Du ikke Hugo? min Brudgom? O saa kom,
kom, læg Dig her, Brudsegengen er allerede fær-
dig! — — —

Da hun havde sagt dette, vilde hun gjøre
Plads for ham, trængede sig alt for meget frem-
ad og styrkede igjennem Klappens Aabning ned i
Dalen.

Hendes Legeme laae sønderknuset paa Jorden.
Hugo havde fulgt efter hende, dersom ikke hans
troe Folf havde holdt ham tilbage; han fulgte
saa sin Fader i Klosteret, helligede sig og sine
Ejendomme til Herren, og døde glad, da han ven-
tede Belønning for al sin udfandne Jammer.

Formodentlig havde han talt med Keiseren,
og aabenbaret ham, at Røverne, som havde myr-
det hans Søn, endnu opholdt sig i de Bøhmiske
Skove; thi hiin gjennemdrog i Selskab med Kong
Johann, saa derefter hele Egnen, fandt Rø-
verne, lod kaste Jld i deres Huler og alt levende
opbrænde. Man seer endnu disse Huler hvis Bægge
ere sortfarvede og hist og her gandske udbrændte.

Kleta blev begravet paa det Sted, hvor
hun døde; en gothisk Vægsteen betegnede længe hen-
des Grav, nu er intet Spor deraf tilbage. Ikke
langt derfra er en Brønd, som man i Almindelighed
kalder Forbandelsesbrønden, hvis Vand ingen drikker,
da det forarsager Udflod, og lugter stærkt af Svovel.

Konrad G—.

For flere end halstrediefindethye Aar siden borde der i en lille böhmisk Landsbye en Bonde, som i lang Tid havde levet i det meest ulykkelige Ægteſkab med ſin Kone; den mindſte Bagatel afſtedkom ſtedſe den ſørſte Riv og Trætte. Vel lykkes det ofte for Præſten, at forlige de Opbragte, men det varede ikke længe, og endte ſig ſtedſe med et nyt endau ſørre Klammerie, ſom til Elutning udartede til et bittert Had, der gjorde al Forſoning umuelig.

Da

- *) Hvad der er ſagt i Forerindringen til 1ſte Bind, nemlig at Overſætteren ſkundom, for at undgaae Igjentageller og unødvendig Videlſøfrighed har udeladt enkelte Perioder, gjelder ogsaa iſær om dette Stykke af Biographien; ſom han paa adskillige Stæder, dog uden at ſkade det væſentlige Indhold, har forkortet. E. H.

Da tre, endnu uopdragne Børn forbrede en Moder, og Bondegaarden en Vertinde, saa skilte de Uforsonlige sig vel ikke gandske fra hinanden, men de levede heller ikke som Ægtefolk, taledes ofte i hele Uger ikke med hinanden, ja sov endog hver i sit Bærelse.

Ende Aar efter denne frivillige Adskillelse kom Bonden hen til sin Birkedommer og fortalte ham, at hans Kone formodentlig var frugtsommelig, og at han havde hende mistænkt med en af Karlene.

Dommeren lod, paa hans Forlangende, den Anklagede kalde for sig men hun nægtede ikke blot Formodningen, men overrøbede endog sin Mand med mange Skjeldsord, fordi han ved denne falske Mistanke aabenbare havde frænket hendes Ære og fornærmet hendes gode Rygte. Manden lod sig omsider af Dommeren overtale til at gjøre Afbigt, og denne sidste havde alt glemt Sagen, da han igjen indfandt sig hos ham, og fortalte, at det var meget rimeligt, at hans Kone om Natten havde født et Barn, og at det var ligesaa rimeligt, hun havde ombragt det. Endskjønt Dommeren ikke fæstede Troe hertil, saa lod han sig dog overtale, at gaae hjem med Bonden.

Det var just Søndag, og en meget kold Vinterdag; Dommeren fæstede kun liden Troe til denne Formodning, thi da de kom ind i Stuen og spurgte efter Konen, fik de at vide, at hun var gaaet hen
til

til en nogle Mil derfra beliggende Kirke for at høre Froepreden. Denne Omstændighed gjorde den beskylde Mistanke umuelig, men de Beviser, som Bonden frembragte, vare paa den anden Side saa stærke og vigtige, at de noksom bekræftede Mistanken. For saa hastig, som mueligt, at komme efter Sandheden, sendte Dommeren sin Kone efter den Anklagede, for, under en eller anden Formodning, at faae hende til at komme snart tilbage. Den Affendte kom efter nogle Timers Forløb tilbage med hende, men forsikrede sin Mand, at Mistanken, alle Bevis uagtet, maatte være ugrundet, da hun ikke havde merket til den mindste Svaghed hos Konen, men derimod havde nok, at gjøre for at holde Skridt med hende.

Førhøret begyndte; Beviserne bleve fremlagte, og hun, som troede sig sikker blev herved saa overrumplet, at hun strax tilstod denne unaturlige Gjerning.

Jeg har, sagde hun, virkelig født et Barn i Nat, men dog just ikke dræbt det; men da jeg ved dets vedholdende Skrig frygtede for at blive opdaget, saa tilsiøppede jeg i min Angst Munden med Straae; og da jeg for at undgaae al Mistanke, gik til Kirken, saa tog jeg den ulykkelige Skabning med mig og skjulte det i et huult Træ.

Det var Frygten for at blive opdaget, der havde givet hende disse sjeldne Kræfter, hun faldt derfor, nu mat til Jorden, og først Klokkeren to om

Eftermiddagen var hun istand til, nøje at beskrive det Sted, hvor hun havde skjult Barnet. Det var allerede Tusmørke da Dommeren indfandt sig for Retten med Barnet og anmeldte Gjerningen, Straaet stak endnu i Munden, da Overamtmanden tilligemed Forstmeesteren traadde ind paa Tingset for at protokollere Dommerens Udsagn. Dommeren lagde Barnet paa et Bord; Ansigtet var mørkeblaat, og Legemet gandske stift af Kulde. Den medlidende Forstmeester trak Straaet ud af Munden, og det forekom ham, som Barnet begyndte at drage Ande; han anvendte strax alle Redningsmidler, og efter en halv Times Forløb var der Tegn til Liv.

Da Gud, sagde den Edle, har bestemt mig til Din Frelser, da han ikke har ladet mig blive saa lykkelig, selv at faae Børn, saa vil jeg opfylde Faderpligt imod Dig, og dersom jeg redder Dig, antage Dig, som mit eget Barn. Himlen bønhoerte dette fromme Løfte: Barnet laae næste Dag glad og munter ved sin Ammes Bryst, som den nye Fader og Belgjører havde besørget for det.

Det blev døbt Konrad og var i Barnedommens første Dage meget frisk og sund. Allerede i sit sjette Aar kunde han læse og skrive og i alle hans Handlinger sporede man et stort Genie. Han var indtil sit niende Aar ofte meget flittig, ofte overdreven munter og lystig; men en dyb, vedvarende Melankolie oversaldt ham, da han ved
denne

denne Tid fik at vide, at Forstmesteren ikke var hans virkelige Fader, at hans Moder var i Tugthuset og hans rette Fader flygtet over Grændsen. Man fandt ham ofte skjult i en Krog, hvor han begræd sin ubekjendte Moders sørgelige Skjebne. Iffnu Forsikringen, at hendes Fængsel snart skulle faae Ende, kunde trøste ham; disse tydelige Beviis paa et godt Hjerter forøgede meget Plejeforældrenes Kjærlighed til ham; de besluttede at lade denne haabefulde Dreng studere, og i sin Tid at indsatte ham til Arving til deres anseelige Formue.

Førend den første Beslutning kunde udføres døde Plejemoderen. Hendes Mand havde elsket hende højt, hans Sorg var derfor stor, men det gode Barns Jammer var større; han begræd endnu den gode Moder, da Faderens Dje var tørt; han vædede endnu hendes Grav med Taarer da denne sendte ham til en Skole i en Naboebye, hvor han skulde begynde sine Studeringer.

Forstmesteren var meget glad, naar hans Konrad besøgte ham i Ferierne, og medbragte de fordeelagtigste Vidnesbyrd om sin Flittighed; men den gode Gamle nød kun denne Glæde i trende Aar; han lod et højt Bøgetræ fælde, en af sammes Greene knusede hans Hoved, og man bar ham død hjem.

Han havde ofte i manges Nærværelse erklæret, at Konrad i sin Tid skulle arve ham, men da Døden overrumplede ham, og han ikke skriftlig

havde tilkjendegivet sin Willie, saa meldte hans nærmeste Venner sig snart som Arvinger til hans Formue, og tog den, under Lovens Beskyttelse, i Besiddelse.

Ingen tænkte paa den stakkels Konrad, ingen var saa veltænkende, at opfylde den Udsædes Løfte; alle overlode de ham til den tilfældige Skjebne, som snart udøvede sine ondskabsfulde Lurer paa ham. Han maatte sige sig fra Studeringer, da ingen betalte Kost og Logis for ham.

Den forladte Dreng var nu femten Aar gammel; hans Vært, en velhavende Skoemager, lovede, at lære ham sit Haandværk, og, hvis han fandt Lyst hertil, at forsyne ham med de fornødne Klæder; den stakkels Konrad tog med stor Taknemmelighed mod denne eneste Udsigt, og arbejdede snart ligesaa flittig paa sin Træskoel, som han før havde læst ved sit Studerebord.

Hans Læreaar henrandt i Stilhed og Roelighed; han erhvervede sig ved sin Sædelighed og Flittighed Mesterens Kjerlighed og Medarbejdernes Hengivenhed. Da han blev gjort til Svend gav Mesteren ham den bedste Attest om Duelighed, som han nu efter Haandværkers Skik, skulle søge at forøge, ved i nogle Aar at rejse omkring i fremmede Lande.

Dette Vandringsstak var ham meget behageligt; hans Videlyst, som han kun lidet kunde tilfredsstille ved et saa mekanisk Arbejde, blev herved
op-

opvakt; hans Hang til Melankolie tog af, han var munter og glad naar han gjennevandrede skønne Egne, eller langt borte saae en Byes Taarne. I den By, hvor han havde lært sin Profession var hans ulykkelige Skjebne noksom bekendt; mangen gavmild Haand aabnede sig for den Forladte; Mesteren forvarede redelig enhver Gave; derfor kunde han, anstændig klædt, og med nogle og halvtredsindstyve Gylden i Lommen, tiltræde sit Vandringskab.

Saalænge Pengene slog til, saae han sig ikke om Arbejde; han gjennevandrede alle smaa Byer uden at gaae ind paa Herberget; arbejdede ikke længer i de større Byer, end til han havde seet alt det Mærkværdige, og indført det i sin Dagbog.

Han var tyve Aar gammel, og Pungen temmelig tomt, da han kom til Strasburg.

Uægte Børn, have som oftest sjældne Talenter, ere sjelden hæslige, ofte meget smukke; det synes som den gode Moder Naturen saa rigelig bortodler dens Gaver paa dem, da disse Ufkyldige maae gaae glip af saa mange Fortrin, som ellers de legitimi nati efter Skik og Brug kan nyde.

Ronrad besad mange Talenter og var smuk uden at vide det.

Manget venligt Dje heftede sig paa ham; da han gjennemdrog Tydskland, men da han ikke forstod Sproget, saa gik han det roelig forbi, men i Strasborg hørte han, de skønneste Piger falde

falde ham den smukke Skoemager; den pirrede Forsængelighed førte ham ofte hen til sit lille Lomme-spejl, og overbeviste ham, at Pigerne ikke havde sagt Usandhed. Han blev nu mere omhyggelig i Henseende til sit Legeme; han byrstedes sin Søndagskjole mere flittig, og krusede sit Haar bedre. Pigerne kaldte ham nu ogsaa den galante Skoemager.

Blant dem alle var der en riig Klædefabrikørs Datter, som behagede ham meest; hun kunde vel ikke sidde hos ham i Haven, eller gaae med ham paa Dandsebod, (thi det tillod hendes stolte Fader ikke) men hun fandt dog siidse Lejlighed til at overbevise ham om, at hans smukke Skabning maatte have virket paa hendes Sandselighed, hans siille ædle Dpførsel paa hendes Hjerte.

Konrad boede i samme Hus som hun; hans Mester havde lejet et lidet Baghuus, som ved en Gang var forenet med Hovedbygningen. Igjennem denne Gang maatte man passere naar man vilde paa Gaden; og Konrad passerede den sielden uden at see og hilse Datteren af Huset. Hun besvarede hver Hilsen med megen Venlighed, men da den blye Yndling ikke vovede sig videre, saa gjorde hun sig Umage for at faae ham til at aabne Munden. Hun spurgte om hans Navn, Fædreland, Venner, &c.; og lod ham fortælle sin Levnetshistorie.

Den behagelige, sølsomme Tone med hvilken han fortalte Historien, de Taarer, han udgjød ved at erindre sine dyrebare Plejeforældre virkede mægtigen paa den sølsomme Piges uskyldige Hjerte. Han var smuk og tillige uheldig, uden at have fortjent sin Ulykke. Begge Dele ere Egenheder, paa hvilke den elskende Piges Stolthed og Forsængelighed meget ofte strande og vige for den fremspirende Kjerlighed.

Karoline, det var denne rige og smukke Piges Navn, forhindrede ikke denne Virkning, hun var tværtimod vel tilfreds med sit Hjerte, naar det lovede hende, at nyde den største jordiske Lykke i denne saa gode Yndlings Arme; det staaer til Dig, sagde hun, da til sig selv, igjen at forsones den uskyldig Fornærmede med Skjebnen, og at overbevise ham om, at den skønneste Løn følger efter den ufortjente Lidelse. Vel kunde hun ikke haabe, at hendes Fader skulle give sit Samtykke til Giftermaalet med en fattig Skoemager-svend, men hun fandt det ogsaa overflødigt, da hendes afdøde Moder havde efterladt hende over tyve tusinde Daler, med hvilke hun i Medfør af Testamentet, fra sit attende Aar af kunde skaffe og valse efter eget Behag.

En endnu rigere, men alt næsten tredsindstyve Aar gammel Kjøbmand blev ved Karolines blomstrende Ungdom og Skønhed, fristet til, i hendes Arme at hente nye Livskraft og Varme.

Da

Da han troede, at en Piges Hjerte, som anden Vare, er tilfals for Penge, saa besluttede han, at betale samme klækkeligt, og talede derfor med hendes Fader. Denne var stedse vant til, at see paa Gewinst, og aldrig paa lubetydelige Biepmstændigheder; han fandt, uden at behøve nogen Raskul, at den Brudestat, som den forelskede Gamle frivillig tilbød, var meget anseelig, at ingen i hele Byen kunde byde hans Datter en stærre, og gjorde derfor og denne naturlige Slutning, at dette var det bedste Giftermaal for hans Barn.

Han bortlovede derfor sin Datter til den Gamle og bestemte Dagen til Jaordet. Den glæde Fader tilkiendegav Datteren det indgangne Kjøbmandskab, og befalede hende, uden at høre paa hendes Indvending, at hun skulle modtage den Gamle som sin Brudgom.

Det var paa en Søndag, at man bragte hende denne Hiøbstidende. Konrad var kort forhen, klædt i sin smukkeste Kjole gaaet over Gangen, hans virkelig smukke Klædedragt havde forhøjet hans Skønhed, og meer end nogensinde før gjort den Elskende opmærksom derpaa. Hendes Sovestammerdør gik ud til denne Gang, hun aabnede den, da hun kom tilbage fra Aftensmaaltidet; tillod sin Pige at gaae til Dandsesalen og ventede bag ved Døren paa Konrads Tilbagekomst; da han længe hemmelig havde hyllet Carolines Indligheder, saa kom han altid hjem
Klok.

Kloffen ti, thi da var han vis paa at finde sin Skjonne paa Gangen, og i det mindste i forbi-gaaende at kunne ønske hende en god Nat. Og saa denne Gang rev han sig løs fra sine oprømte Venner: forgjeves bad de ham blive og rakte ham det fulde Glas; den almægtige Kjærlighed vinkede, han fulgte og følede sig da saa salig saa lykkelig, naar han, hilset af den skjonne Caroline, paa sin Seng uforskyrret kunde overlade sig til sin Indbildningskraft.

Spotter ham ikke, kjære Læsere, naar jeg aabenhjertig fortæller Eder, at han i disse lykkelige Timer ofte vandt det store Lod i Lotteriet, eller fandt hundredtusinde Daler paa aaben Landevej, anskaffede sig nette Bogne, Heste og Tjenere, for at fremstille sig med al muelig Pragt for sin Elskte.

Han blev bedrøvet, da han denne Gang ikke traf hende paa Gangen, og bandede saa hemmelig sine Kammeraders Paatrængenhed, som havde forhindret ham fra en tidligere Bortgang, da et sagte Raab bød ham at see tilbage. Det var Caroline, som i en let Negligee bukkede sig ud af Døren og vinkede ham at komme nærmere; han fulgte glad dette Vink, men hun maatte endnu vinke ham oftere, førend han dristede sig til, at gaae ind i Carolines Kammer; hun maatte føre ham ved Haanden.

Ende

Endskjønt Sommerens længste Dag nærmede sig, saa var det temmelig mørkt; Karoline havde, for ikke at opvække Mistanke, ikke tændt Lys, men vilde dog gjerne under Samtalen see Konrad under Dine, og førte ham derfor til Winduct. Hans Haand hvilede endnu i hendes, modtog ofte et sagte Tryk, men Konrad kunde ikke besvare det, al Livskraft havde forladt ham, hans Sandser og Følelser syffelsatte sig blot med den store uventede Lykke, som hans Hjerter kunde ahne, men ikke fatte; en Taare perlede i Øjet; De græder, raabte Karoline forfærdet, hvad er der hendtes Dem?

Konrad. Mig? hendtes? Den store Lykke — — den store Lykke — — — græder jeg da virkelig — — (lader Haanden løbe over Kinden) virkelig! Jeg veed ikke hvorledes det gaaer til — — — jeg har ingen Årsag dertil, jeg var aldrig før saa lykkelig; dersom man udgyder Taarer ved at føle den største Glæde, da maae det være slig en Taare.

Karoline (urøvelig). Hvor var Deres Tanke! Hvo har gjort Dem saa lykkelig?

Konrad. Hvo? De spørger? Gud, er jeg ogsaa værdig til at tale med Dem i Deres Bærelse? Er dette ikke den største, meest ufortjente Lykke!

Karol. (glad). Held mig, at min Anelse ej bedrog mig, da jeg formodede en lige Følelse
hos

hos Dem. Held mig, at jeg udførte min Beslutning. Tiden er kostbar, Taren stor; skal der være Redning, saa maae jeg benytte den første, og tilfidesætte enhver Betænkelighed. Har De endnu ingen Kjæreste? har De endnu ikke givet nogen Pige Deres Løfte om Troestab?

Konrad. Endnu ikke.

Karol. Vil og kan De give mig det, naar jeg tilstaaer Dem, at jeg længe oprigtig og inderlig har elsket Dem?

Konrad. Og jeg Dem.

Karol. De svarer ikke?

Konrad. Hvad skal jeg svare? Jeg hører deres søde Stemme; jeg hører Dem tale om Kjærlighed til mig. Jeg kan ikke fatte mig i denne store Lykke; jeg maae ansee den for en Drøm; O Gud! hvor ulykkelig vil jeg blive naar jeg opvaagner, og finder mig stuppet!

Karoline. Nej, Konrad, nej; hvad jeg sagde Dem er Sandhed, ingen Drøm. Saa behagelig end Deres Glæde maa være mig, saa behøver jeg dog end mere Deres Raad og Bistand.

Hun fortalte alt, hvad der var foregaaet med hendes Fader, og spurgte til Slutning, om han kunde beslutte sig til, at flygte med hende til Tydskland, og der at ægte hende. Konrad, overbættedes glad, lovede begge Dele, og forsikrede hende evig Kjærlighed og Troestab. De sank i hinandens Arme.

Konrad

Konrad. Kan Du blot redde saa meget, at jeg i mit Fædreneland, kan sætte mig ned som Mester, saa kan jeg nok ernære Dig af mine Hænders Arbejde.

Karoline. Ikke saaledes, Dyrebare, jeg har en anden Plan, som vil gjøre os mere lykkelige; jeg er aldeles raadig over min Moders Midler; de beløbe sig til nogle og tyvetusinde Daler, og vil vist være tilstrækkelige, til at ernære os anstændig.

Hun sagde ham nu, hvilket Konrad ifkun halvt og halvt havde begrebet, at hun, efter sin Faders Raad og Billie, stedse havde indverlet franke Bexler, som vare stilede paa nogle Maaneders Sigt, at hun ved disse Spekulationer havde vundet mere, end om Kapitalen havde været udsat til gangbare Renter. Da disse Bexler nu laae i hendes Chatouille, og efter hendes Sigende, enhver udenlandsk Bank antog dem, saa kunde de let tage dem med sig paa deres Flugt, og i enhver stor Stad forvandle dem til Penge.

Først ved Midnatstid forlod han hendes Bærelse; hun havde aftalt med ham, at han strax skulle forlade sin Mester, leje sig et Bærelse i et af Byens affides Dvarteer, besørge Heste og Bogn til Flugten, og alt hvad der var nødvendigt til sikkert og lykkelig at udføre den.

Konrad fulgte nøje sin Piges Raad; inden tvende Ugers Forløb var alting besørget; under

Fore

Foregivende, at besøge sine forrige Medsvende, indfandt han sig i denne Tid ofte paa Gangen; da ingen fattede Mistanke, saa kunde Karoline ogsaa ofte paa nogle Øjeblik tale med ham i Tusmørket, og levere ham det nødvendige Linned og de nødvendige Klæder.

Hendes Fader og Brudgom blev imidlertid mere paastrængende; den sidste skyndte sig saa meget mere, da hans Død øjensynlig nærmede sig, og han gjerne ville nyde sine saa Levedage i den smukkeste Piges Arme. Uagtet Karoline aldrig gav ham noget grundet Haab, og stedse bad sin Fader, at betænke sig, saa blev dog Taarvandsdagen bestemt strax efter.

Karoline kunde og vilde ikke oppebie denne; hun bortflygtede om Natten forud; de Bortflygtede vare allerede passerede Rhinen da man savnede dem, de havde naaet de tydske Grændser og satte sig der i en Vogn, som Konrad længe i Forvejen havde besørget. De kom til Augsburg uden at man kjendte dem. Da Karoline vidste, at de der værende Berelerere stode i Forbindelse med de franske Banker, saa besluttede hun, her at forvandle sine franske Papirer til rede Penge.

Konrad, som allerede i Strasborg ved Karolines Understøttelse, havde kjøbt sig smukke Klæder, og saac ud som en Mand, der gjerne kunde eje saa mange Vexler, paatog sig at besørge Vexlernes Omsætning. Han besøgte nogle Berelerere,

rere, men da disse undskyldte sig med Mangel paa Penge, saa gik han til Byens meest berømte Banker; han fandt ham villig til at modtage Bexlerene, men da han nøje havde undersøgt dem, saa forlod han Kontoret, og kom strax derefter, ledsaget af nogle Mænd, til den forbaufede Konrad. Min Herre, sagde han i en alvorlig Tone, alle disse Bexler, som De har leveret mig ere hemmelig frataagne Klædefabrikør & — i Strasborg; jeg har Ordre at sende sammes Overbringer under sikker Forvaring, tilbage til Strasborg; kan De nu ikke legitimere Dem, at De er den retmæssige Besidder, saa maae jeg strax fuldbyrde min Ordre. Konrad taug, thi denne Efterretning, satte ham ud af Stand til at svare. Formodentlig, vedblev Bexlereren, er De en Søn af min Ven; jeg beklager den uhykkelige Fader, som paa saa skammelig en Maade, seer sit Haab tilintetgjort. Han fortjener bedre Løn for sin faderlige Kjerlighed, som ikke selv sliig en Handling gandske har kunnet udrette, da han udtrykkelig beder mig, at behandle dem med Skaandsel, og ikke at overlevere Dem til Retten. De tier? har slet ingen Undskyldning at frembringe? Jeg gaaer altsaa hen at gjøre Anstalter til Afreisen.

Bexlereren forlod ham atter, og de, der skulde passe paa ham, toge Plads ved Døren; det varede ingen Time førend han kom tilbage, og

Konrad

Konrad maatte da, i Selskab med tvende Ubeskjendte, sætte sig i en Vogn, som strax rullede affted.

Da Augsburgs Taarne allerede laae langt bag ved ham, fik Konrad først sin Tænkraft igjen, han tænkte paa sin ventende, forlødte Caroline og hans Hjerte var færdig at briste. Han tænkte allerede paa, at aabenbare alleting for sine Ledsagere, og at overtale dem til, at tage tilbage, men da han betænkte, at han herved ville gjøre Caroline gandske ulykkelig, og for stedse miste hende, saa besluttede han, at benytte sig af denne lykkelige Bildfarelse, og for hendes Skyld at tie. Hun vil, haabede han, ved min usædvanlige Borteblivelse efterspørge mig hos alle Berelerere, faae mit Fangenskab at vide, og redde sig ved Flugten; han indsaae tillige, at man i Strasborg nøje ville udfritte hendes Opholdssted, og besluttede, under det første Forhør, at aabenbare det, da han var sikker paa, at hun forlængst var i Sikkerhed; for i sin Tid at kunne følge efter hende, besluttede han desuden, ikke at melde noget om hendes Kjærlighed til ham, og at sige, at han uventet havde truffet hende i et Vertshuus, at hun havde indbudet ham til at rejse med, og at han, efter hendes Anmodning havde bragt de forræderiske Bexler til Bexlereren.

Med dette Forsæt kom han til Strasborg; Carolines Fader forundrede sig da Konrads Ledsagere fortalte ham, at de vare affendte fra —
i Augs-

i Augsburg, for tilligemed hans bortflygtede Son, at overlevere ham et Brev. Han ikkede strax ned, og blev end mere forundret, da han saae en ubekjendt Yngling staae for sig.

Jeg maae her gaae tilbage til den Dag da Caroline flygtede fra Strasborg. Man savnede hende allerede om Morgenens; Tjenestefolkene søgte hende forgjæves hos alle hendes Veninder og Slægtninger; Faderen fattede snart Mistanke, eftersøgte hendes Bærelse og især hendes Chatouille. Da dette var tomt, tvivlede han ikke meer om hendes Flugt, og opbød alle hendes Venner at opspore hende; al deres Efterforskning var forgjæves, ingen havde seet hende, ingen kunde sige, hvilken Vej hun var tagen. Faderen, som var saa besværet for sit eneste Barn, som alt for vel vidste, og nu, meer end nogensinde før følte, at det foreslagne Giftermaal var Aarsag til denne Flugt, skulle have fattet Mistanke om Fortvivlelse og Selvmord, hvis ikke de medtagende Berler havde overtydet ham om, at Caroline, bortfjernet fra sin Fader, vilde leve ubekjendt.

Da Berlerne stedse gik igjennem hans Hænder, da han selv vilkaarligen betjente sig af dem, og blot undte Caroline den Glæde at glemme dem, og den sædvanlige Gevinst, saa var Fortegnelsen paa Udstæderne og Endossenterne i hans Hænder; han lod denne Fortegnelse nogle hundrede Gange affopierte og sendte den med første Post om,

omkring til alle bekjendte og ubekjendte Bøxlerere; han indsaar, dette ville være det eneste Middel til at opdage Karolines Opholdssted; han tilskrev desuden enhver Korrespondent, at de skulde anholde Overbringeren, og paa hans Bøksning lade ham transportere til Strasborg.

Da her var Hastværk, saa var der mange Personer om at skrive Brevene, enhver betjente sig af de Udtryk, som først faldt ham ind, uden at undersøge, om de vare bestemte nok. Brevet til Bøxlererne i Augsburg lød saaledes: „mit Barn er forrige Nat bortflygtet fra mig og har medtaget alle de franske Papirer, som vedlagte Fortegnelse indeholder ic.“

Man indseer nu let, hvorfor den Augsburgers Ven, uden videre Undersøgelse ansaar Konrad for at være Korrespondentens bortflygtede Søn, og ufortøvet sendte ham tilbage til Strasborg. Karolines Fader, som af sin Vens Brev kom efter denne Bilsfarelse, men ligesaa lidet indbildte sig, selv at være Marsag hertil, forundrede sig derfor over sin ellers saa punktuelle Vens Skjodesløshed; dog blev han trøstet ved den Forsikkring, at den nærværende Fremmede var den samme, der havde overleveret Bøxlerne, og at han, som hendes Sendebud, folgelig ei var uvissende om hendes Opholdssted.

Endnu førend han spurgte ham herom, foreskrev Karolines Pige, at denne saa smukt

klædte Fremmede var en Skoemagersvend, som for saa Uger siden havde arbejdet hos den i Huset boende Mester; Husfolkens Udsagn bekræftede det, Konrad kunde ikke fragaae det, og den gamle Fader begyndte at fatte Mistanke. Vel kunde han ikke saae i sit Hoved, at hans rige, saa fornem opdragne Datter skulle have forelsket sig i en fattig Skoemager, men desto stærkere smertede den Tanke ham, at denne maaskee kunne have bortført og myrdet den Ulykkelige.

De Snar, som Konrad, der vilde skaae Carolines gode Navn og Rygte, gav paa de forelagte Spørgsmaal, bestyrkede end mere Mistanken. Munden gif ofte istaa for ham, han mod sagde sig selv mere end engang, og det syntes utroligt, at den fornuftige Caroline skulle have valgt en ubekjendt Skoemager til sin Rejssekammerad, foræret ham smukke Klæder, og saa ubekymret overladt ham sin hele Rigdom og alle Verlerne. Men da han aabenhjertig tilstod, at Caroline ventede paa ham i Bertshuset de tre Møhrer i Augsburg, og at hun, da han saa pludselig blev arresteret endnu logerede der, saa ansaae man al videre Undersøgelse for overflødig, og tænkte blot paa at blive overbevist om dette Udsagns Sandhed.

Fabrikørens Bogholder maatte endnu samme Dag rejse til Augsburg; og var beordret, baade med det gode og med Magt at overtale Caroline til at rejse tilbage, og naar han ikke traf

hens

hende, uden Ophold, at følge hendes Spør, men dersom, hvilket alle befrygtede, Skoemagerens Udsagn var urigtigt, da med ligesaa stor Hast at vende tilbage, for at kunne agere med Strenghed mod Konrad. Man overleverede imidlertid den sidste til Rettens Forvaring, og ventede utaalmelig paa Bogholderens Tilbagekomst.

Denne ankom den sjette Dag, og hans nedslagne Ansigt bebudede Skræk. Han medbragte den Efterretning, at det, efter Bertens Udsagn havde sin fuldkomne Rigtighed, at Karoline, tilligemed Skoemageren Konrad, under det opdigtede Navn Spangenberg havde logeret hos ham halvanden Dag, men at hun siden var forsvunden, og formodentlig myrdet af sin ledsager.

Bertens Grunde til denne skrækkelige Formodning vare følgende. Klokken tolv samme Dag, da Konrad var bleven anholdt af Berelereren, havde Konrad spist med Karoline paa deres Bærelse; henimod Klokken et vare de Haand i Haand gangne forbi ham; Konrad havde, i det han hilsede Berten, tydelig sagt, at de ville spadserere, og ikke komme tilbage førend hen imod Aften. Klokken fire havde den samme Bert seet Konrad i Hast løbe op, og strax efter, igjen ned af Trappen. Hverken han eller Karoline havde siden den Tid ladet sig see i Bertshuset, og deres Bærelse blev steddse tillukt.

Retten aabnede det efter Bogholderens Anmodning; man fandt en aaben Kuffert, meget Linned, og endeel Klæder, som laae slængte omkring. Denne Omstændighed beviiste tydelig, at man i første Hast havde søgt efter noget. Ved Siden af Kufferten laae tvende hvide ikke gandske udfoldede Tørklæder, som vare stærkt besænkte med Blod, og vidnede om at man i dem havde tørret sine blodige Hænder, da der virkelig fandtes Spor af blodige Fingre. Alle disse Kjendsgjerninger syntes at bevise, at Konrad under Spadseretouren havde lokket den godtroende Karoline hen til et affides Sted, myrdet hende, at han i første Hast var gaaet hjem, taget Bexlerne ud af Kufferten og at han havde aftørret sine blodige Hænder.

Den paafølgende Dag begyndte Konrads Forhør; han tilfiod, at han, uden at være gaaet ind noget Sted, havde spadseret med Karoline fra Klokken et til fire, men at han da tilligemed hende var gaaet tilbage til Vertshuset, at hun der havde leveret ham Bexlerne, at han var gaaet bort og hun bleven tilbage i Værelset med den Forsikkring, at ville vente paa ham; ogsaa erindrede han, at han, for endnu engang at spørge sig til Raads om den muelige Rabat, var gaaet tilbage, og strax efter bort igjen. Videre kunde han ikke sige, heller ikke opgive noget Vidne, der havde seet Karoline gaae tilbage til Vertshuset med

med ham; han ansaae det for rimeligt, at hun ved Efterretningen at man havde anholdt ham i Augsburg, var bortflygtet; da Konrad havde foresat sig, ikke at aabenbare noget om Karolines Kjerlighed til ham, saa blev han fast ved sin første Beretning, og paastod, at han først traf sammen med Karoline i Ulm, og at han, da hun allerede havde gjort Bekjendtskab med ham i Strasborg, blev valgt til hendes Rejssekompagnon.

Men dette Udsagn blev modsagt af Postillon, som Konrad selv havde bestilt, og som havde ført for ham og Karoline til Basel. Da han af en Hændelse fik Tildragelsen at vide, killede han sig godvillig for Retten; Konrad kunde ikke sige ham imod, og herved forøgedes den til ham fattede Mistanke. Da han saaledes var bleven overbevist om et falsk Udsagn, ikke kunde have den Mistanke, at han var Morder, men og ligesaa lidet tilstaae det, saa blev han dømt til Torturen.

Han gennemgik den første Grad under de helligste Forsikkringer om sin Ukyldighed; men da den anden Grad begyndte, og Skarpretteren forsikrede at Piinslerne stedse vilde stige højere, da foretrak han en hastig Død for den langvarige dræbende Smerte, og bekjendte alt hvad man forlangte. Jeg har, svarede han paa Dommerens Spørgsmaal loffet Karoline hen til Gloden Lech, myrdet hende med en Dolk og styrket hende i

Van:

Vandet. Jeg gjorde det af Vindelyst, da hun om Morgenens havde betroet mig, at hun havde en stor Summe i Bærler hos sig, som man kunde omsætte i rede Penge.

Den ulykkelige Fader blev meget bedrøvet, hans Samvittighed gjorde ham bittere Bebrejdelser og overbeviste ham om, at han var nærmeste Aarsag til Karolines Død, da han ved sine Trudsler havde forledet hende til at flygte. Det var derfor at undskylde, at han bad Dommerne, med den yderste Stenghed at hegne sit myrdede Barn.

Konrads Dødsdom var alt affagt, den Ufskyldige skulde allerede næste Dag bløde paa Retterstedet, da Karolines Fader atter fremkom for Retten. Han holdt i sin skjælvende Haand et Brev, som en Stafette nyelig havde leveret ham, og var alt for bevæget til at kunne tale. Min Datter lever, mit Barn er ikke myrdet raabte han omsider og overleverede Brevet til Dommerne.

"Jeg har," skrev Karoline, "ved en Hændelse faaet at vide, at den redelige ufskyldige Konrad er anklaget som min Morder; den Efterretning har bragt mig paa Engesengen, en heftig Feberbede raser i mit Indre; jeg skjælver og bærer, jeg mægter neppe at skrive disse saa Linier til hans Redning; Deres uroffelige Beslutning, kjære Fader, at kaste mig i en yderlig forbadt Mands Arme, var Aarsagen til min Flugt. Den
rede:

rebelige Konrad, som ikke engang kjendte min Hensigt, blev min ledsager, og ved hans Troeskab og Oprigtighed vandt han min Fortroelighed; i Mugsborg sendte jeg ham med mine Bøxer til Beres lernerne, og var svag nok til, paa en skjendig Maade at flygte, da jeg herved saae mig forraadt; men da jeg overvejede, at den Uskyldige var i Deres Hænder, og skulle lide ufortjent Uret, da besluttede jeg, at vende tilbage til Strasborg, og at forsvare hans Uskyldighed. Det er ikke længe siden jeg erfarede hans sørgelige Skjebne; giver Gud mig Kræfter, saa følger jeg selv efter i Morgen, og skal bevise, at den Ulykkelige er uskyldig; der maae da hændes mig hvad der vil, jeg skal ikke knurre, men det besværges jeg, at jeg selv skal tage Livet af mig, end blive den forhadte M——s Kone."

Brevet var dateret fra Philipsborg; den blev ægede, men ogsaa glade Fader var, blot for at redde den Uskyldige ilet til Retten; han besteg der Bognen, som endnu samme Dag skulle bringe ham til sin Datter.

Dommerne forbauses ved denne Efterretning, uden hvilken de havde myrdet den Uskyldige; da Faderen forsikrede, at dette var hans Datters Haand, saa ilede de, igjen at gjøre got, hvad deres alt for store Haardhed havde forvirket.

De traf Konrad bedende med sin Skriftefader, i hvis Hjerte han, ved en oprigtig Fortælling

ling om sin Uskyldighed, havde opvakt Deeltagelse. De vare forsigtige nok til ikke pludselig at fremkomme med deres glade Tidende, og i Begyndelsen, blot ved et langt bortsejernet Haab at udfrie ham fra sin Dødsangest.

Dette lykkedes dem; Konrad yttrede vel en stor Glæde over sin Redning, men den var ikke overspændt og lod ikke befrygte nogen farlig Følge for hans Sundhed.

Konrad havde ved sin egen Tilskaaelse anflaget sig som Karolines Morder; det var altsaa naturligt, at Retten gik forsigtig tilværks, at den vel gav ham Haab om Løsladelse af sit Fængsel og sine Lænker, men at den dog ikke tilstod ham nogen fuldkommen Frihed, førend den levende Karoline ved sin Nærværelse havde sat det uden for al Tvivl, at ikkun Torturens Piinsler havde afstoungnet ham denne uretsfærdige Tilskaaelse.

Klokken ti den næste Dag aabnedes Døren hastig, Karoline styrtede ind, hendes Fader fulgte langsom efter. Uden at kunne tale, faldt hun grædende i sin Elfers Arme og forkyndte alle Tilstødeværende, at han længe havde været hende dyrebar, men at han nu var hende usfatterlig. Konrad stod taus.

Held mig, sagde Karoline omsider, held mig! at jeg seer Dig igjen, og seer Dig reddet; jeg skylder Dig Opreisning for Dine skrækkelige Lidelser; mit Hjerte, Du Vædle, har længe været
Dit,

Dit, men min Haand endnu ikke; modtag den, før havde jeg maattet række Dig den betyngtet med Faderens Forbandelse, nu hviler hans Belsignelse ved den. Kom, lad os samlede takke ham, han har hørt min Bøn; jeg bliver Din Kone. Hun førte den Forbausede hen til Faderen, som grædende indsluttede ham i sine Arme og i mange Vidners Nærværelse kaldte ham sin Søn.

Den Glæde, at finde sit Barn, som han havde troet død, havde virket kraftig paa hans Hjerte; Caroline havde benyttet denne Virkning, tilstaaet ham sin uendelige Kjerlighed til Konrad, og hans Samvittighed, som alt længe havde pinet ham, gjorde Sejren fuldkommen.

Konrad blev i fuld Triumf, som ifkun den erkjendte Uskyldighed kan tilvejebringe, ført til Carolines Hus.

Historien om det paa hende begaaede Mord havde alt længe været almindelig bekjendt i Byen, endnu hastigere udbredte Nygtet sig om hendes lykkelige Ankomst, og den ædle Handling, med hvilken hun havde belønnet den Uskyldige. Folket fulgte allerede hobervis Vognen, som bragte Konrad fra Fængslet, det samlede sig endnu i større Mængde for Huset og forlangte med Magt, at see det lykkelige Par. "Længe leve den ædle Jomfrue, som saa herlig kan belønne! Længe leve den redelige Yndling, som for hendes Skyld roelig udstod Torturen og Dødsangest;" saaledes raabte man

man da Karoline traadde for Vinduet med sin Elsker. Paa denne Maade vil jeg belønne ham svarede Karoline og kyskede Yndlingen, i alles Nærværelse.

Istænd jeg fortæller videre maae jeg vende tilbage til Karoline, som Konrad, da han gik bort med Berlerne, virkelig havde forladt paa hendes Bærelse i Vertshuset. De vare Arm i Arm gangne omkring i Byen, og kom henimod Klokken fire tilbage til Vertshuset, uden at Huusfolkene merkede noget til dem; Undervejs havde de gjort Aftale om, at Konrad endnu samme Dag skulle sælge Berlerne.

Da der var noget, hvorom han havde for-
sømt at lade sig underrette, saa vendte han endnu engang tilbage til Karoline og mødte Verten paa Trappen. Karoline blev imidlertid siddende paa sit Bærelse, men da Mørket faldt paa, og Konrad endnu ikke kom, da begyndte hun at blive opmærksom, eftertænkte den muelige Aarsag, og erindrede sig først nu, at hun havde forglemt det nødvendige Endossement. Hun indsaar, at dette ville sætte Konrad i Forlegenhed, maafee endog opvække Mistanke, og besluttede derfor at opsøge ham.

Hun nærmede sig just det Huus, hvor Konrad var bleven arresteret, da en Vogn rullede ud herfra, i hvilken hun saar Konrad tilligemed nogle andre Personer; hun ahnede Opdagelse og

øvede at udfritte en Tjenestepige angaaende den Fremmedes Afreise. Denne fortalte hende troer hjertig hvad hun vidste, og Caroline fik at vide, at man bragte Konrad til Strasborg.

Hun blev angst og bange, troede ligeledes at blive opdaget og bortført; hun ilede i største Hast til Vertshuset, rev Kufferten op og tog sine Kostbarheder tilligemed nogle rede Penge ud, for derved bedre at befordre sin Flugt. Næmeligviis saarede hun sig paa Kufferten, thi hun erindrede siden efter, at hendes Haand havde blødt stærkt.

Hun bortflygtede lykkelig fra Byen; og Tusse mørket forhindrede, at man ej lagde Mærke til hendes Ud- og Indgaaen.

Hun rejste til München, Regensborg, troede sig ingensteds sikker, var stedse uroelig, tænkte stedse paa sin Konrad, og trøstede sig blot med Haabet, at hendes gjerrige Fader skulle blive tilfredsstillet, naar han fik hendes Formue igjen. Det varede længe inden det faldt hende ind, at han vilde fordrø Oplysning hos Konrad og maaskee endog overlevere ham til Retten, som en mistænkelig Person; Tid efter anden indsaac hun Mueligheden heraf og hendes Uroelighed tiltog. Den drev hende nærmere til Strasborg, for om mueligt at indhente nogen Efterretning; hun rejste til Philipsborg, hvor hun hos Verten erkundigede sig om adskillige Bekjendtere i Strasborg, og dernæst om sin Fader. Man foreskifte sig hendes Forbauselse
og

og Jammer, da hun hørte, at denne trostesløs beklagede sin myrdede Datter, og at Konrad var beskylt for dette Mord, og snart skulle døe paa Skafottet. — Nu fulgte, hvad jeg alt har fortalt. —

Stor var Karolines Glæde, da hun nu kunde hvile i den Enesteds Arme, og med Visshed haabe, at han snart skulle blive hendes for evig. Konrad søgte vel, ogsaa at nyde denne Glæde, men hans Lidelser og den udfandne Dødsangest havde betaget hans Kræfter; han troede steds at drømme, steds svævede endnu Tortur og Dødsbilleder for ham, naar han vilde gjengjelde Karolines fyrige Kys. Enhver Larm, som havde mindste Lighed med Lænkerasken, skrækkede ham; han maatte da stride længe med sig selv inden han kunde faae sin ophedsede Indbildningskraft til at troe, at han ej længer hensmægtede i Fængslet, at han ikke længer laae i Lænker. Vel tabte disse Forestillinger sig, han var ofte glad og munter, men dog endnu oftere bedrøvet og melankolsk. Uvilkaarlige Taarer nedrullede da af hans Kinder; han var gjerne allene, og drømte sig da, efter hans eget Sigende, i Fængslet.

Karolines Fader, som tog Deel i hans Lidelser, søgte ogsaa af alle Kræfter at trøste og opmuntre ham; han elskede nu Konrad som en Søn; hans Rigdoms Forøgelse var vel hans Hovedlidenskab, men endnu mere blev han behersket af

af en Slags Vragjerrighed, som ofte fandt sig tilfredsfillet i en blot Grille eller Lune. Det ville have været ham ufordrageligt, og forbittret hans hele Levetid, hvis Konrad, da han endnu i altes Dine var Karolines Morder, for Retten havde tilstaaet, at hun elskede ham, og af Kjærlighed til ham var bortflygtet. Denne ædle Skaansel over hans og hans Datters Vre, havde ganske vundet hans Hjerter.

For at skaffe Konrad Udspredelse, og gjøre ham bekendt med hans tilkommende Forretninger udnævnte han ham kort efter til sin Handelskompagnon. Konrad blev nu mere munter og virksom; hans Sjæl fandt Føde ved Handelspekulationer; han overgik snart sin tilkommende Svigersfader heri, og paatog sig nogle Operationer, ved hvilke hiin ikke ventede nogen Fordeel; men da de indbragte en anseelig Gevinst, saa vandt han stedse mere og mere hans Agtelse og Kjærlighed.

Kjøbmanden skyndte selv paa Giftermaalet; men Konrads Lykke blev forstyrret ved en uventet Hindring. Den Præst, som skulde afløse Konrad og Karoline, forlangte den førstes Døbseddel; den samme Fordring gjorde Magistraten, for at kunne give ham Børger skabsbrev, og tilføiede, det var saa meget mere nødvendigt for en Fremmed, da Lovene udtrykkelig krævede, at Børgerkandidaten ikke maatte være nogen Borned eller noget nægte Barn.

Konrad tilfod strax for Faderen, at dette var Tilfældet med ham, fortalte ham sin hele Ungdomshistorie, opvakte vel hans Medlidenhed, men krænkede end mere hans Vregjerrighed. Derfor som Konrad ikke i Forvejen havde vundet hans Hjerte, og tydelig beviist, at han i sin Tid skulle blive hans Alderdoms Støtte, saa ville maaskee denne eneste Omstændighed have bevæget den Gamle til, at tage sit Ord tilbage; og at nægte ham sin Datters Haand; nu forlangte han blot et got Raad, for at Brylluppet ikke skulle trækkes for meget i Langdrag.

Konrad besluttede, selv at rejse til Böhmen, at kjøbe sig løs fra sit Børnedskab og ved Foræringer og Overtalelse at formaae Stedets Præst til, ikke at sætte det Ord uagte i Døbesedlen.

Han kom til Böhmen, just da den fyvaarige Krig ødelagde det halve Tjodskland; hans Fødeby var besat af Fiender, han kunde ikke uden Fare vove sig derhen; alle hans Breve bleve ubesvarede, og han stod alt i Begreb med at rejse tilbage, og ved Vidner at bevise det var ham umueligt, at erholde Døbeseddel, da et lykkeligt Slag befriede det fortrængte Fædreland.

Han rejste nu uden Hindring til sit Hjem, og foretog først Amtet, under hvis Jhriediction han stod, sin Begjering, da han ikke uden at befries fra sit Børnedskab, kunde erholde Døbeattest.

Ends

Endskjøndt Østerigerne havde sejret i nogle Fægtninger, saa vare de dog bleven stærkt svækkede ved denne Sejer; Monarkinden udfkrev derfor nye Rekruter, for at de i den forestaaende Vinter kunne øves i Baabenbrug. Dengang var den Indretning, at der fra ethvert Herskab og Amt skulde fordres et vist Antal tjenstdygtige Folk, som de, uden Modsigelse skulde levere inden en vis Frist, og naar de ikke kunde faae dem i deres egne Distrikter, maatte de ofte med betydelige Omkostninger kjøbe dem af andre.

Den ulykkelige Konrad ankom just til sit Amt, da samme i et Tidsrum af tre Dage skulde levere sine Rekruter. Denne Levering faldt saa meget mere besværlig, som Fienden havde udtaget alle tjenstdygtige Ungefærle. Det var derfor ikke at undres over, at Amtsforskanderen strax blev opmærksom paa Konrads smukke Skabning, og glad da han fik at vide, at Konrad var sødt paa Godset, og folgelig kvalificeret til Rekrut.

Uden at høre Konrad til Ende, uden at agte paa hans Grunde befalede han, at denne, tilligemed flere andre skulle arresteres, og bringes til Regimentet. Ved denne Ulykkelige var Tallet blevet komplet.

Den forbausede Konrad søgte vel ved de frastigste Forestillinger at blodgjøre hans Hjerte, og tilbød en anseelig Summe for sin Frihed, men Amtmanden blev ubevæget.

Spar

Spar, sagde han til den Bønsfaldende, Deres Penge til De kommer til Regimentet, maaskee kan det hjælpe Dem til at stille en anden i deres Sted; jeg maae levere det fordrede Antal; det er haardt, det er gruesomt at jeg benytter mig af en Hændelse og hindrer, om ikke fuldkaster Deres halve Lykke; men det ville endnu være mere gruesomt, dersom jeg tog mod Deres Penge, og frarøvede uopdragne Børn deres Fader, en trostesløs Kone sin Mand; Deres Skrig skulle anklage mig for Gud; De er endnu ikke gift; Deres Brud vil jamre sig men hun har endnu ingen fast Ret til Deres Person. —

Der var nu intet andet tilbage for den Ulykkelige, end at tilmelde sin Kjereste og hendes Fader denne skrækkelige Historie. Tredie Dagen efter blev han med de øvrige Rekruter transporteret til en Bye der i Nærheden; ingen kan fortænke Konrad, at han ogsaa her med sine medtagne Lovdorer søgte at udvirke sin Frigivelse; men den ham modtagende Officer var for samvittighedsfuld og Konrad maatte sværge ved Zanen.

Karolines Elendighed var stor, da hun fik sin Elsters Skjebne at vide, hun havde allerede i mange Dage ventet paa ham med Længsel, og skulde nu miste ham i hele Aar. Faderen blev bevæget ved hendes Taarer; han rejste til Böhmen, og tog en stor Sum Penge med sig, for dermed at tilkjøbe Konrad sin Frihed. Han

blev

Blev paa sin Rejse bekendt med en Hverver-Officer, for hvem han klagede sin Nød, og denne forsikkrede ham, at han for rede Penge ville skaffe tvende tjenstdygtige Rekruter, som man, efter hans Tanke formodentlig vilde fordre for Konrads Frigivelse.

Trøstet ved denne Forsikkring ilede den Gamle bort, men da han kom til den Bye, fra hvilken Konrad sidste Gang havde fløjet, da var Regimentet alt opbrudt, og var marscheret til Schlesien. Han rejste ogsaa derhen, men da Krigen ogsaa der brød heftig ud, og Konrads Regiment just havde forposten, saa kunde han ikke trænge sig igjennem, og blev omfider, som mis-tænkelig anholdt i Lejren, og endstjændt han legitimerede sig med sit Pas, dog ikke losladt paa andet Vilkaar, end aldrig at komme igjen. — Han maatte rejse tilbage til Strassborg.

Konrad havde imidlertid været nogle Gange i Bataille; han søgte, fortvivlet Døden, men fandt den ikke; indhøstede derimod sine Foresattes Roes; de beundrede hans Tapperhed. Inden et halvt Aars Forløb var han Underofficer. Længsel efter Karoline tillukte hans Hjerte for al Glæde; naar andre svirede om Natten, laae han søvnløs i sin Telt og tænkte paa den Dyrebare, som han vidste var ligesaa længselsfuld efter ham. Da han engang stod paa forpost, fortalte en Bon-

de, som folgte Brændeviin, at Zienden ikke tvang nogen Deserteur til at tage Tjeneste, men gav ham Pas til at gaae videre frem.

Han besluttede nu, strax at desertere; han vidste, at han stod paa en af de ydersie Forposter, blev paa en modstaaende Forhøjning en fjendelig Piket vaer og ventede utaalmelig paa Nattens Komme for at udføre sit Anslag. Den nærmede sig og Uvejrsfyer forøgede, til hans store Glæde, end mere Mørket. Det paalaae ham, at visitere de udstilte Vagter; under dette Paaskud gif han bort fra Piketten, sneg sig igjennem Vagterne og ilede til den af Zienden besatte Høj; man raabte, hvem der? han svarede, en Deserteur og blev staaende roelig indtil nogle Mand efter givet Tegn fra Piketten vare komne til, for at føre ham frem. Han forbausedes allerede, da han blev ført tilbage, han faldt asmagtig til Jorden, da han igjen saae sig i sine Kammeraders Hænder.

Højen paa hvilken det fiendtlige Piket stod, laae i en skjev Linie fra hans Post. I Mørket havde han vendt sig for meget til venstre Haand, men dette ville ikke skadet ham, hvis ikke den som commanderede Forposten havde anseet det nødvendigt, for Mørkets Skyld at sætte Vagt i Dalen. Paa denne stødte Konrad; han kunde ikke nægte sit Forsæt, og blev endnu samme Nat overleveret til Staben.

Ober-

Obersten befalede, at holde 'Standret over Forbrøderen; som blev dømt til at hænges. Dommen skulde efter Loven fyldbyrdes inden fire og tyve Timer; det var derfor en stor Naade af Obersten, at han opsatte det til næste Morgen. Konrad benyttede denne Tid for, at berette sin Kiereste sin skrækkelige Ende. Endnu førend Solen gik ned var Brevet færdigt. Han leverede det til Seltprestien, denne leverede strax Brevet til Seltpostien, og bragte, for at berøeligg ham, en Receptpisse om Brevets rigtige Overlevering. Konrad takkede inderlig, og overlod sig den øvrige Tid til den redelige Præstis Førelse, som søgte at forsoner ham med Gud.

Solen var alt oppe, da den Ulykkelige med Standhaftighed gik til Retterstedet; han forsagede ikke, havde længe ønsket Ende paa sine Lidelser.

Da han allerede var overleveret til Skarpretteren, bragte en Fændrik usformodentligen Pardon; — Oberstens Kone, var Konrads Befrier. Hendes Mand, som elskede hende højt, havde fort i Forvejen tilskrevet hende, at de laae uirksomme i Lejren; og hun overrumplede ham Executions-Morgen med sit Besøg; efter indført Skik, skal der altid, naar en Delinquent føres til Retterstedet, holde en Fændrik til Hest for Oberstens Boepæl, for i al Fald, at kunne bringe Efterretning om Pardon. Oberstinden fattede, da hun

saae denne, strax Mistanke om Marsagen, og da hendes Mistanke blev bekræftet, besluttede hun, at benytte sig af Oberstens Glæde, ved at see hende igjen, til at redde den Ulykkelige. Da den hentykte Mand vilde omfavne hende, faldt hun ned for hans Fødder; hun var frugtsommelig, og fødte i det Barns Navn, som laae under hendes Hjerte, om Naade. Obersten vinkede til Jænderikken, som med dette glade Budskaab ilede til Røtterstedet.

Konrad hørte dette guddommelige Ord uden synderlig Deeltagelse; han var glad til at være reddet fra denne skjændige Død, men han sørgede over, at der endnu var megen Lidelse tilbage for ham. — Endnu samme Dag fik han Tilladelse at gaae fri omkring.

Han ansaae det for Pligt, at takke sin Befrier og blev hjerlig modtaget. Oberstinden hørte med Fornøjelse paa hans Taksigelse; hun spurgte om Marsagen til hans Flugt; hans Hjerte aabnede sig, og han fortalte hende den første Deel af sin Historie. Hun hørte den med megen Deeltagelse, thi ogsaa hun havde kjendt en haabløs Kjærlighed; hun oplivede ham med nyt Haab, lovede endog, hos Obersten at udvirke hans Afseend; men hun maatte næste Dag tage sit Løfte tilbage, da hendes Mand ikke kunde opfylde det; dog havde han lovet, gandske at forglemme Konrads Fejltrin, og ikke engang at fratage ham hans

Under

Underofficer-Plads, naar han ville love at tjene troe og redelig til Krigens Ende.

Konrad lovede det, og tiltraadte atter sin Tjeneste; det første han foretog sig, var at tilmelde Karoline sin Skjebne, og at formaae hende til vedholdende Taalmodighed; han tilmeldte hende siden efter enhver Forandring, men maatte hensmægte to lange Aar uden Svar, og nød aldrig den Glæde at see et Trostens Ord fra Karoline.

Den Moelighed, som Armeen havde nydt i nogle Uger, forsvandt med et; der foresaldt blodige Fægtninger, Konrad var nærværende ved de fleste, stred stedse med et Mod, der opvakte Beundring og hans Foresattes Opmærksomhed. Den commanderende var selv engang Ojensbidne til, hvorledes han med tyve Mand haardnakket forsvarede en lille Forhugning, og med al Sandsynlighed tvang den i Antal overlegne Fiende til at vige. Han belønnede den Tapprø ved at gjøre ham til Bagtimester.

Ikke længe efter recognoscerede Generalen Fiendens Styrke; Konrad var en af de faa, som red ved hans Side for at bedække ham. En fiendtlig Bagtrup, overrumplede de sikke; alle maatte flygte; Generalen styrtede og blev taget til Fange. Konrad saae det, han samlede tolv Mand, trængte med disse ind paa Fienden, og befriede lykkelig Generalen. Denne dristige Handling

opvakte Taknemmelighed, og Konrad blev strax derefter udnævnt til Lieutenant, og Adjutant hos Generalen.

Han var glad ved denne Belønning, tilmeldte Karoline sin Lykke, og bad hende indstændig, ved et Svar at gjøre den end mere fuldkommen, men det indløb ikke, og Konrad blev atter bedrøvet. Han haabede naar de kom i Winterquarteer, at faae Rejsepermission paa nogle Maaneder; men disse vare meget uroelige; Generalen elskede ham, kunde bruge ham ved alle Lejligheder, og nægtede ham sin Begjering.

I det paafølgende Felttog 'avancerede Konrad til Ritmester; der blev nu sikkert Haab om Fred; nogle Dage efter den var underskreven, beholdt Konrad den saa længe attraaede Permission; det beroede nu paa ham selv, strax at faae en ærefuld Afsked; men han fandt Fornøjelse i den Tanke, at fremstille sig som Officeer for sin Karoline, og derved at godtgjøre for hendes Fødsel, at hun ikke havde ladet sit Valg falde paa nogen uværdig.

Da han gandske vilde overlade det til hendes Fader, om han skulle vedblive sin militaire Løbebane, eller igjen blive Kjøbmand, saa tog han sin Døbeattest med sig, som den menneskekierlige Præst havde udsædt, uden deri at melde noget om den vægte Fødsel.

Tus.

Tusmørket faldt allerede paa, da han, efter en iilsærdig Rejse, nærmede sig Huset, hvor han haabede, at omfavne sin Pige. For at overrumple hende, og af hendes Glædesyttringer at kunne slutte sig til hendes vedvarende Kjærlighed, listede han sig langsom ind i Huset, betraadde, meget bevæget, den Gang, som førte til Karolines Bærelse og aabnede sagte Døren.

Karoline sad i en let Negligee paa Sengen, hun gav et lidet Barn Die, som laae ved hendes Bryst; en ung smuk Mand stod ved Siden af hende og saae med Velbehag paa Moderen og Barnet. Konrad gysende haldede sig mod Bæggen, og stirrede mod Karoline. Den Larm, som han forarsagede gjorde hende opmærksom, hun kjendte strax sin Konrad og faldt afmægtig tilbage. Den unge Mand traadde nu hen til Konrad, og bebrejdede ham paa en besteden, men dog eftertrykkelig Maade, at han var gaaet saa lige ind i Barselkonens Bærelse, da den mindste Skæk kunde have farlige Følger for hende.

Konrad hørte ikke denne Bebrejdelse; han veg ikke af Stedet, endstjondt han tydelig igjentog den; han stod som fastnaglet imellem Dør og Hængsel, han udstød Piinsler, dem han aldrig før havde udstaaet.

Karolines Mand, den unge Person, maatte raabe om Hjelp, da hun ikke vaagnede af sin

sin Besvimmelse, og den Fremmede uagtet al Formaning ikke vilde vige af Stedet.

Blant de, som paa hans Raab kom tilslubende var ogsaa Karolines Fader; Konrad syntes at opvaagne, da denne gik ham forbi, han vilde gribe ham i Brystet, men da han veg for, strækket tilbage, sank hans udstrakte Haand langsom ned, og han stirrede atter mod Karoline.

De Tilstædeværende havde megen Nøje med at faae ham bragt hen til et andet Værelse; vel taalte han, man lagde ham paa en Seng, men han sprang strax op igjen, og stirrede omkring sig.

Karolines Tilstand blev endnu samme Aften langt farligere, da hun opvaagnede af Besvimmelse snakkede hun over sig; en hedsig Feber havde nær gjort Ende paa hendes Liv, men Naturen sejrede; det blev bedre med hende og hun fik sin Forstand igjen, for levende at føle sin Elendighed. Konrad var ikke saa lykkelig; han havde i sin Levetid med Standhaftighed udstaaet saa megen Ulykke, men da han saae den Elskede, hvis Minde stedse havde gjort hans Lidelser taalelige i en andens Arme, og Bevist paa hendes Utroestab, da maatte han bukke under; han mistede sin Forstand; den skrækelige Vanvittighed, Fortvivlelsens fisdelige Broder udsprede sine Vinger over ham, og lædskede ham med Opium, hvis Virkning ofte er velgjørende, men ogsaa ofte skrækelig.

Karolines Fader led i Stilhed, men hans Piinsler vare ogsaa store, Samvittighedsnag forøgede dem, thi han var Uarsag til alles Lidelser; hans Ergjerrighed, maaskee ogsaa andre Hensigter, havde forledt ham til det skjændige Bedragerie, som nu saa ubentet blev opdaget.

Da Konrad tilmeldte Karoline sin forestaaende skrækkelige Død, og tog Afsted med hende for evig, da var hendes Lidelser store. Hun indsaar, at han af Kjerlighed til hende havde desferteret, og at han, af Kjerlighed til hende maatte døe.

Hendes Fader kunde efter fjorten Dages Forløb have lindret hendes Smerte, med den glædelige Efterretning, at Konrad var reddet, thi han havde modtaget Brev herom, men da Karoline ikke mere jamrede sig saa højt, og nærede Smerten hos sig selv, saa ansaae Faderen det for meest fornuftigt, at fortie denne Efterretning, da Udsigten, at Konrad kunne komme tilbage, atter var forsvunden, og da en fiendtlig Kugle let kunne gjøre Ende paa hans Liv.

Ogsaa var ham fra den Tid af den Tanke uførdragelig, at hans Datter i sin Tid skulle hvile i en Mands Arme, som allerede havde staaet under Galgen. Hans overspændte Begreb om Ure ansaae dette for en Skamplet, den ingen Tid, og ingen Handling kunde udlette, og som endnu i

Graa

Graven skulle vanære ham. Han besluttede, ikke allene at tilbageholde ethvert Brev, men endog at overtale Karoline til at vælge sig en anden Mand.

Det første kunde han saa let og sikkert iværksætte, da Konrad adresserede alle sine Breve til Faderen. Det sidste ville ikke have lykkedes for ham, hvis ikke en Hændelse havde virket kraftigere end han.

En haabefuld Yngling, og riig Kjøbmands Søn, havde alt længe hemmelig hyllet Karolines Yndigheder, der var blot Vissheden om at hun med Omhed elskede Konrad, der holdt Tilstaelsen tilbage. Efterretningen om hans Død, som Faderen selv, uden at sige noget om Maaden, havde udspredt, opvakte nyt Haab i Elskerens Hjerter; han lovede at besøge Karoline, og ved at deeltage i hendes Sorg vandt han hendes Fortroelighed, Venstabs, og til Slutning hendes Kjerlighed.

Efter et Aars Forløb gav hun sit Samtykke til at blive hans Kone. Faderen antog ham, ligesom han havde gjort ved Konrad, til sin Handelscompagnon, og den betydelige Kapital, som han medbragte, lod haabe en riig Gevinst.

Karoline levede virkelig lykkelig med sin Mand, thi han elskede hende med Omhed; ikkun og da fandt han hende eftertænksum og bedrøvet,

vet, naar hun tænkte paa Konrad og hans skrækelige Død; han var da billig nok til, med hende at begræde den Ude, og dette forøgede hendes Taknemmelighed og Kjerlighed. Tiorten Dage førend Konrad ankom havde hun født en Søn; Faderen havde imidlertid rigtig modtaget Konrads Breve, men omhyggelig skjulte han dem for Caroline.

For at affrække Konrad fra at komme tilbage, tilmeldte han ham mere end engang, at hans Datter, overbevist om hans Død, kort efter havde giftet sig, og at hun nu, som en anden Mand's Kone, ikke mere kunne besvare hans Breve; for nogenledes at oprette ham sit Tab, lovede han, at forære ham en Kapital af totusinde Gylden, som var den Gevinst, han havde erhvervet, da de vare associerede.

Han bad ham ofte, at bestemme, paa hvilken Betydning han skulde trassere denne Summe, og bad ham tillige, ikke oftere at skrive til hans Datter, da ethvert Brev kunne forstyrre deres ægte skabelige Lyksalighed; men Konrad besvarede ingen af disse Breve, skrev endnu bestandig til sin Kjereste, og beklagede sig ofte med Bitterhed, ofte ogsaa ynkelig over hendes haardnakkede Taushed.

Det var gandske naturligt, at disse Breve ikke kom tilstædes; han havde vel tilmeldt enhver Befordring, men stedse sørglemt at tilføje, til hvilken

ket

ket Regiment han var forsat; den ubestemte Adresse var derfor Marsag til, at de bleve liggende uindløste paa Feltposten. —

Konrads Tilstand var skrækkelig. Karolines Utroeskab havde ikke blot berøvet ham sin Forstand men og Mælet. Nagtet den gamle Fader anvendte alt for at bevæge ham til at rejse bort, saa lod han dog, som han ikke hørte det. Han sad endnu den næste Morgen med sammenlagte Arme paa sin Seng, og stirrede mod en Krog i Værelset; ofte skar han skrækkelig med Tænderne, ofte syntes det som han smilede af Glæde. Da alle enstemmigen forsikrede den Gamle, at han syntes at være vanvittig, og at han ikke uden Magt vilde drage bort, saa kaldte han Rotten til Hjælp.

Politiemesteren behandlede den Ulykkelige med al Skaandsel, men da han ikke svarede paa noget Spørgsmaal, saa lod han hans Papirer undersøge; blant disse fandtes hans Pas, som navngav hans Stand, Qvarteer og Regiment. Den urolige Gamle lovede strax at erstatte alle de Omkostninger, som vilde medgaae til at bringe Ritmesteren tilbage; og Politiet paatog sig, at sende ham paa en anstændig og sikker Maade til hans Stand, qvarteer i Böhmen.

Den Ulykkelige fulgte, imod al Formodning, godsvillig sine Ledsagere; han syntes at være lystig
og

og glad da han hørte Bognen rulle under sig, men han talde intet, og faldt tilbage i en dyb Melankolie, naar man bragte ham ind i et Værelse; han valgte sig da en lille Plads, mod hvilken han uopholdelig stirrede hen. Ofte nedslugede han med en graadig Hunger enhver Spise, men end oftere vilde han intet nyde. Enhver, som kjendte ham, og erindrede sig hans Fortjeneste og Tapperhed, beklagede ham inderlig da han ankom til Regimentet. Generalen var af alle, den meest deeltagende i hans Ulykke; han kaldte de duellaste Læger til hans Hjelp, men da alle erklærede ham for vanvittig, saa blev den Ulykkelige sendt til Hovedstaden, hvor der var oprettet en Stiftelse for de Vanvittige.

Ogsaa her blev han anstændig behandlet, fik et eget Værelse, og kunde gaae frit omkring i Gaarden og Haven. Lægen gav kort efter Haab om hans Helbredelse; da han ikke længer stirrede saa vedholdende mod et vist Sted, ofte sukede og græd og ofte nævnede Karoline; Haabet tiltog da han begyndte at sysselsætte sig. Han plantede i det paafølgende Foraar Blomster, men ligesom en af dem fik Knopper, saa rev han den op, og henvendte sin Omhu til dem, som endnu vare langt tilbage i Verten. Han byggede i denne Tid ogsaa ofte smaa Huse af Sand og Lim i Haven; Enhver der saa dem maatte beundre Symetrien, og
den

den store anvendte Umage; men naar de vare gandske færdige, da rev han dem begjerlig fra hverander, og skogerløve naar Stykkerne fløj omkring.

Lægen gjorde Forsøg med den saakaldte Jiskuur; den lykkedes fortræffelig; Konrad befandt sig hver Dag bedre, han begyndte at snakke, og Banvittighedens Symptomer tabte sig gandske; han glemte omsider aldeles Ursagen til samme og nævnede aldrig Karolines Navn.

Han var nu bestandig lystig og glad, pludrede ofte i hele Timer med Lægen, og forsikrede ham, at hvis hans Helbred vedblev at være godt, haabede han endnu at leve lykkelig i en Kones Arme.

Der forløb mange Maaneder, og Konrad var fuldkommen frisk og man merkede intet Spor af Banvittighed mere hos ham, og da Hospitalets Forstander indberettede dette, blev han igjen ansat ved sit Regiment. Alle som den Gang have kjendt ham, forsikre, han var en munter behagelig Selskabsbroder, og gjerne ville sjase med Fruentimmerne. Man merkede tydelig at han gandske havde forglemmt Caroline, thi han forsikrede, at han endnu aldrig i sit hele Liv havde elsket, men at han nu indsaac, at man ikke kunne leve lykkelig uden at elske.

Nogle af hans Venner, som kjendte hans Historie, vovede endog engang i hans Nærværelse at tale om Strasborg, men Konrad blev dog ikke herved bevæget til Estertanke; han forsikkrede vel, han havde opholdt sig der i nogle Aar, og at han ikke sandt Byen smuk, men hans Kjerlighed omtalte han ikke med et eneste Ord; dog var det ham siden efter meget imod, naar man nævnede Navnet Karoline; han læste gjerne, især Romaner, men han slængte dem bort, naar han fandt dette Navn deri; han læste ofte de Fruentimre, som andre kaldte smukke og vittige; hun kan, sagde han, være smuk og klog, men mig er hun uudsaaelig, thi hun kalder sig Karoline, og dette Navn er mig ufordrageligt.

En af hans oprigtigste Venner, som var Ritmester i samme Regiment, havde sin Kones Søster i Huset hos sig; Konrad begyndte efter et Aars Forløb at fatte Kjerlighed til hende, og tilfod det ogsaa snart for hende. Den gode Pige skulle med Glæde have givet ham sin Haand, naar ikke den Tanke, at hans Vanvittighed kunne komme tilbage, havde dæmpet den fremspirende Kjerlighed. Da han blev mere paatrængende og fordrede bestemt Svar, spurgte hun sig til Raads hos sin Svoger.

Ritmesteren talte nu ligesaa aabenhjertig med sin Ven; han aabenbarede ham endog sin

Swigerindes Belymring, men Konrad havde den, og paasod at han nu i et heelt Aar vel havde været meget syg, men aldrig vanvittig.

Dette ansaae Ritmesteren som Borgen for, at hans Ven aldrig mere skulde falde tilbage i denne skrækelige Tilstand; Hospitals-Lægens Attest bevidnede det samme; dog gav Lægen til Slutning det Raad, at Ritmesteren, skulle vove paa, at tale med ham om hans forrige Kjerlighed; der som han da, tilføjede han, ikke mere erindrede sig hende, da var al Fare forbi, og et Gistermaal saare tjenlig for ham.

Ritmesteren fulgte dette Raad; Konrad modsigte hele Historien, og forsikrede at alt var opdigtet. Da man ogsaa ikke sporede nogen Melankolie hos ham, og han ydermere spurgte sin Ven, hvo der havde fortalt ham dette Eventyr, saa bad denne selv sin Swigerinde, at sætte al Betænkelighed tilside, og at gjøre hans Ven lykkelig med hendes Kjerlighed. Mariane, saaledes kaldte Pigen sig, gjorde det med Glæde, thi hun havde alt længe elsket Konrad. — —

Den lykkelige Konrad var allerede forlovet med hende, man gjorde allerede Anstalter til det forestaaende Bryllup, da hans Vens Kone nedkom med en ung Søn; Konrad og Mariane bar ham til Daaben, som blev højtidelig holdt med en Fest, der varede til Midnat. Næste

ste Morgen kom Konrad for at besøge Barsel-
 konen; da han traadde ind i Stuen, vilde hun
 just forsøge paa at give den nyfødte Die; hen-
 des Mand stod ved Siden; ved at see denne Gru-
 pe, erindrede Konrad sig den ham forudm saa
 skrækkelige Scene; han stirrede vildt omkring, og
 hans Ben maatte bringe ham hen til et andet Væ-
 relse. Hans Dybsindighed forvandlede sig endnu
 samme Dag til et uhelbredeligt Raserie. Hans
 Lidelser varede i sex Aar, og da døde han, belagt
 med Lænker i Hospitalet.

Indhold af andet Bind.

Maria A—r	Side 3.
Karoline G—v. S.	26.
Frederich M—r og hans Familie	73.
Esther L—	109.
Frantz L—r	170.
Hugo og Kleta, eller den forstenede Bru-	
deseng	197. 269.
Sophie G—	235.
Konrad G—	311.

